Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Ingemann, Bernhard Severin.
Titel | Title:	Bernh. Sev. Ingemanns Samlede Skrifter.
Alternativ titel | Alternative title:	Samlede Skrifter : Romaner, Sange og Eventyrdigte.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1845-65
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-10 i 6 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bernhard Sev. Ingemanns

Samlede Skrifter.

Fjerde Afdelings

Første Bind.

(Romanzer, Sange og Eventyrdigte.)

Kjobenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Samlede

Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Første Bind.

(Ungdomsdigte I, II.)

7385

Kjobenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Forerindring.

Digtene i denne Afdeling af mine samlede Skrifter ere, ligesom i de foregaaende Afdelinger, ordnede omtrent efter Tidsfølgen og henhøre til forskjellige Forfatterperioder i et Tidsrum af 38 Aar, nemlig fra 1807—1845. Ved at gjennemsee Arbeider fra min tidligste Ungdom, maa jeg naturligviis, fra mit nærværende Standpunkt, see Meget i et andet Lys, end da det fremstod; men vilde jeg derefter alene bestemme Valget af hvad der i denne Udgave skulde optages eller udelades, vilde min Fremgangsmaade neppe kunne billiges af Literaturhistorikerne eller af mit Publicum i nærværende Generation, om der ogsaa gaves et ufeilbart æsthetisk Tribunal, der kunde og vilde blive enig med mig om Valget. Hensigten med denne Samling kunde imidlertid ingenlunde være at levere et dødt Materiale til vor Literaturhistorie, men et Skrift, som fremdeles med Liv og Deeltagelse maatte kunne læses, hvor den fremskridende Udvikling saavel af det poetiske som af det nationale Liv ikke eensidig vil udelukke den Kjærlighed og de Interesser, der gjennem et Folks forskjellige Slægtled med Føie kunne antages at staae i et inderligere Forhold til Folkeaanden og Folkecharakteren. Herpaa maatte der ved Valget tages Hensyn, saavel ved Udeladelse af hvad der alene kunde have en ephemerisk Interesse, som ved enkelte

Modificationer i hvad der optoges fra de Udviklingsstadier, hvortil den nye Generation med mindre Sympathie seer tilbage. At dette dog maatte skee uden at lægge en senere Tids Anskuelser ind i en bortfaret Ungdoms Frembringelser og uden ængstelig Bestræbelse for en fuldendt Correcthed i Udtryk og Former, er en Selvfølge. Jeg har derfor ved Gjennemsynet af de Ungdomsdigte, navnlig nærværende og følgende Bind indeholde, indskrænket mig til de simpleste og nødvendigste Rettelser i technisk Henseende, medens jeg ikke har anseet mig bekjøet til at foretage nogen mærkelig Forandring ved noget Digt, der i sin første Skikkelse har vundet og vedligeholdt nogen mig bekjendt Popularitet.

De tvende i dette Bind meddeelte Eventyr-Digte: „Parizade“ og „Gangergriffen“ ere begge grundede paa Motiver af „Tusind og een Nat“, hvilket Materiale dog under Digtningen har modtaget mangfoldige Modificationer, med Hensyn paa den i Eventyrene inddigtede Idee og den idealistiske Livsanskuelse, der symbolsk afspeiler sig deri, overeensstemmende med den overveiende subjective Retning i hiin første Digterperiode.

Sorøe i Juni 1845.

B. S. Ingemann.

Indhold.

Ungdomsdigte. I.

(1807—1811)

Side.

Til Danerfolket, Prolog (1811) . . . . . 1.
Dødsseileren . . . . . 4.
Veileren . . . . . 8.
Tvangen . . . . . 11.
Hr. Hem og Hr. Sem . . . . . 12.
Den dandsende Flygtning . . . . . 16.
Taaren . . . . . 18.
Bruden (1809) . . . . . 18.
Korsridderen . . . . . 20.
De hemmelige Bygmestere . . . . . 24.
Borgen (1807) . . . . . 25.
Krigeren (1808) . . . . . 27.
Den talende Fugl (1810) . . . . . 29.
De trende Børn . . . . . 31.
Til Birgittes Blomster (1809) . . . . . 33.
Skjalden og Drømmene . . . . . 35.
Fredens Hav . . . . . 38.
De tvende Kyster . . . . . 39.
Den Huusvilde . . . . . 42.
Knud den Hellige . . . . . 45.
Ossian . . . . . 48.
Til Sanggudinden . . . . . 51.
Parizade, Eventyrdigt (1810) . . . . . 57.

Ungdomsdigte II.

(1811—1812)

Prolog (1812) . . . . . 135.
Nærsegreven . . . . . 136.

Side.
Danmark til Norge (1811) . . . . . 139.
Torqvato Tasso . . . . . 141.
Elskeren og Dryaden . . . . . 143.
Mark Stigs Dottre . . . . . 147.
Havfruen . . . . . 149.
Lærerinden . . . . . 150.
Ode til Tiden . . . . . 151.
Digterlyn . . . . . 152.
Vandreren . . . . . 154.
Konstens Grændse . . . . . 155.
Offrene . . . . . 157.
Troldmanden og Lærlingen . . . . . 157.
Rangstrid . . . . . 161.
Echo . . . . . 162.
Den comiske Aand . . . . . 162.
Elskerens Minder . . . . . 163.
Vinterens Alder . . . . . 167.
Kundskabstræet . . . . . 169.
Den landslygtige Aand . . . . . 172.
Trosten . . . . . 173.
Tryllelandet . . . . . 175.
Ønskerne . . . . . 176.
Hvorhen? . . . . . 177.
Bekjendelser . . . . . 178.
Ode til Svada . . . . . 179.
Til den Elskede . . . . . 182.
Det Evige . . . . . 183.
Vaucluse . . . . . 184.
Skovveien . . . . . 187.
Viborgs Skjoldmarke . . . . . 189.
Elegie . . . . . 192.
Taarnvægteren . . . . . 193.
Til den vorne Clara . . . . . 196.
Najaden . . . . . 199.
Sørgevad ved Søkrigeren Holms Død . . . . . 201.
Digterskibet . . . . . 203.
Gangergriffen, Eventyrdigt (1811) . . . . . 220.

Ungdomsdigte.

I.

(1807—1811.)

Til Danerfolket.

(Prolog til første Udgave.)

1811.

Danerfolk! for første Gang
Haanden mig paa Strængen bæver,
Mens til dig min Røst sig hæver,
Hilser dig ved Harpeklang.

Er det Fryd, som mægtig dæmper
Stemmen i det unge Bryst?
Eller er det Frygt, som kæmper
Med en alt for dristig Lyst?

Danen Danerfolket vier
Strængens første Melodier,
Sangens første spæde Lyd:
Det er Danens store Fryd.

Men kan liden Fugl sig svinge
Med sin nysudbredte Vinge
Til en Eg, saa stor, saa høi?
Derfor den med Frygt udsløi.

Egen staaer i kolde Zone,
Hvælver høit, som Kraftens Tolk,
Ubetvungne Hædershrone
Over ubetvungne Folk.

Og fra aarle Morgenrøde
Fugle i dens Løvverk qvad:
Helteqvad fra Træet løde,
Helte i dets Skygge sad.

Morgenstunden længst bortsvæved,
Dagen kom, nu mørk, nu klar;
Morgnens Daad i Sangen leved:
Daaden Sangens Skaber var.

Derfor staaer i Egens Skygger
Sanggud-Altret end som før;
Dana stedse paa det bygger:
Aldrig hendes Helte døer.

Ei udslukkes Gudens Flamme,
Ei forstummer Sangens Chor,
Ei omkastes vældig Stamme,
Raser tifold Storm i Nord.

Herlig brænder Altrets Lue,
Træets Løvsal i hver Vaar
Gjemmer mangen Turteldue,
Selv en Nattergal der slaaer.

Men naar Svalen sig vil hæve
Fra sin lave, skjulte Vraa,
Og blidtqvidrende omsvæve
Høie Træ med Vinger smaa;
Kan den haabe, kan den vente,
At dens stille Sang fortjente,
At fornemmes, lyttes til?
Mon til Turteldueus Sukke,
Mon til Philomeles Klukke
Procnes Qvidren høres vil?

Kan i Middagsstraalens Lue
Lykkelige Vandrer skue
Lampen, som med venligt Skjær
Gjennem Skyen paa ham seer?

Nei — men naar i Vovens Arme
Phoebus stundom hviler sig,
Kan som han ei Vesper varme,
Dog den lyse blidelig!

Og naar stundom Fuglen tier
Med de elskte Harmonier,
Naar en dunkel, skyfuld Dag
Danen sidder i sin Hytte —
Qvidre Svalen under Tag!
Og paa den han venlig lytte!
Gjerne høre han dens Røst!
Sød er Philomeles Trille;

Dog har Procne, blid og stille,
Ogsaa Stemme i sit Bryst.

Danerfolk! see, derfor vier
Jeg til dig min Strængeleg.
Sangens første Melødier
Bæve mod den stærke Eg!
Tag det Offer, jeg kan bringe!
Hør en Ynglings første Sang!
Høiere engang da klinge
Mandens bedre Harpeklang!

Dødsfeileren.

Skjøn Gunhild stander paa Dække
Og seer paa de Bølger blaae,
Hun seer hvor Maanen der speiler sig
Med alle de Stjerner smaa.

Hun seer baade Maane og Stjerner
Alt i den klare Sø,
Mens Snekken glider saa sagtelig
Mod Bretlands fjerne Ø.

Did var forlængst hendraget
Den Pigelils Fæstemand;
Skjøn Gunhild græd saa saare
Den Gang han drog af Land.

Han loved Breve at sende
Og komme saa sage igjen;
Men ingen Breve han sendte,
Ei heller kom han igjen.

Skjøn Gunhild ei kunde stedes,
— Hun var en Mø saa brat —
Og gik hun fra Fader og Moder
Alt i den mørke Nat.

Paa Snekke monne hun stige
At søge sin Fæstemand,
Hvad enten han laae paa Havsens Bund,
Hvad heller i fremmed Land.

Tre Dage var hun omtumlet
Alt paa det vildene Hav,
Ved tredie Midnatstide
Var Bølgen taus som en Grav.

Og Pigen stander paa Dække,
Hun seer paa de Bover blaae:
Hun seer hvor Maanen der speiler sig
Med alle de Stjerner smaa.

Skibsfolket sover saa rolig,
Selv han, som sidder ved Ror,
Mens taus i de hvide Klæder
I Natten den Jomfru staaer.

Da hæver sig op fra Dybet
Et Skib saa underlig;

Let som en Skygge det svæver
Og langsomt nærmer sig.

Men Seilet er adsplittet,
Og Masten gangen i Ovag,
Og seile mægter det ikke,
Men driver om som Vrag.

Saa stille der er omborde,
Kun svæver der hist og her
Halvsynlige Menneskeskygger,
Som Taager i Maaneskjær.

Nu stødte Vraget mod Snekke;
Men Ingen det hørte og saae,
Undtagen Pigen, som ene stod
Og saae paa de Stjerner smaa.

„Skjøn Gunhild!“ — hvisker en Stemme —
Du søger din Fæstemand;
Paa Havsens Bund har han hjemme,
Og ikke i fremmed Land.

„Men der er saa koldt dernede
Udi den dybe Sø;
Saa eensom maa han bygge og boe
Langt fra sin Fæstemø.“

— „Jeg kjender vel din Stemme,
Du Mand fra dyben Sø!
Og skal du ei saa eensom boe
Langt fra din Fæstemø.“

— „Nei, Gunhild! bliv tilbage!
Du est saa ung endnu,
Og jeg vil ikke mig klage,
Naar du er glad i Hu.

„Den Ed, du haver mig svoret,
Den giver jeg dig igjen:
Jeg vugges nu i de Bølgers Skjød;
Vælg du en anden Svend!"

— „Nei, Eden den vil jeg holde,
Og vorde din kjær Hustro,
Er ei i din kolde Bolig
Rum til os baade to?"

— „I Havet er Rum til Mange;
Men der er saa mørkt at boe;
Naar Solen straaler forboven,
Vi nedenfor slumre maae.

„Og kun ved Midnatstide,
Naar Maanen skinner svag,
Kan vi fra Dybet stige
Og svæve om paa Vrag."

— „Lad straale Sol forboven!
Jeg hvile vil i din Arm;
Der vil jeg sove saa sødelig
Og glemme al Jorderigs Larm.

„Udræk din Haand saa sage!
Tag mod din Fæstemø!

Med dig saa vil hun bygge og boe
Alt i den dybe Sø.

„Og kun ved Midnatstide
Vi vil paa Braget staae
Og see paa Maanen den blide,
Og paa de Stjerner smaa.“

— Og Haand rakte ud den Døde!
„Skjøn Gunhild! vord ei ræd!
Snart lyser Morgenrøde,
Og snart maae vi afsted.“

Ud Pigen steg paa Braget,
Da svæved det bort igjen;
Skibsfolket vaktes paa Dække,
Dødsseileren foer hen.

Skibsfolket blegned' paa Dække:
Med Gru de saae derpaa —
De bad til Gud i Himmerig,
Og Braget monne — forgaae.

Veileren.

En Ridder, saa mandig, saa kjæk og saa huld,
Med blanke Staalharnisk og Hjelmen af Guld,
Paa fnysende Ganger foer ilende frem
Og standsed ved Lynalils rolige Hjem.

„Jeg kom“ — var hans Ord — „over Bjerg, over Sø,
At see og at elske den skjønneste Mø.“
„Velkommen!“ hun stammed og ledte ham ind,
Og rødmende blussed den Yndiges Kind.

„Jeg kom“ — han gjentog — „over Bjerg, over Sø,
Til Brud mig at kaare den skjønneste Mø.“
Forvirret saae Pigen den fremmede Mand,
Og blev hun tilmode, hun veed ei hvordan.

„Jeg kom“ — blev han ved — „over Bjerg, over Sø,
At beile til Lyna, den skjønneste Mø,
Og svoer jeg den Ed, da jeg stundede hid,
At leve med dig — eller døe udi Strid.“

Snart rød som en Rose, snart bleg som et Liig,
Med bankende Hjerte hun nærmede sig:
„Døe!“ — sukked hun — „døe!“ — dog jeg kan ikke — nei,
Min Tro og mit Hjerte tilhøre mig ei.

„En Svend har jeg elsket fra tidligste Vaar —
Dit Die han havde, men lysere Haar.
Han havde din Hage, han havde din Mund;
Men Stemmen var spæd, og paa Hagen var Duun.

„Til fremmede Lande han seilede hen,
Snart flyver han hid over Havet igjen;
Syv Gange omrulled det langsomme Aar,
Snart kommer min Brudgom fra tidligste Vaar.“

— „O! Pige, din Elskov var barnlige Leg,
Og Barndommens Lege med Barndommen veg;

Tro ikke, o Lyna! duunhagede Ven!
Han kommer — han kommer vist aldrig igjen."

— „Nei Fremmede! nei, før min Albert vil døe,
Før trolos han sviger sin elskede Mø;
Paa Brystet han bærer mit Navn og mit Haar —
Men indenfor Navnet med Lueskrift staaer."

— „Saa vil jeg da flye" — var den Fremmedes Ord —
„Og Døden opsøge i Strid, som jeg svoer;
Men seer du, o Pige! i Drømme et Liig,
Saa skjenk det en Taare, og vid — det er mig!"

Og langsomt bortvandred den Ridder saa huld,
Med blanke Staalharnisk og Hjelmen af Guld.
„Ak! Fremmede! bliv dog! jeg elsker — ak! nei,
Fly! — bliv dog! — nei, fly kun! jeg elsker dig ei."

— Glad vendte tilbage den Ridder saa huld
Bortkastet sit Harnisk og Hjelmen af Guld:
„Tro, Lyna! o tro kun duunhagede Ven!
Men aldrig han kommer duunhaget igjen.

„Gjenkjend her din Brudgom fra tidligste Vaar,
Med stærkere Stemme, med mørkere Haar!"
— „Min Albert!" — hun stammed — og sank til hans Bryst,
Og taus var Gjenkjendelsens himmelske Lyst.

Tvangen.

O Natur! naar du dig aabenbarer
I din Skjønhed for din varme Søn;
Hvi tør han da ei i Brødres Skarer
Salig raabe ud: hvor er du skjøn!
Ak! hvad maa vel holde ham tilbage
Fra at knæle i din Helligdom?
Mængdens Smiil han tør sig ei paadrage,
Og han staaer som — sjæletom.

Ven! naar stundom i fortrolig Klynge
Hjertet skjønt og ædelt røber sig,
Hvi tør ei min Arm sig om dig slynge
Og til Broderbrystet trykke dig?
Hvi maa koldt fra Læben Ordet falde,
Mens det brænder dybest i min Barm?
Vilde ogsaa du mig Sværmer kalde,
Hvis du saae, jeg føled varm?

Pige! naar jeg sidder ved din Side,
Og jeg i dit skjønne Øie seer
Taaren, som paa Kinden vil nedglide,
Mens din Sjæl hver sorgfuld Aand er nær;
O! hvad hindrer Taaren da at flyde?
O! hvi dræber Smilet den igjen?
Og hvad grusom Lov maa mig forbyde
Henrykt at bortkysse den?

Hr. Hem og Hr. Sem.

To Riddere droge fra Leding,
Og det var rige Hr. Hem,
Ved Siden red paa sin Abildgraa
Den unge Ridder Hr. Sem.

Hr. Sem red paa sin Abildgraa,
Hr. Hem paa Vallakken sad:
„Hvor drager I hen, unge Ridder Sem?"
— „Jeg vil mig ride til Stad.

„Jeg rider mig til den liden Stad
Hist ved hiin salte Sø,
Der fanger jeg mig en Jomfru skjøn
Alt til min Fæstemø."

— „Og vil I fæste en Jomfru skjøn
I By ved salten Sø,
Saa kan vi jo ride baade did:
Der vil jeg og fæste en Mø."

Og fritted unge Ridder Hr. Sem:
„Hvad er den Pigelils Navn?"
— „Maria, hedder den Lillievand:
Hun sove skal i min Favn."

— „Maria hedder den Lillievand?"
Hr. Sem blev sort som Jord;
„Det siger jeg Eder for Sanden:
I hende ret aldrig faaer.

„Det siger jeg Eder for Sanden:
Maria J aldrig faaer;
For hende er det jeg fæste vil:
Hun er saa væn en Maard."

Og meldte rige Hr. Hem saa smild:
— Hans Ganger den var saa rap —
„Hvo først naaer Møllen, først malet faaer —
„Nu vil vi ride om Kap."

Og sporede han sin Vallak snel,
Hr. Sem spored Abildgraa,
Og rede de over Steen og Stub,
Af Flint sprang de Funker smaa.

Saa fore de over Stub og Steen,
Af Flint sprang de Funker smaa;
Men der de kom til Borgeled,
Da styrtede Abildgraa.

Og der de kom til Borgeled,
Hr. Hem vilde oversætt';
Men Vallakken løb en Staver i Liv,
Og det gik ei saa let.

Paa Jorden laae de Beilere to,
Baade med Ovide og Harm:
Hr. Hem havde brudt et Sidebeen,
Og unge Hr. Sem en Arm.

Ved Borgeled stod den liden Smaadreng,
Han kynded paa Stand den Nød;

Paa Borgen bar man de Riddersmænd
Og lagde paa Hynde blød.

Og det var unge Ridder Hr. Sem,
Han meldte med sørgeligt Snille:
„I brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
Det Varsel huer mig ilde.

„I brød jer Sidebeen, jeg min Arm,
Alt for den væne Maard,
Og aner mig, Enden bliver paa Leg,
At Ingen af os hende faaer."

Og det var Maria, den Lilievand,
Randt Taare paa Rosenkind;
Hun pleied dem baade med Linned og Urt
Og gik baade ud og ind.

Hun pleied dem baade med Urter og Liin
Og gik baade ud og ind;
Og meer og meer stod de Ridderes Hu
Alt til den Jomfru fiin.

Og i sit Hjerte den Rosensblom
Var unge Hr. Sem saa huld,
Men hvergang hun paa Hr. Hem mon see,
Hun havde baade Angest og Kuld.

De Dage ginge, de Uger gik,
Der gik vel Maaneder trende,
Og lægt blev Sidebeen, lægt blev Arm;
Men Saaret i Hjertet mon brænde.

Og beiled Hr. Hem, og beiled Hr. Sem;
Den Mø var heel angest og mod:
Hun havde Hr. Sem i Hjertet kjær;
Men Ingen hun det tilstod.

Og det var stolte Ridder Hr. Hem,
Han drog sit Sværd med Harm:
„Hvad ei skjøn Jomfruen raade vil,
Det raade vor egen Arm!"

Og det var unge Ridder Hr. Sem,
Tog Glavind udi Haand,
Og kæmped de for den Rosensblom,
Dem baade til megen Vaand'.

Den første Gang de i Skjoldet hug,
Fornam de om Sværdene bed;
Den anden Gang de i Skjoldet hug,
Det trilled paa Jorden ned.

Den tredie Gang, der de sammenfoer,
De Sværde farvedes røde,
Og Hjelmen brast, og Panderne brast,
Og de slog hinanden tildøde.

Og det var Maria, den væne Mø,
Randt Taare paa Liliekind;
Saa ene hun ganged af Borgen ud,
— Men aldrig meer gik hun ind.

Saa ene hun ganged af Borgen ud
Alt til den mørke Fjord;

I Fjorden fandt de den Jomfrues Liig
Og gjemte det dybt under Jord.

De lagde den Mø i Agerland,
Men ikke i christen Jord;
Og Mariager kaldes den Stad,
Alt ved hiin mørke Fjord.

Og nær ved Byen to Kirker staae,
De kaldes end Hem og Sem,
Og indenfor Kirkernes hvide Muur,
Der har man jordet dem.

Saa hvile de Kæmper bag hviden Muur,
Paa Ageren Møen tidt gaaer,
Og hvergang de Klokker ringe til Liig,
Det klynker ved mørken Fjord.

Haabet.

Der dandser en Pige for hver Mands Dør,
Hun dandser i lette, flagrende Slør;
I Lokkerne bær hun en Krands saa grøn,
Og Pigen og Pigen hun er saa skjøn.

Der dandser en Pige, saa elskelig,
For Konge, for Bonde, for Arm, for Rig,
Og Konge og Bonde og Rig og Arm
Vil gjerne trykke den Mø til sin Barm.

Der sjunger en Pige for hver Mands Dør:
Hun sjunger og dandser i flagrende Slør;
Hun sjunger ved Vugge, hun sjunger ved Grav,
Hun dandser paa Jord, og hun dandser paa Hav.

Hun dandser og sjunger saa elskelig
For Konge, for Bonde, for Arm, for Rig,
Og Alle vil favne den Mø saa væn;
Men naar hun er nærmest, hun flygter igjen.

Om Morgenen sjunger hun blidt for dig,
Og vinker og dandser saa sagtelig;
Alt meer hun mon vinke og sjunge og gaae,
Som Solen mon stige paa Himmelens Blaa.

Ved Middag hun sagtner den flygtige Dands
Og peger alvorlig paa grønne Krands;
Men naar du vil favne den Mø, saa væn,
Hun smiler og sjunger — og flygter igjen.

Saa himmelsk hun nynner ved Aftenstund;
Men fjernere, lettere svæver da hun:
Alt høiere Pigen mon stige og flye —
Og smiler blandt Stjerner bag Nattens Sky.

Taaren.

Formen blev af skjult Kraftharmonie;
Væsnet strømmed usect fra det Høie —
Menneskct opslog nyskabte Øie;
Men en Taare stod deri.

Taaren faldt paa Jordens Blomstersti:
Blomsten maatte blegnende sig bøie —
Mørk blev Jorden for det ældre Øie,
Sjøndt ei Taarer stod deri.

— Kom igjen, du Trøst i svundne Dage!
Milde Fødselstaare! kom igjen!
Kom til din forladte, ældre Ven!

Morgenskyen saae han let bortdrage;
Taagen blev, skjøndt Taaren rulled hen —
Det beklemte Hjerte blev tilbage.

Bruden.

(Skrevet da jeg skulde studere Jura.)

I Lunden bag Hækken en Pige jeg saae,
De Lokker var lyse, de Øine var blaae,
Og Barmen — saa meget som jeg kunde see —
Var tifold saa hvid, som den hvideste Snee.

Som Lilien, malet af Morgenens Glød,
Saa blomstrede Kinden, halv hvid og halv rød:
Med klaren Sølvstemme sang Pigen saa huld,
Og holdt udi Haanden en Cither af Guld.

O! du Pieride! o Helicons Mø!
O himmelske Lod, ved dit Hjerte at døe!"
Saa sang jeg, og vilde alt ile didhen,
Da greb mig i flagrende Lokker en Ven.

Den Ven var Forstanden, vor gamle Papa;
Han tog mig ved Haaret og trak mig derfra;
Mens ofte til Hækken tilbage jeg saae,
Med Finger paa Næsen han talede saa:

„Søn! vogt dig, kom ei Pieriden for nær!
Hvis ei du har Hunger og Neldekrands kjær;
Af sligt Frieri kommer Intet meer ud,
Jeg derfor har valgt dig en Anden til Brud."

Og fremtreen af Busken en gammel Moerlil
Med tusinde Rynker og tør som en Sild;
Kun Prosa jeg læste i Ansigtets Træk,
Og Munden var tandløs, men virksom og kjæk.

De Fingre var krumme, og Øinene randt;
Dog Guldet hun fatted og øinede grant:
I Ungdommens Dage hun havde havt Stær,
Og Haanden var krummet af Vægtskaal og Sværd.

Justitia var det, til Brud man mig bød;
Forstanden befaled, og Sønnen — adlød.
Med Suk da Madammen min Haand jeg forskrev;
Men Hjertet hos Pigen bag Hækken dog blev.

Korsridderen.

„Sadl op min Ganger! slib mit Sværd!
Gak, Dreng! og hent mig Landsen!
I Blodstrøm af en Hedninghær,
Mig luer Helgenkrandsen."
Vild Greven bød og rusted sig
Med sorten Harnisk frygtelig,
Paa sorte Hingst sig svinged,
Og Sværd og Landse klinged.

Ved Siden red Vasaller fem
Med Rustninger ildrøde,
Og røde Hingste bare dem;
De Grevens Vink adløde
Med Hui- og Hurra-Raab til Mord
De gjennem Tyrkens Lande foer
Og brændte, røved, sloge,
Ihvor de saa hendroge.

En Dag de saae ved Morgengry
En glad Nomadehorde,
Som fredelig fra By til By
Omdrog med sine Hjorde.
Med Hurraskrig og vilde Raab
Fremstyrter Greven med sin Hob;
De Hyrder faldt til Fode:
„O! Naade, Christne! Naade!"

Da kom en Mand, med Brynie hvid,
Paa hviden Ganger sad han;
Af Aasyn var han god og blid,
Og for de Arme bad han:

„O skaan! de værgeløse er —
O skaan! de er jo Mennesker!"
Men de Vasaller brummed,
Og hvide Mand forstummed.

„Hug ned, hug ned!" — lød Grevens Ord —
Til Helvede de stunde:
De ei den Herre Christum troer,
Hug ned de Hedninghunde!"
Og Sværdet hvined Hug paa Hug
Blandt Hurraraab og Dødningsuk,
Og videre de sprengte,
Med Støv og Blod bestænkte.

En feideruſtet Tyrkehær
Nu styrted dem imøde,
Og rædsomt klirred Sværd mod Sværd,
Og Døde faldt paa Døde.
Tilsidst de Muselmanner veg,
Udmattede af blodig Leg;
Men saaret og bedøvet,
Laae Greven strakt i Støvet.

Det Pantser tynged vældelig,
Han mægted ei opstige,
Da saae han Nogen nærme sig;
Det var en Tyrkepige.
„Du bløder, slemme Christenmand!
Og jeg dig ikke hade kan,
Din Gud dig maa tilgive;
Men jeg vil dig oplive."

Og reiste hun ham medynksfuld,
Forbandt ham hvor han blødte;
Dog mens hun pleied ham saa huld,
Hans Øie hendes mødte:
Flux brændte han af vilde Lyst
Og knuged Pigen til sit Bryst;
Hun styrted ham til Fode:
„O! Naade, Christmand! Naade!“

Da kom den blide Mand igjen
Paa Gangeren hin hvide:
„Vær ikke utaknemlig, Ven!
Jeg varsler dig itide!
Hvis ei du hører Uskylds Bøn,
Da venter dig retfærdig Løn.“
Men vilde Seirer brummed,
Og hvide Mand forstummed.

„Gak, fromme Nar!“ — lød Grevens Ord —
Det er en Hedningqvinde:
Hun ei den Herre Christum troer —
Jeg synder ei ved hende.“
Og Pigen vred sig i hans Arm:
„Forbarm dig, Christmand! o forbarm!“
Men kraftløs hun hensegned,
Og — Uskyldslilien blegned.

Og fort med Hui- og Hurra-Raab
De Riddersmænd fremdroge,
Og hvor den kom, den vilde Hob,
De brændte, røved, sloge.

Alt lyste Nattens Maane from,
Da just til en Moskee de kom,
Hvor Børn og Qvinder sade
Andægtigfromt og bade.

„Røv, brænd og myrd!“ — lød Grevens Ord —
Til Helvede de stunde:
De ei den Herre Christum troer —
Myrd, brænd de Hedninghunde!“
Vasallerne adløde ham?
Dog pludselig blev Armen lam,
Og Sværdene ei rammed,
Og Faklerne ei flammed.

Ei længer lyste Maanen mild;
Men Skyerne blev røde.
Forgjeves Greven hujed vild,
Hver Lyd paa Læben døde;
Og Ridderen med Brynien hvid,
Men ikke længer huld og blid,
Foer vældig frem og trued —
Ildfunker om ham lued.

„For tredie Gang jeg møder dig,
Men varsler nu ei mere.
Paa Uskylds Grav, paa Brødres Liig
Du Himlens Gud vil ære;
Vanslægtede Naturens Søn!
Din Daad er endt, modtag din Løn!
Guds Søn har fældet Dommen —
Nu er din Time kommen.“

Og flux med Hui- og Hurra-Raab
Kom Nattens Aander blege;
Forgjeves Greven og hans Hob
For Hevnens Aander vege.
En Flammekrands af Slanger vandt
De om hans Haar — og fnøs og svandt;
Og brat i Midnatsstunden
Var Mørkets Rov forsvunden.

De hemmelige Bygmestere.

Ἕκαστος βλεπέτω, πῶς ἐποικοδομεῖ!
Paulus.

Hvo bygger i Løndom ved Dag og ved Nat
Paa Borgens de øde Ruiner?
Hvo reiser i Stilhed, hvad Stormen saa brat
Nedstyrter, naar fjendtlig den hviner?
Hvad kaldes den Borg, usynlig og stor,
Hvis Grundsteen er adspredt i Syd og i Nord?
En Søile staaer hist, og en Søile staaer her;
Men aldrig fuldendt den Bygning du seer.

Hvo er vel den Herre, som, fremmed paa Jord,
Gaaer lønlig fra Hytte til Hytte,
Som fredløs maa skjule de flygtende Spor
Og sjælden til Stav sig kan stytte?
Af Borgen mægtige Fiender ham drev,
De Muren nedstyrted, de Taget nedrev,
Og Flygtningen ganger paa Veien saa trang,
Ham Fjender forfølge paa møisomme Gang.

Hvad kaldes den Herres Huussvende saa troe,
Adspredte i Verden saa vide?
Hos Flygtningen vil de kun bygge og boe:
De stedse med Fjenderne stride.
De bygge paa Borgen ved Nat, ved Dag,
De bøde paa Muur, de bøde paa Tag.
Tidt Bygningen synker for Stormene hen;
Men Svendene trolig den reise igjen.

— Hil Eder! o! Svende, som hemmelig gaae
Og trolig end bygge og stræbe!
Jeg Eder ei kjendte, jeg Eder ei saae,
Ei nævned med vanhellig Læbe.
Dog veed jeg, at eders Idræt er stor:
Den breder sig over den mørke Jord;
Og gjerne jeg tro rakte Haanden Jer hen
Og kæmped og bygged paa Borgen igjen.

Borgen.

(Vinter 1807.)

Blandt taarnede Buer,
Blandt Piller, nedsjunkne af Ælde,
Hvor Hvælvingen truer
At styrte — og knuse sin Vælde,
Hvor iislagte Grave, hvor sneekrandste Vold
End vidne om stridbare Old —

Blandt stolte Ruiner
Af Fædres høit kneisende Haller,

Hvor Stormen nu hviner,
Og Ravnen sin Yngel henkalder;
Hvor Natuglen hyler, hvor Aandernes Dands
Opklares af Blodmaanens Glands —

Hvor graanende Bøge,
Hvor nøgne bedagede Ege
Med Stormene spøge
Og knarke i rædsomme Lege,
Hvor Vandreren bæver paa eensomme Sti
Og gyser og iler forbi —

Til Støvet, som dækker
O! Oldtid, din Urne din Hæder,
Til Muld, som opvækker
Stolt Tanken, o Fædre! om Eder —
Dit vinked Camoenen med Taarer sin Ven
Og rakte ham Citheren hen.

„O! hellige Steder!
O! bittre — livsalige Minder!
Hvi svulmer ved Eder
Min Barm, skjøndt en Taare nedrinder."
Saa sang jeg med Veemod, og Hallen gjenklang
Med underfuldt Drøn af min Sang.

Taus lytted jeg længe
Og stirred, og stemte saa sagte
De bævende Strænge;
— Kun skurrende Mislyd de vakte —
Da saae jeg bag Muren en varslende Aand,
Og Citheren sank af min Haand.

Jeg skued, o Under!
En blegnende Olding jeg skued,
Blod randt af hans Vunder,
Halvbristende Øiet end lued:
Ved Foden laae Hjelmen med kobberne Skjold,
Sølvlokken var Vindenes Bold.

Til Sværdet han stytted
De aldrende kraftfulde Lænder;
Han løfted og knytted
Mod Havet de truende Hænder;
Nu hæved han Blikket, og Liigmaanens Skin
Traf Taaren paa Oldingens Kind.

Dumpt runged en Stemme
Mig huult som fra Graven imøde:
„Kan Sønnerne glemme
At Faderens Vunder end bløde?
Grib Sværdet! og hevn mig! og Niddingen knuus!
Og seir — eller dø paa mit Gruus!“

Krigeren.

(Sommer 1808.)

Nichtswürdig ist die Nation, die nicht
Ihr Alles freudig setzt an ihre Ehre.
Schiller.

Hvi funkler Herthas Dal saa rød
I Aftensolens Glød?
Hvi hæver Manden Blikket vild
Forventningsfuld mod Baunens Ild

Og fnyser — Død?
Hvi hyler Ravnens hæse Skrig?
Den venter Stimands Liig.

Hvi toner Bragas Harpelyd
Ei mere stille Fryd?
Hvi blegner, Frey! din Blomsterkrands
I Lyn og kolde Rædselglands
Af slebne Spyd?
Brynhildur fra Guldhallen steg —
Hun æsker blodig Leg.

Hvi kruses saa ved Stormens Brag
Ildfarvet Danerflag?
Hvi buldrer Ægir harmfuld: Vee!
Hvi hvæsser Helten rusten Lee
Til Høstens Dag?
Det gjælder Orlogsfærd, ei Svig,
Det gjælder, Havtrold! dig.

See Odins Kæmpevie, see!
Det lukker sig med Vee!
See Gubben fra den friske Grav
Henpeger paa det skumle Hav
Og stammer: Vee!
Skjælv, Albion! Som Havets Bund
Er Hevnens dybe Grund.

Der er en Guddom i vort Nord,
Hans Navn er Alfathor,
Han slynger Dødsbud i sin Haand —
End i den danske Krigers Aand

Den Guddom boer;
Han knuser Jetters Pandeskal
Og leer ad Usles Tal.

Ei Dværgedolk var Kæmpens Sværd
I ærlig Ledingsfærd;
Kun nordisk Kraft var Nordens Skjold;
End Kæmpens Søn, som Kæmpen, bold
Staaer mod hver Hær,
Og Retfærd i hver Ynglings Arm
Nedstyrter dem med Harm.

Kom, Havmand! kom, lad ærlig Dyst
Udsone Danens Bryst!
Kom, Havmand! kom, og giftig Flod
Af Sodespotens sorte Blod
Paa Gefjons Kyst
Nords tabte Fred gjenkalde skal
Og Fryd ved Fjendens Fald.

Den talende Fugl.

(Skrevet i December Maaned 1810, da Orlogsskibet Phoenix løb af Stabelen.)

Kæmpernes Sønner i Nord!
Hører hvad Fuglen paa Bølgen mon sjunge!
Hør hvad den qvæder med varslende Tunge!
Hører! og fatter og troer!

Tider er rundne,
Stjerner har lyst og er svundne,
Slægter har blomstret, er visnet igjen,
Ilier var — og sank hen.

Kraften kun lever,
Kraften er Fuglen, som svæver
Skjult som en Aand over Graven, saa stor,
Over den natlige Jord.

Evig udsvinger
Fuglen de hellige Vinger;
Den er en Phoenix med gyldene Fjær —
Trygt er det Folk, den har kjær.

Helte sig hæved
Stoltelig, hvor den fremsvæved,
Hellas! dit Banner den hviled sig paa,
Roma i Ørnen den saae.

Atter den flyede
Og til sin Rede gjentyede:
Den var en Jisfugl, saa herlig og stor,
Havde sit Hjem udi Nord.

Kæmper fremginge
Drabelig under dens Vinge;
Kæmpernes Rygte saa vide bortfløi —
Kæmperne selv sank i Høi.

Kamp var forgjettet,
Fædrenes Høie udslettet,

Nordboens Sværd laae forruſtet i Krog —
Uven i Natten det tog.

Fugl floi foroven;
Men nu nedgled den paa Boven,
Vorded en Sofugl, ſaa herlig og ſtor,
Kalder ſig Phoenix i Nord.

Helte ſig reiſe,
Havets Blodbanner de heiſe —
Fuglen udbreder alt Vingen ſaa hvid,
Sjunger om kommende Tid:

„Tider ſkal rinde,
Stjerner ſkal lyſe og — ſvinde,
Slægter ſkal blomſtre — og atter døe hen —
Danien ſtande igjen.

Kraften ſkal leve,
Og trindt om Danien ſvæve,
Stolt ſom en Phoenix med gyldene Fjær —
Trygt er det Folk, den har kjær.“

De trende Børn.

I Kammerſet ſtoier den liden Smaadreng
Og banker ſaa ſaare paa Døre;
Det hele Huus ſysler og ganger i Seng,
Monne ei den liden Dreng høre.

Han banker ved Dag, og han banker ved Nat,
Ret aldrig vorder han stille:
En frøbelig Skodde for Døren er sat,
Den sprænge saa gjerne han vilde.

Paa Høienloft sidde to Piger smaa,
Saa livlige og saa blide;
Taalmodige stille de sidde maae
Og see gjennem Ruden saa vide.

Naar liden Smaadreng i sit Kammer er fro,
De Smaapiger smile saa saare;
Men naar han banker saa ængstelig paa,
Da fælde de mangen en Taare.

Og Pigerne græde ved Nat og ved Dag,
Naar liden Smaadreng monne sukke;
Han banker og bløder ved hvert et Slag;
Men Ingen vil hannem oplukke.

Og Dette vil jeg sige for sand:
Han længe kan sukke og bløde;
Men naar han paa Døren ei banke kan,
Da haver han blødt sig tildøde.

Og Dette vil jeg sige for sand:
De Smaapiger længe kan sidde,
Og smile og græde saa længe de kan
Og see gjennem Ruden saa vide.

Men liden Smaadreng de have saa kjær;
— Thi Søskende monne de være, —

Og naar han i Kammerset lever ei meer,
Ei heller de Søstre er mere.

Og Dette kan jeg end sige for sand:
Naar livløs de trende er vorden —
Da styrter det hele Huus sammen paa Stand
Og synker saa dybt under Jorden.

O! veedst du ikke den liden Drengs Navn
Og hvad de to Smaapiger hedde,
Saa føled du aldrig Sorg eller Savn,
Og aldrig monne du græde.

Til Birgittes Blomster.

Floras Døttre! kjælne Spæde!
Ustylds, Godheds Billeder hernede!
Siig, hvi smile I mig ei som før?
Mon I ikke meer som hidtil ere?
Eller er kun eders Ven ei mere
Lykkelig som før?

Rose! siig hvi du liig Solen luer,
Naar den slukkes i den vilde Sø!
Blege Lilie! siig mig hvi du skuer
Paa din Elsker, liig henfarne Mø!
Siig mig, Floras kjælne Spæde!
Naar i Aftenduggens Glands I staae,
Siig, hvi synes I da græde?
Og hvi eders Sanger græde maa?
Hvi maa Tidslen, liig den mørke Kummer,

Blande sig i eders huldе Bed?
Medens Balmuduft udbreder Slummer,
Stille, dyb, som Gravens Fred.

— Hun er borte, hun som pleied Eder,
Ei i jordisk Dragt hun vandrer meer;
Derfor staae I svøbt i Sørgeklæder,
Derfor staaer den mørke Tidsel her;
Derfor I ei meer som hidtil ere,
Derfor græde, segne I og — døer;
Derfor er og eders Ven ei mere
Lykkelig som før.

Floras Døttre! kjælne Spæde!
Ufkylds, Godheds Billeder hernede!
Hæver eders Hoved, vakkre Smaa!
See hvor Nattens fromme Die smiler
Hist til Høien, hvor vor Moder hviler —
Did jeg vil med Eder gaae.

Der skal Sønnens hede Taare rinde,
Der skal eders korte Liv hensvinde,
Hendes Blomstren lig;
Der skal Veemods Streng i Natten bæve,
Der den Gudes Aand forklaret svæve —
Og velsigne mig.

Skjalden og Drømmene.

Vita, si scias uti, longa est.
Seneca.

Med Luthen i Haanden gik Sangeren fro
Over duftende Enge,
Og blidt i Skumringens svalende Ro
Klang gyldene Strænge.
Han qvad om Blomsten, som længe var død,
Han qvad og om den, som sin Vellugt udgjød,
Han qvad selv om den, som end ikke var fød;
Og Rosen, som døde,
Ham smiled fra Graven imøde,
Og Rosen, som leved, og blussede rød,
Ham duftede sød,
Ja Rosen, som laae end ufødt i sit Skjul,
Selv syntes ham aabne sig huld.

Ved sprudlende Kildes grøntdækkede Bred
Lod Skjalden sig ned;
Og Vandenes Rislen, saa sagte fortrolig,
Og Fuglenes Qvidren fra løvtætte Bolig
Og Hjertet, som banked end skyldfrit og rolig,
Gjød qvægende Slummer
Paa Øiet, som ei kjendte Kummer.

I Drømmeslør fremtreen for Ynglingens Aand
En Gubbe med Lokker sneehvide,
Og Sangeren vandred ved Oldingens Haand
Til Egne ukjendte og vide.
Paa stolte Ruiner han undrende stod,
Hensmuldrede Kæmpebeen laae ved hans Fod,

Og Aander sig hæved
Af Gruset og høit over Gravene svæved,
Og Ynglingen bæved —
Men Oldingen smiled og ledte ham blid
Til Minder om Kæmpernes Tid.
Der tindred en Lampe i tause Nat
Gjennem sorten Muld,
Og under de Masser, nedstyrtede brat,
Lyste røden Guld;
Taus pegede Gubben paa Harpen og svandt —
Et Væld der af Toner oprandt.
„O! hellige Gubbe! dit Aasyn jeg kjender,"
— Saa qvad den begeistrede Skjald —
„Forgjeves ei Lampen i Graven du tænder,
Forgjeves ei Luen i Barmen mig brænder —
Jeg følger det hellige Kald."

Og atter fremsvæved i flygtige Drømme
Et Væsen for Ynglingens Blik:
Det kom, som i Floden de svulmende Strømme,
Som Bølgen i Ebbe det gik;
Det ligned en langsom og aldrende Qvinde,
Men løb dog som Vaarens de flyvende Vinde;
Han saae det som oftest kun truende svinde;
Men greb han den Flygtning med hastende Arm —
Da smiled en Mø ved hans Barm.
„O! tidt jeg dig skued,
Men kjendte dig ei;
Men naar du var flygtet paa ilsomme Vei,
Du saae dig tilbage og — trued.
O! favn mig da nu, før du farer forbi!
Jeg tidt saae dig blomsterstrøe Vandrerens Sti,

Og Blomsterne lever,
Naar længst du bortsvæved,
Og stundom blev Blomsten en Bautasteen,
Som stod høit paa de muldækte Been — —
Et Smil før du flygter!" — saa Ynglingen sang —
„Jeg kjender din lynsnelle Gang;
Du evig udsvinger
De flygtige Vinger;
Men grønnende Palmer den Yngling du bringer,
Som greb dig i lynsnelle Gang."

— Paany leged Drømme for Sangerens Øie:
Han skued en Engel paa himmelske Høie;
I Morgenens rødmende Rosenskjær
Stod den Herlige der.
Med aabne Arme gik Skjalden did,
Hvor Himlens Søn standed skjøn og blid;
Dog naar han nær sig de Høie troede,
De atter smilende fjerne stode,
Og Englen vinkede stedse der!
Men — aldrig nær.
„Min Seraph! o! maa du evig mig vige"
— Saa Sangeren atter udbrød —
„O! kan jeg end ei dine Høie bestige,
Du trylled mig dog fra dit smilende Rige,
Og fjernt jeg din Himmel dog nød."

— Bortflygtet var Slumren, og Drømmene veg;
Tidt Skjalden dem mindes ved Strængeleg!
O! trefold lykkaligt er Menneskelivet;
See! trefoldigt Liv mig i Livet er givet:
See! Rosen, som døde,

Mig smiler fra Graven imøde,
See! Rosen, som lever og blusser end rød,
Mig dufter saa sød,
Ja Rosen, som ligger ufødt i sit Skjul,
Selv synes mig aabne sig huld.

Fredens Hav.

Saae du det Hav, hvor Bølgen hæver
Saa sælsomt over Bredden sig,
Men stille, skaanende dog bæver
Foruden Dæmning fredelig?

Saae du det Hav, hvor ingen Snekke
Opsøger Rigdom, trodser Død,
Men hvor de Bøver selv henlægge
Velsignelsen i Landets Skjød?

Det fraader ei, naar Stormen bruser,
Ei Klipper skjuler det, ei Liig;
For Sommervinden blidt det suser,
Der mangen Glæde skjuler sig.

Det Hav udstrømmed skjønt af Freden:
Der hersker ingen Rov og Mord,
Der kæmpe ingen Dyr forneden,
Og Mennesker ei ovenfor.

Der svømme ingen Hvaler, grumme,
Og ingen Skjældyr, kolde stumme;

Havfruer boe paa Havets Bund,
Med Sølverrøst og klædt i Duun.

De brede ud den lette Vinge
Og flagre over Bølgevang;
Ved Morgenrød de høit sig svinge
Mod gyldne Sky med Jubelsang.

Mod Qvel de atter Hjemmet søge
I Hytten under Bølgetag,
Og fro de deres Liv bortspøge
I Hav, i Luft, ved Nat, ved Dag.

Du saae det Hav, du saae den Bølge,
Du hørte glad hiin Havfrusang;
Og vil du Musens Spøg nu følge,
Saa gjenkjend det i Harpeklang!

De tvende Kyster.

Es giebt so bange Zeiten,
Es giebt so trüben Muth,
Wo alles sich von weiten
Gespenstich zeigen thut.
Novalis.

En Snekke jeg skuer paa gyngende Vande
Imellem to fjerne, fortryllede Lande;
Paa Snekken de Sømænd saa længselfuld staae
Og ønske de yndige Bredder at naae.
Men som de fremglide
Mod vestlige Strand,
Fordunkles det blide
Det østlige Land;

Dog kunne de skimte
Den herlige Kyst,
See Stjernerne glimte
I dæmrende Øst,
See Skikkelser svæve
Nu hist, og nu her,
De synes saa store, de synes saa gjæve,
Som Kæmper de gange med Harnisk og Sværd;
Alvorlig i Kreds de til Skjolde sig læne,
Snart stande de Skygger, lig Bautastene,
Snart svinder for Øiet den flygtige Form,
Og Synerne vexle, som Skyer i Storm.
Og Taagerne blende
Den stirrende Mand,
Ak! skulde jeg ikke de Skikkelser kjende?
Var det ei mit Fædreneland?

— Fort tumles den Snekke
Ad blaalige Strøm,
Og brusende Bølger de Sømænd opvække,
Som Daglarmen Pigen af Morgenens Drøm.
Ei meer de henstirre
Mod dæmrende Øst,
Hvor Aander omvanke og sært sig forvirre
Paa underfuld Kyst.
„De Skygger er tomme,
Hint Land er ei til,
Did kan vi ei komme,
Hvor gjerne vi vil.
Vort Blik sig forvilded
Paa Drømmenes Bred,
Og hvad er et Billed

Mod Virkelighed?"
Og vende de Øiet
Mod Dagfaders Grav,
Og ane, og haabe, og skue fornøiet
Mod Kysten i vestlige Hav,
Hvor Snekken vil lande,
I skovkrandste Havn,
Hvor Bjerget sig speiler i bølgende Vande,
Og Dalen dem aabner sin Favn.

Og Snekken udspiler
Sin Vinge saa hvid,
Som Fuglen mod Hjemmet, den stræber, den iler;
Men aldrig kommer den did:
Det Land, som de søge
I vestlige Sø,
Maa stedse saa grumt med Havpløierne spøge,
Det er en letsvømmende Ø;
I speilglatte Bølge
Den kaster sit Skjær
Og flygter, mens Tusind det Billed forfølge,
Som idelig synes saa nær.

Og Boven bortskylles,
Det Billed forgaaer;
Paany det fremtrylles,
Men aldrig bestaaer.
Og Snekken mon glide
Paa Søen en Stund;
Men naar den ei længer med Bølgen kan stride,
Den daler, og synker til Havsens Bund.
— Dog da er den svundet,

Hin Længselens Tid,
Og Den, som skuffed og flygted, er bundet,
Og lykkelig svømmer den Skibbrudne did —
Og naar han opstiger
Paa fremmede Strand,
Hver Trængsel og Nød fra hans Hjerte bortviger:
Han er i — sit Fædreneland.

Den Huusvilde.

En Bonde i sin Hytte sad
Blandt muntre Børn og hos sin Qvinde;
De taled om den fjerne Stad
Og om de Stores Fryd derinde;
Da traadte en fremmed Yngling ind,
Med Luth i Haand, med Snee paa Kind.

Forvildet var den Ynglings Blik,
Han smiled, mens han syntes grædde;
Fra By til By han huusvild gik,
Og kun hos Armod tog han Sæde;
I sprukne Luth var ingen Klang,
Dens Strænge sønderrevne hang.

Mild Bonden fremmed Gjest modtog,
Nysgjerrig stod den Børneklynge;
Han satte sig i mørken Krog,
En lystig Sang han loved synge;
„Een" — sagde han — „jeg kan kun — hør!
Den synger jeg for hver Mands Dør —

„Nymaanen tænder sit Midnatslys,
Nordstjernen glimter saa bleg —
Hør hvad der klinger, tys, tys, tys!
Hører I Strængeleg?

„Seer I ikke den fremmede Mand?
Hører I ei hans Sang?
Hist ved Borgen sjunger han
Skjult til Citherens Klang.

„Seer I ikke hiin Jomfrulil?
— Vinduet stander paa Klem —
Stille staaer hun og lytter til,
Haver hvert Ord i Gjem.

„— Tys! hvad klapprede? — Døren gik —
Hvor blev den fremmede Mand?
Veed I at tyde Stjernens Blik,
Der I det læse kan.

„— Du, som seer gjennem Ruden klar!
Siig, hvad stuer du der?
Indenfor sidder et elskende Par,
Dem har Stjernen saa kjær.

„Ynglingen nynner til Cithrens Klang,
Hør hvor det klinger — hvor tyst!
Pigen hører den smeltende Sang,
Synker til Ynglingens Bryst.

„Men Hvo kommer med hule Trin
Gjennem den mørke Gang?

Hvorfor blegner den Deiliges Kind?
Hvi forstummer den Sang?

„Seer I ikke hiin mørke Mand
Med Guldplade paa Bryst?
Strængene sønderriver han —
Hører I ei hans Røst?

„Hører I ei den vilde Larm?
Pigen river han fort;
See! med søndret Cither i Arm,
Vandrer Sangeren bort.

„— Fuldmaanen tænder sit røde Lys;
Hvad tyder blaalige Ring?
Hør hvad der klinger, tys, tys, tys!
Hvo dandser her omkring?

„Seer I ikke den fremmede Mand,
Som mellem Korsene gaaer?
Hist ved en Liigsteen nynner han;
Ingen hans Qvad forstaaer.

„— Nymaanen tænder sit Lys igjen;
Nordstjernen glimter saa bleg.
Seer I den Fremmede vandre hen,
Hør' I hans Strængeleg —

„Spørger ham ei, hvorfra han kom
Eller hvorhen han gaaer!
Hovdet han ryster og vender om —
Ingen ham her forstaaer.

„Men kan I tyde Stjernens Blik,
Der I det læse kan:
Stjernen paa Veien med ham gik,
Kjender den fremmede Mand."

„— Nu Brød mig for min Vise giv!"
— Den Fremmede opfoer med Latter —
„Trallalla! kom, min Venneviv!"
Ovad han paany og smiled atter;
Men snart en Taare, rød som Blod,
Med Vanvid i hans Øie stod.

Og knuste Luth saa huult gjenlød,
Som naar blandt Strænge Storme larme;
Den Bonde sukked og udbrød:
Ak! Gud sig over dig forbarme! —
Men fremmed Gjest bortgik saa brat
Og svandt i mørke Vinternat.

Knud den Hellige.

Det var den Konning Eiegod,
I Kirke monne han gange;
Saa mørkt St. Albans Billede stod —
Forstummet var Bøn og Sange.

Ved Altret ligger en gammel Steen
Af Marmoret hin hvide,
Der hvile de møre Christenbeen
Alt fra de første Tide.

Men ligerviis udi Sneen hvid
Bloddraaber skinne saa røde,
Saa skinne to Roser fra gammel Tid
Paa Stenen over de Døde.

De Roser skinne saa underfuld,
Den Konning sukker saa saare,
Paa Stenen skuer han, mørk som Muld,
Og fælder saa hed en Taare.

Thi Roserne, som saa røde stod,
Men fordum var marmorhvide,
Var malede med hans Broders Blod,
Det maatte den Konning vide.

— Did ganger en Christen til sin Gud
Ved Alteret at bede:
Der beder engang den Konning Knud,
Mens Mordere om ham lede.

En Broder stander ved Kirkedør —
Velsignet han evig hedder;
Sin Konning tro, han kæmper og dør,
Og derfor ham Gud nu glæder.

De Mordere med vanhellig Fod
Alt for Høialtret traade —
Der Konning Knud sank i sit Blod,
Bad for sit Folk om Naade.

Paa sneehvide Krands af Marmorsteen
Faldt Draaberne de røde,

Ei kunde de tvættes af igjen,
Som Ild de Roser nu gløde.

Og det var Konning Eiegod,
Han stirred ned saa saare;
Hver Dag paa kolde Broderblod
Faldt hede Brodertaare.

Men Roserne skinned lige rød',
Hans Taarer dem ei udsletted:
Uskyldig var den Fromme død,
Ei Folkets Brøde aftvættet.

— Og det var Konning Eiegod,
Til Rom saa monne han skrive
Og spurgte om Raad, hvordan det Blod
Engang kunde slettet blive.

Udsones maatte den Konnings Død,
De Blodroser svinde tillige;
Thi visselig stor Jammer og Nød
Forjættedes Land og Rige.

Og lovet være den Pave from!
Kong Knud han monne optage
Blandt dem, som for Guds Helligdom
Som Martyrer kom af Dage.

Det var da Knud den Helgens Liig
Blev lagt udi Kobber røde,
Og Messer hæved til Himlen sig
Alt for den hellige Døde.

I Kirke ganger Kong Eiegod,
Paa Stenen monne han stande:
Udslettet er nu det Konningblod,
Og frelst baade Folk og Lande.

Ossian.

Dybt runger Harpen, som et Oldtidsqvad,
Høitideligt, som døde Barders Stemme,
Og Aanden hæver sig, tungsindig, glad;
Thi den kan Fortids Kæmpegang fornemme.

Det gjengjald fjernt fra Harperne i Nord,
Fra Luthas Strømme og fra Morvens Fjelde,
Det gjengjald gjennem Sekler lydt paa Jord,
Og sildigst Æt fornam Kraftoldets Vælde.

Og Luen flammed i en Ynglings Bryst:
Ved Nat han lytted til de fjerne Toner,
Mens Braga rev ham bort fra Danas Kyst
Og satte ham i hine Klippezoner.

Han skued Kæmpen, Morvens Kongeson,
Alt i hans Morgenstund i Heltes Klynge
Og hørte Barden, blomstrende og skjøn,
I Fredens Hal om Kampens Bulder synge.

Han fulgte Skjalden i hans Manddomsid
Paa Dødens Mark, saae Styrken for ham bløde
Og hørte ham hos Brannos Datter blid
Ved Strængeleg forevige de Døde.

Han skued Kæmpen, styttet paa sit Skjold,
Mens trindt de Elskede i Graven segned,
Og Vintren nærmed sig saa mørk, saa kold,
Og Kraften sveg, og Heltens Lokker blegned.

Han deled Bardens stille Sørgmods Fred,
Mens Oscars blege Mø end til ham smiled,
Og Pigens Haand henover Strængen gled,
Og Fortids Drømme gjennem Sjælen iled.

Han fulgte Gubben, blind og træt af Aar,
I sorten Mulm, blandt Gravene saa ene,
Hvor Stormen sused i de hvide Haar,
Mens mørk han sad paa sjunkne Bautastene.

Han saae dig, blinde Skjald! omvanke der
I evig Nat, blandt nøgne Egelunde;
Malvinas Haand nu leded dig ei meer,
Og dog — og dog han maatte dig misunde.

Din Dag har lyst, o Fingals store Søn!
O! den har lyst fra Oldtids Morgenrøde,
Og selv din Nat var i sit Mørke skjøn;
Thi Ovad om Dagens Daad i den gjenløde.

Paa Luthas Slette, fjernt i taaget Nord,
En Gravhøi i Aarhundreder sig hæver,
Der smuldre Kæmpens Been i sorten Jord,
Mens høit hans djærve Aand i Skyen svæver.

Hvi gaaer han ikke mørk ved tause Kjær
Blandt Glemsels ubesjungne Helteskare?

O! skulde Bragas Søn selv vanke der,
Hvorfra hans Harpetoner Helte bare?

Nei, Barden trængte ei til Barders Ovad:
Han skabte selv sig evigt Eftermæle,
Hans Aand i Livet tidt paa Skyer sad,
I Døden kan den ei blandt Taager dvæle.

Blandt sine Fædre vandrer Conas Skjald:
Nær Stjernerne er Kæmpens Id den samme;
Men Himmelbuen er hans vide Hal,
Hans Glavind er den blege Nordlysflamme.

Og let paa Stormens Vinger iler han
Fra Pol til Pol, henover Jordens Svage;
Og Afmagts Sønner nynne — Ossian!
Og vine Glimt af Kæmpeoldets Dage.

End kneiser Fjeldet paa din Taageø,
Stormsvangre Morvens Drot! og Egen luder
Henover dine Bølgers mørke Sø,
Og Kampestenen stolt dit Navn bebuder.

End suser Stormen gjennem Haslens Ovist,
End vandrer Jagtens Søn hos dine Strømme,
Seer Bardens Aand paa Maanestraalen hist
Og vogter sig at styrre dine Drømme.

Og over Oceanets dybe Grav
Din Tungsinds søde Melodier rulle,
Og tidt, naar Høien dem tilbagegav,
De lød som Fædres Tale underfulde.

Og Dalens unge Skjald i Natten staaer,
Mens Lynet gjennem mørke Skyer glimter,
Og Barmen svulmer, og han Harpen slaaer;
Thi det er Oldtids Kæmpeæt han stimter.

O! hvælv kun mørk din Himmel, kolde Nord!
Sorg kun i Fred, du kummerbaarne Hjerte!
Der Storhed i de sorte Skyer boer,
Og Fingals Søn mig Veemods Sødhed lærte.

Rung kun, o Harpe! dybt som Oldtidsqvad,
Høitideligt, som døde Barders Stemme,
Mens Aanden hæver sig tungsindig — glad,
Mens den kan Fortids Kæmpegang fornemme!

Til Sanggudinden.

Vift blidelig med dine stærke Vinger,
Du kolde Storm, som gjennem Norden gaaer,
Mens Harpen under Stjernehimlen klinger,
Og Sangeren i Natten henrykt staaer!
Ryst ei saa barsk, o Eg! de nøgne Grene!
Klynk ikke, Nattens Fugl! for du er ene!
Smiil sødt, o Maane! gjennem Skyen ned!
Jeg sjunger om min Kjærlighed.

Min Seraph! Himlens evigskjønne Datter!
Fra dig udflød Cherubers første Sang:
Guddommelig hver Guddomsgnist du fatter,
Indaander Sjælen den med Harpeklang.

Du Ordet er, som var, som er, som bliver,
Ætherisk Tonelegem dig omgiver,
Og saadan svæved du paa Jorden ned,
Og qvad om Tid og Evighed.

Død var Naturen, du har den oplivet:
Du trylled Væsner frem i Luft, i Hav,
Og Jord og Træ og Steen du Liv har givet,
Og Verdner spired op af Verdners Grav.
Naturens Børn til Faderen du vendte,
Høit Sangen lød, og Alterflammen brændte,
Og Jordens Søn blev god, og from, og glad:
Han elsked, leved og tilbad.

Du smiled i hans Alvor, i hans Lege,
Du smiled i hans Kummer, i hans Fryd,
Du fletted Krands af Laurbær, Myrther, Ege,
Og kroned skjønt hver Glæde og hver Dyd;
Ved dig de Tider leve, som henrunde,
Ved dig de Solglimt lyse, som bortsvunde;
Og Oldtids Fryd og Kummer, Hæder, Daad
Undgik Forgængeligheds Lod.

Saa toner end fra Oldets Morgenrøde
De Djærves Priis, som stred for Fødeland:
Saa leve Kæmperne endnu, som døde,
Og intet Stort af Jorden slettes kan;
Saa glimte Stjerner, som sig syntes slukke,
Saa lyde selv Henfarnes Elskovssukke
Og døde Barders kjælne Harpeklang
Igjennem Seklerne — i Sang.

O du, som kalder Tidens Flugt tilbage,
Sødt sjungende i Nuets Vingeslag,
Du, som skal sjunge for ufødte Dage
Om mangen død og længstudslettet Dag!
Du Hellige! paa Jorden end du svæver,
Og over Jord du Sjæl og Hjerte hæver,
Og over den Forladtes Torneſti
Du vifter Aanders Melodie.

Lykſalig, Hvo dit Tempel kan betræde
Og nynne ud dets Guddoms Harmonie!
Han vandrer i en ſalig Drøm hernede,
Og Jordens Taager ſvæve ham forbi;
Han ſeer hvad der blev ſtjult for Legmets Øie,
Han hører Sphærers Hymner i det Høie,
Han tænker der, hvor Tanken ſvimled før,
Og føler dybt, hvor Tanken døer.

O! Sangens Mø! i Drømme du mig ſmiled,
Da blundende jeg end i Vuggen laae,
Og naar det ſpæde Blik i Rummet hviled,
Var du den Engel, det bevidſtløs ſaae;
Og tidt jeg led i Livets første Dage
Og græd fordi jeg kunde mig ei klage,
Men taug ved ømme Moders Vuggeſang;
Thi Sjælen aned — Harpeklang.

Og naar jeg legede paa Blomſterenge,
Blandt Roſer, Lilier og Fioler ſmaa,
Jeg kyſſed dem og taled med dem længe;
Smaaborn, ſom jeg, de ſyntes for mig ſtaae;

Og naar jeg hørte Himlens Fugle synge,
Forlod jeg gjerne Legebrødres Klynge
Og lyttede paa Fuglene saa glad
Og syntes at forstaae de Ovad.

Og fro jeg Livets Morgenstund bortdrømmed:
Med yndigt Rosenlys den farvet var,
Og Sjælen i et Tryllehav omsvømmed,
Ukjendt med Laurbærbladet, som den bar;
Men ak! naar ydre Tummel den opvakte,
Og Diet maatte døde Liv betragte,
Da var jeg Barnet paa den nøgne Strand,
Som Skibbrud led i fremmed Land.

Dog længe saae jeg ei de Dødelige
Henvandre Hverdagslivets døse Gang;
Snart var jeg atter i mit Drømmerige,
Og stundom mine Drømme blev til Sang.
Til Ensomhedens Dal de mig henførte,
Der førstegang jeg fjerne Toner hørte,
Du Hellige! fra Templet, hvor du qvad,
Og taus jeg knæled og tilbad.

Og dig jeg skued, huldе Sanggudinde!
Du stod ved Templet, vinkede mig did,
Og jeg mod Templet ilede iblinde,
Men ak! forgjeves var min Gang, min Id;
Brat Veien var og rastløs Hjertet brændte,
Og Konstens Støttestav jeg ikke kjendte,
Men vildsom vanked jeg, nu hist nu her,
Og kom dig aldrig, aldrig nær.

Men dumpt i Natten lød en Varselstemme,
Og det var Verdensklogskabs strenge Røst:
„Stands, Yngling! stræb hiin fjerne Mø at glemme!
Hun vinker ei til nogen jordisk Lyst;
Den Sti, du vandrer, til en Guddom leder;
Men den gaaer over Verdens bedste Glæder;
Vil du til Templets Laurbærskygger tye,
Fra Jordens Blomsterbed du flye!

Ei meer er Skjaldens høie Kald hernede,
Som fordum, stort og helligt Guddomskald,
Ei mere Harpens Sønner elskte qvæde
I Borgerhytten som i Fyrstehal;
De taales, som Smaafugle i det Høie,
Som ubemærkt, uskadeligt fornøie,
Som vildsomt flagre uden Ly og Hjem,
Til Vinterkulden dræber dem.“

Og Stemmen hørte jeg, den sørgelige,
Men ei den dæmped Flammen i min Barm.
Jeg veed det. Det er ingen jordisk Pige,
Som breder mod mig elskovsfulde Arm;
Hun vinker ei til flygtig Verdensglæde;
Men jeg vil skue hende — og tilbede
Og knæle hist ved Alterfoden from
Udi den Elsktes Helligdom.

Lad Skjalden end paa Jorden eensom synge,
Umærket blid, som liden Fugl paa Qvist,
For eengang værdig, blandt Cherubers Klynge,
At sjunge nær Alherrens Throne hist!

Let Ofret er af stakket Jordlivs Glæder,
Af Dieblikkes Lyst for Evigheder,
Og let er Fuglens Død om Vinteren,
Naar evig Vaar gjenvækker den.

Og modig jeg mod Himlens Datter iled,
Medlidende hver Broder paa mig saae,
Og stundom mig en jordisk Mø huld smiled,
Da sukked jeg og monne langsomt gaae.
Og der var Kamp imellem Jord og Himmel,
Og Øiet søgte begge og blev svimmel,
En Svaghedstaare hed paa Jorden randt —
Men Himlens huldе Datter vandt.

End vandrer Pilegrimmen ufortrøden,
Du Hellige! henad din Tempelsti;
Du er den Mø, han vorder tro til Døden,
Han gaaer og nynner svagt din Harmonie.
— Ryst ei, o Eg! saa barsk de nøgne Grene!
Klynk ikke, Nattens Fugl, for du er ene!
Smil sødt, o Maane! gjennem Skyen ned!
Jeg sjunger om min Kjærlighed.

Parizade,

et østerlandsk Digt i fem Sange.

Prolog.

En Aftenstund jeg ene sad
Ved Arnens stille Lue
Og monne mangengang saa glad
Igjennem Vindvet skue;
Skjøndt Muur og Skyer skjulte mig
Den store hvalte Himmel,
Saa venlig dog der aabned sig
En lille blaalig Strimmel;
Og Øiet tindred mod det Blaa:
Thi fjernt det kunde skimte
I Østen et Par Stjerner smaa
Saa blidelig nedglimte.
Og underligt mit Hjerte slog,
Jeg kunde det ei tæmme;
Da tog jeg Harpen frem fra Krog
Og monne Strængen stemme.
Og som jeg sang og vanked om
Hist under Himmellampen from,
I Øst med Aand og Tanke —
Paa Dør det monne banke.
I Stuen indtreen pludselig
En lille fremmed Pige;
Saa sagtelig hun nærmed sig
Og nynnede tillige:
„I Skumringen du sidder her

Saa ene og opleder
I Stjernerne paa Himlen der
Ved Harpen — dine Glæder.
Du har ei Hustru eller Børn,
Og du har ingen Pige,
Og kan dog ei, som dristig Ørn,
Bortflye fra Jorderige —
See! derfor kommer jeg til dig,
Vi To vil os forene:
Jeg vandrer og paa Jorderig
Bedrøvet og alene:
Jeg leder om et Hjem, et Ly,
Jeg leder om en Fader,
Udi hvis Arme jeg kan tye,
Og som mig ei forlader.
Thi fader- moderløs jeg er,
En Morgenlænderinde,
Og fremmed er jeg kommen her
Og kan ei Hjemmet finde."
Saa nynned blidt den Pigelil,
Hun til mit Bryst sig klynged,
Og under Sang og Harpespil
Jeg Arm om Glutten slynged.
Og hun min Datter vorden er,
Og jeg er hendes Fader;
Den Pige er mig nu saa kjær
Og nødig mig forlader.
Hun hopper glad og lystelig
Om i mit lille Kammer;
Hun mangengang adspreder mig
Og Modersmaalet stammer.
Kun lidt deraf jeg fatte kan,

Det Lidet dog mig glæder:
Hun taler om sit Fødeland
Og om dets Herligheder.
Saa mangent Eventyr hun veed,
Som stundom i vor Eensomhed,
Naar Vinterdagen helder,
Ved Arnen hun fortæller.
Nu har hun længe hoppet om
Her i min lille Stue;
Nu skulde hun dog see sig om,
Hvor der er Meer at skue,
Og hun har faaet Lov at gaae
En Smule om i Landet
Og hist og her at banke paa
Og nynne Et og Andet.
Men hun er kuldskjær og ei vant
Til Nordens kolde Vinde,
Og i et nordisk tæt Gevandt
Jeg maatte svøbe hende.
Lad hende ei i Kulden staae,
Den lille stakkels Pige!
Men hører, naar hun banker paa!
Og lukker op tillige!
Og syntes I, hun taler Dansk
Lidt meer maaskee, end Østerlansk;
Saa hende det forlader!
Thi — dansk er hendes Fader.

Første Sang.

Lon blidt, min Sang! i Fredens stille Bolig,
Naar Arnens Blus en Vinteraftenstund
Har samlet liden huuslig Kreds fortrolig,
Mens Sneen fyger over Mark og Lund,
Naar Barnet rolig i sin Vugge hviler,
Naar Qvinden fro ved stille Sysler smiler,
Og Fader henter Kroniken fra Krog
Med Eventyrets gamle Bog.

Fortæl da om de sjeldne Kostbarheder:
Om Fuglen, som kan tale vise Ord,
Om Træet, som harmonisk yndigt qvæder,
Om gyldne Kildevæld med Kraft fuldstor!
Siig, Billedet, som spøgende fremtræder
I farvede og lette Drømmeklæder,
Er Sandheds Mø, som svæver frem til Dands
I Barneeventyrets Krands!

* * *

Kong Schuddad*) sad saa stolt paa høien Throne
Og frydedes ved al sin Herlighed;
I Purpur klædt, med Scepter og med Krone,
Han saae paa sine Undersaatter ned.
„Hvo" — sagde han — „kan nogen Skat mig sige,
Som ikke findes i mit Kongerige?
Hvad Ønske sætter Grændse for min Magt?
Hvad mangler i min Glands, min Pragt?"

*) Han skal have regjeret i det lykkelige Arabien eller i Syrien.

Af Ærefrygt ei Undersaatten mæled;
En gammel Qvinde seent fremvakled kun;
Ved Thronens Fod ærbødig hun nedknæled,
Og, heldet til sin Krykke, udbrød hun:
„Med Rette, Konning! est du stolt at skue,
Lüg Solen paa den høie Ætherbue;
Dog ingen Herlighed paa denne Jord
Jeg ganske uden Mangler troer.

Tre Ting der gives heelt vidunderlige:
Foruden dem er Ingen stor og rig;
De findes ikke i dit Kongerige —
De fandtes ei af nogen Dødelig;
Mod Solens Opgang fjernt et Bjerg sig hæver,
Der en usynlig Hær af Aander svæver
Med Trolddomsmagt — og vogter Dag og Nat
Den sjældne, aldrig fundne Skat.

Og Skatten er — en Fugl, et Træ, en Kilde.
(Du smiler, Konning! slige Skatte her
Er ei saa sjældne, du vel sige vilde;
Men hør først deres synderlige Værd!)
Hiin Fugl kan ei alene lisligt sjunge:
Den har ti Mænds Forstand, en Talers Tunge —
Hvad var, hvad er, den klart kan tolke dig,
Veed hvad bag Fremtid skjuler sig.

Og Træet ei alene Ly udbreder
For mødig Vandrer, som ved Middagsstund
Om kjøligt Leie under Løvværk leder,
Hvor han kan qvæge sig i rolig Blund;

Men naar for Aftenluften Træet bæver,
Naar Maanens Sølv paa Bladene nedsvæver,
Da tone de, som tusind Fugles Sang,
Som tusind Trylleharpers Klang.

Og Kilden, som i Bjergets Kløft sig skjuler,
Er ingen Vædske, uden Farve, Kraft,
Som samler sig i Jordens lave Huler,
Det er en himmelsk, kraftfuld, gylden Saft;
Den ei i hvert et henrakt Bæger rinder:
I Niddingens den tørres hen og svinder,
I Ædlingens blier Draaben til et Væld
Og styrker, hæver høit hans Sjæl."

Monarken grunded paa den mørke Tale;
Den gamle Qvinde taug og vilde gaae.
„Bliv!" — sagde Kongen — „kan du mig afmale
Hiin Skat saa grant, saa lær mig den at naae!"
„Drag bort" — var Qvindens Svar — „til Inderkysten
Ti Gange ti Dagreiser frem mod Osten!
Og Den, som der først møder Skattens Ven,
Skal vise ham til Bjerget hen."

Nu taus hun iled bort, den gamle Qvinde;
Forgjeves Kongen hende søge lod:
Hun intetsteds i Landet var at finde,
Og atter uvis grublende han stod.
Forgjeves han sit Raad lod sammenkalde:
Ukyndige de standed raadvild Alle;
Men Mange det som Eventyr udloe
Og skammed sig ved Sligt at troe.

Dog Kongen kunde Skatten ei forgjette:
Ei meer han stolt og glad sin Lykke nød;
Hver Lyst han før uhindret kunde mætte —
Han vilde blot, og Tusinder adlød;
Dog al hans Herlighed var nu ham Plage,
Fordi eet Ønske var endnu tilbage,
Een Villie dog, som uopfyldt han saae,
Een Skat, som ei han kunde naae.

Nu ved Herolder lod han den afmale
Og lod forkynde i sit hele Land:
„Hvo hid kan hente Fuglen, som kan tale,
Det Træ, som sjunger, og det gyldne Vand,
Ham Kongen give vil det halve Rige,
Sin Datter Parizades Haand tillige.“
Flux Tusinde paa Ordet Kongen tog
Og hobeviis af Landet drog.

Snart Riget blev for høie Herrer øde,
Selv faa af Borgerne tilbageblev;
Mahomedan og Christen, ja selv Jøde
Et eventyrligt Raseri bortrev;
Kun Oldinger og Børn der blev tilbage
Og Mænd, som elsked magelige Dage,
Og Folk, som mangled Reisemynt og Mod,
Og Vise, som ei Sligt anstod.

Blandt dem, som mellem frie Nomaders Stammer
Kun kjendte Lykken ved Naturens Bryst
Og Guldet, som i Morgenglød det flammer,
Og Helteæren i Schakalers Dyst —

Der var to Brødre, som blandt Stammens Hjorde
Tidt hviled sig med Lyst paa Klipper haarde;
I kolde Regntid drog de glad mod Vaar
Og priste Vandringsfuglens Kaar.

Et Telt, med Dyrehuders simple Leie,
Og Hjerter, som hos Konger burde slaae,
Var deres ringe og dog store Eie;
Som tvende Perler de i Ørken laae.
Dem kom det underlige Sagn for Øre;
De blussed ved hiint Kongeord at høre:
Flux vaagned Kraften i det unge Bryst,
Med Stoltheds djærve høie Lyst.

„Hvi" — raabte Bahman — „skal vi os ei svinge
Mod Sky, fordi vi fødtes i en Vraa?
For Arm som Rig maa Lykkens Vælд fremspringe,
Det stærke Mod det største Maal kan naae.
Men Styrken er en Urt, som Stormen gavner,
Som stundom trives bedst, naar Sol den savner —
Hør, Broder! Allahs Styrke i os boer,
Naar paa vor egen Kraft vi troer."

Og Broderen, den unge Pervitz, rakte
Sin gjæve Haand den ældre Yngling hen:
„Ei saae vi mange Somres Flugt" — han sagde —
„Men Sjælen, ikke Dage skaber Mænd;
Og Sjælen føler jeg har stærke Vinger,
Naar den mod alle Kræfters Vælд sig svinger —
Ja, Broder! Allahs Styrke i os boer,
Naar fast vi paa hans Kraft kun troer."

Mens saa de taled, let en Haand dem rørte,
Og see! den gamle Qvinde for dem stod;
„Ret saa!“ — hun sagde — „Eders Ord jeg hørte:
Den taled bedst, som sig paa Gud forlod.
For Kongen knæl, naar Thronen han bestiger!
Vær modig Alt, hvad sømmer sig en Kriger!
Og søger Skatten adskilt, een for een!
Kun Een den naaer, hvis Sjæl er reen.

„Dog, at I ei min Kundskab skal miskjende,
Tag disse sjeldne Gaver af min Haand!
Dig, Bahman! giver jeg en Dolk i Hænde;
Du, Pervitz! tag mod dette Perlebaand!
Naar Dolkens blanke Sider vorde røde,
Er Dolkens Eiermand iblandt de Døde;
Naar Perlerne paa Baandet falde af,
Fandt den, som eied det — sin Grav.“

Hun havde udtalt — og var alt forsvundet.
De for en Drøm det Hele kun ansaae,
Og først da Dolk og Baand de havde fundet
I egen Haand, de tvivled ei derpaa.
End stod de af Forundring begge stumme,
Da pludselig en Stemme de fornumme —
Den sang og flygted; de forfulgte den;
Skjult Stemmen nynned og foer hen:

„Den Vingede kalder
Saa længselfuld;
Paa Klippen nedfalder
Det grædende Guld.

Hist Morgenen hæver
Sit Hovedslør hvidt,
Hist Sanglovet bæver
Saa sørgende blidt,
Og vidt hensvæve de Morgentoner
Til Middagens Egne, til Aftnens Zoner;
De lokke, de trylle den unge Mand
Til det fjerne Land,
Hvor Morgenen hæver
Sit Hovedslør hvidt,
Hvor Sanglovet bæver
Saa sørgende blidt,
Hvor Sangfuglen kalder
Saa længselsfuld,
Hvor paa Klippen falder
Det vaade Guld.
— En Krands kan du vinde,
Saa hæderfuld,
Den Krands skal dig binde
En Mø, saa huld;
Hun fletter Myrthens Smaablade skjønne,
Og Laurens Lokker, de eviggrønne,
Om røden Guld."

Saa nynned en usynlig Sangerinde;
Nu taug hun, og nu nynned hun igjen;
Som milde, lispende smaa Foraarsvinde,
Der hvisle sødelig og fare hen,
Den kjælne Røst med Ynglingerne spøgte;
De fulgte den, hvor stærkt den maatte flygte;
Tilsidst forstummed den og dem forlod;
— Paa Kongestadens Vei de stod.

En Dag Monarken paa sin Throne hviled;
— Kun liden Hoben var, som trindt den krob —
Da hine raske Ynglinger fremiled
Og Haand i Haand til Thronen begge lob.
De knæled først, og Bahman saa begyndte:
„Monark! vi horte glad hvad du forkyndte,
Og skjøndt du det ei venter af vor Stand,
Vil vi dig vise hvad vi kan.

„Vel veed vi, Heltemod kun Helten leder
Igjennem Kamp til Ærens hoie Maal;
Dog Kraften kun i ydre Dragt fremtræder,
Og Heltemodet klæder sig i Staal;
Lad os da ei uvæbnet Kampen søge!
Lad Staalet dine Kæmpers Kraft forøge!
Og giv os Ganger, Sporer, Sværd og Skjold,
Som hver din Kriger, kjæk og bold!"

Med mildest Bifaldsblik Kong Schuddad skued
Saa høit et Mod og i en Stand saa lav,
Saae hvor de frie Nomaders Dine lued,
Og Ganger, Sværd og Krigernavn dem gav.
Nu stoltelig i Borgen de fremginge
I Vaaben-Dragten med de gyldne Ringe,
Og hver en Mø, som saae de brune Mænd,
Saae meer end eengang til dem hen.

Dog aldrig lod Prindsesse Parizade,
Der grued alt for Den, der Skatten fandt,
En Kriger sig i hine Straaler bade,
Hvis Ildstrøm skjønt af hendes Blik udrandt;

Men Broderparret tænker ei paa hende:
Af Ærens, ei af Elskovs Ild de brænde,
Og med hinanden først de holde Raad
Om denne hæderfulde Daad.

„Hør, Broder!“ — sagde Pervitz — „lad os tage
En Hjelm og kaste tvende Kugler i!
Lad Lykken sige Hvo der først skal drage
Til fjerne Land, ad Ærens snevre Sti!
Thi meer end Een kan Skatten jo ei finde —
Een søge den! Grib du et Lod iblinde!“
Flux Bahman — lykkelige Lod uddrog,
Han derpaa kjæk til Orde tog:

„Mig kalder Skjæbnen først, maaskee til Lykke,
Maaskee til — Fald, og jeg adlyder den.
Ei Gru for Farer skal min Sjæl nedtrykke:
Frisk vil jeg seire — eller synke hen;
Men, Broder! du, hvem haarde Lov nedtvinger,
Endskjøndt din Aand udbreder stærke Vinger!
Dvæl, og betving din Lyst! misund ei mig!
Min Lykke deler jeg med dig.

„Men den er uvis: Heltene var mange,
Som søgte Bjerget; modig drog de hen,
De haabed Alle Lykkens Fugl at fange;
Men Ingen af de Mange kom igjen.
Tag derfor Dolken hen, den underlige!
Den kan dig Budskab om min Lykke sige —
Besku den daglig! — hvis den vorder rød,
Da er din Broder bleg i Død.“

„Ak!“ — svared Pervitz — „lange, mørke Dage
Skal jeg henleve i min Eenlighed
Og uden Hæder blive her tilbage —
Hvi kan jeg ei bortgaae og kæmpe med!
Dog vil jeg dvæle — saa det jo maa være;
Er Varseldolken blank kun, som din Ære,
Skal jeg mig fryde ved en Broders Held,
Og tæmme daadbegjerlig Sjæl.“

Nu broderlig omarmed de hinanden,
Og Bahman sig paa høie Ganger svang;
Den kneised vælig, tumled sig med Manden
Og vrinsked stolt, mens Sværd og Bjælder klang;
Og lynsnar over Sletter, Dale, Høie,
Foer Ørknens Søn og svandt for Vennens Øie;
Men Pervitz vandred taus i Borgen ind
Med Dolk ved Barm, med sorgfuldt Sind.

Dog snarlig maatte han sin Sorg forglemme;
Thi atter lønlig for hans Øren lød
Hiin velbekjendte, qvindelige Stemme —
Paany den sang, saa blidelig, saa sød:

„Lykkens Søn! du veed det ikke;
Men de største Skatte ligge
Hvor du ingen leder om.
Den, som her til Verden kom
Under milde Stjerners Blikke,
Ham vil Stjernen Fryd tilskikke,
Naar han sover sødelig.
— Lykkens Søn! du veed det ikke;
Men de største Skatte ligge,
Hvor du ingen venter dig.“

Anden Sang.

Rask Bahman foer paa Drknens Hingst, hiin lette,
I Vestenvindens Spor mod Hindostan;
Sand-Dybet kunde Løberen kun trætte;
Men Intet standsed iilsom Valfartsmand:
Hver fremmed Rytter, han paa Veien mødte,
Han uopholdelig af Sadlen stødte,
Undskyldte høflig kun sin Hastighed
Og fort paa vundne Ganger red.

Men Lykken Pervitz lunefuld beskjærte
Et bedre Eventyr: Han paa sin Bøn
Nu i Paladset Færdigheder lærte,
Som pryde Krigerstandens vakkre Søn:
Han maatte sig med Sværd og Landse øve,
I Saddel sidde fast og Skjolde kløve;
Han spilled Schak med Kongens Mænd i Hal
Og drog paa Jagt mod vild Schakal.

En Dag han, træt af Jagt og Krigerlege,
Var vandret til et Sted i Borgelund,
Hvor, under Ly af Palmer, Myrther, Ege,
Han qvæged sig ved blid og rolig Blund.
Opløst var Brynien, Hjelmen laae ved Siden;
Liig Hellas Krigsgud, hvilende fra Striden,
Laae Ynglingen, med brune Kind paa Skjold,
Paa stærke Bryst den Arm saa bold.

I samme Stund Prindsesse Parizade
Var vandret ene fra sit Jomfrubuur,
For uden Tvang i Luften sig at bade
Og fri sig fryde i den frie Natur.

Hun var en Mø, saa liflig mild at skue,
Som Midnatsmaanens stille Solverlue,
Dog med et Glimt af kongelige Æt,
Liig Solens skjulte Majestæt.

Med gyldne Lokker, Himmeldyb i Øie
Og Ufskyld i den liliehvide Barm,
Hun vandred som et Væsen fra det Høie,
Ukjendt med Jordens Attraa, Livets Larm.
Saa barnligt slog det unge, fromme Hjerte
Og Intet uden for sig selv begjerte;
Naturlig Glædesdands var Pigens Gang,
Og hendes Tale frydfuld Sang.

For førstegang den unge Barm sig hæved
Urolig, som den følte dog et Savn:
Et dunkelt Billed skjønt for Sjælen svæved,
Hun elsked det, men vidste ei dets Navn;
Hun syntes, det en Blomst vist maatte være,
Nedfalden fra en paradisisk Sphære.
I Palmelunden hun forvilded sig,
Og leded ret omhyggelig.

Da sang bag Palmers Skærm hiin gamle Qvinde:
„Favre Blomsterſamlerinde!
Kongedatter! vilst du see
Dronningen for Blomsterne —
Kom da, søg! og du skal finde.

Rosenrød og liliehvid,
Aander hun i Livets Egne;
Lilier visne, Roser blegne —
Hun forandres ei i Tid.

Tid i Evighed henglider —
Aldrig, aldrig hun forgaaer:
Skjøn i Vinter, som i Vaar,
Dronningen paa Thronen sidder.

Den er ingen Stol af Guld,
Men en hellig Blomsterstængel,
Og en lille Himlens Engel
Boer i Blomsten underfuld.

Let adspredes Taageluften
Trindt den Blomsterdronning skjøn;
Englen hvisker blidt i Løn,
Aander sødt i Rosenduften;

Hvad den hvisker, dunkelt er:
Det er ingen jordisk Stemme;
Sjælen kan den kun fornemme
I sin Længsels Dæmringsskjær.

Vil du ane Hvo der satte
Blomsterne paa Jorderig,
Vil du ane, drømme dig,
Hvad den Vise ei kan fatte —

Vil du drømme dig fra Jord,
Over Skyerne de fjerne,
Over Sol og over Stjerne —
Hør hvad Englen dig betroer!

Hør, o! Blomsterfamlerinde!
Hør, hvad Englen dig betroer,

Som i Trylleblomsten boer!
Kom, og søg! og du skal finde."

I Krat, i Busk Prindsessen Sangen hørte;
Men Sangerinden intetsteds hun saae.
Lidt efter lidt den hende did henførte,
Hvor Steppens Søn i stille Slummer laae.
Forskrækket studser hun — vil flye tilbage;
De lukte Øine dog al Frygt bortjage:
Eengang endnu hun ham betragte maa,
Og eengang til — saa vil hun gaae.

Ved hvert et Blik hun blev dog mindre bange:
Hun fandt Nomaden ei saa gyselig;
Et Par Skridt nærmere hun voved gange,
Og endelig hun ganske nærmed sig;
Hun saae de ædle Træk, den høie Pande,
Hvor Kraft og Mildhed syntes sig at blande,
Og til sig selv hun hvisked glad i Løn:
„O! skjøn er dog den Bjergets Søn!"

Nu vil hun ei om Blomsten længer lede:
Hun henrykt øiner den med Aandens Sands;
Hun føler den i Sjælens Dyb udbrede
Den himmelfaldne Krones Tryllekrands;
Hun seer den vore paa sin Liliestængel,
Og Elskovs Aand er Blomstens skjulte Engel;
Saa drømmende, hun glemte bort at gaae,
Mens paa den Slumrende hun saae.

„Ak! Skade, at han Øinene maa lukke,
Fordi han sover! Øinene er dog

Det skjønneste" — her maatte høit hun sukke —
De sorte Øine Pervitz just opslog;
Og da han saae den himmelskskjønne Pige,
Han troede vist, han var i Himmerige,
Hvor under helligt Palmetræ han laae
Og paradisisk Huris saae.

Med lignende forundringblandet Glæde
Vist Adam, vakt af paradisisk Blund,
For førstegang sin Eva saae fremtræde,
Og saae — og svimled i lykksaligst Stund.
Forvirret, bly, han sig fra Leiet hæved;
Taus Pigen stod og rødmede og bæved.
Han, som en Støtte, neppe Aande drog;
De skjønne Øine hun nedslog.

Dog endelig de begge kom til Orde,
Men saae i Lunden adspredt sig omkring,
Og hvad de neppe heelt fremstamme torde,
Var — ligegyldige, almene Ting.
Hun kaldte sig Prindsessens Tjenerinde,
Som efter Middag listed sig fra hende,
For her at aande Palmelundens Luft
Og Sandeltræets friske Duft.

Det Vink, som udfløi af forelsket Hjerte,
Let Hjertet fatted, som forelsket slog,
Og uden selv at ville det, hun lærte
Sin Elsker hvad hun selv ei vidste dog.
Alt Pervitz aned sjæleglad sin Lykke —
Han voved Pigens Haand til Afsked trykke;
Og næste — Morgen i den kjære Lund
Han ventede hede Middagsstund.

Det var ham, naar han fulgte Solens Stigen,
Som aldrig den sit Høipunkt skulde naae;
Hans Blik forfulgte med urolig Higen
Hvert Glimt, han gjennem Palmelunden saae;
Hvor let Gazellen sprang — med skuffet Glæde
Han hørte hendes Fod i Græsset træde —
Dog endelig Gaarsdagens Huris stod
Ved paradisisk Palmerod.

Nu Pervitz kunde Hjertet meer ei tæmme —
Det smelted brat, som Bjergets Jis i Vaar;
Som ingen Dæmning Strømmens Magt kan hæmme,
Den bruser frem og Oceanet naaer —
Saa strømmed Hjertet mod den elskte Pige,
Og Armene udbredte sig tillige.
Bel Parizade rødmed ængstelig;
Men tryllet fast hun følte sig.

Dog vidste hun, hvad ædle Møer vide,
Naar Elskovsguden stormer vildt og blindt:
Eet Blik — og hver forvoven Piil maa glide
Fra Skjønheds Bryst, som Lyn fra hviden Klint;
Og munter Ro hun vidste at udbrede
Med barnlig Aand i deres Elskovsglæde,
Og Steppens Søn, ærbødig, from og glad,
En Engel i sin Mø tilbad.

Saa mødtes de hver Dag i Palmelunden,
Hvor Antilopen hos Gazellen gik.
— Snart Nattergalens Sangtid var henrunden
Med Vingeslag af flygtigt Dieblik.

Den Yngling syntes hele Verden glemme:
Han drømte, vaktes ei af Ærens Stemme,
Alt — Broder — Eventyr i Glemsel laae,
Og aldrig han paa Dolken saae.

En Dag de sad, hvor Sandeltræets Blade
Omdufted dem i kjærlig Stund igjen,
Da spøgende Prindsesse Parizade
Paa sig og Kongen ledte Talen hen:
„Men" — spurgte hun — „hvad est du for en Krigerr
Som rolig hid til ringe Mø dig sniger,
Mens alle Tappre gaae af Landet ud
Til Kamp for kongelige Brud?"

„O!" — svared Pervitz — „jeg en Skat har fundet,
Meer værd, end den, de Andre lede om:
Til intet Bjerg den var af Trolddom bundet —
Som himmelsk Manna til min Ørk den kom.
Hvor Paradisets Huris vil nedstige,
Jeg spørger ei om nogen Konges Rige:
Ved første Straale af dit Elskovsblik
Prindsessedrømmens Sky forgik."

Og Parizade smiled mildt og sagde:
„Foragter du Kong Schuddads skjønne Land —
Hiin Fugl, som taler, kan du ei foragte,
Det Træ, som synger, og det gyldne Vand.
Den Mand, som høiest Mod og Kraft forener,
Dog ogsaa høiest Kjærlighed fortjener;
Den Priis, du ærer, du fortjene vil —
Prindsessen nedes du ei til."

Og skamfuld blussed daadløs Drømmers Kinder;
Han voved neppe Øiet at opslaae:
Han kjendte ei den ædleste blandt Qvinder,
Taus for hvis Fodder han beskæmmet laae.
Han vidste ei, her Elskov talte mere
End Stolthed; dog selv den han maatte ære;
Han reiste sig — hun flygted af hans Arm,
Og — Bahmans Dolk faldt fra hans Barm.

* * *

Længst Broderen utrættet var henilet
Mod fjerne, ubekjendte Diemed;
Han havde under Orknens Stjerner hvilet,
Hvor vilde Leopard med Tigren stred.
Da endelig han kom til Inderkysten,
Ti Gange ti Dagreiser fjernt mod Osten,
En solverlokket Olding først han saae
Ved Døren af sin Hytte staae.

Her Bahman standsed, hilsed rask paa Gubben,
Der ønsked ham med Bramas Fred Goddag,
Bad Gjesten binde mødig Hest til Stubben
Og tage Hvile under sivgrent Tag.
Ung Bahman lod sig det kun eengang sige:
Han skyndte sig af skumhvid Hingst at stige
Og gik i Hytten med den Gamle ind,
Med dristig Reises Maal i Sind.

Han satte sig paa Bænk, mens Værten hented
Ham Maisbrød og Viin og venlig bød.

„Hvorhen gaaer Reisens Piil?“ — Kun Bahman ventede
Paa Leilighed, og derpaa flux udbrød:
„Ja det er just hvad jeg ei veed saa lige —
Maaskee du bedre kunde mig det sige:
Mit Ærend er af største Vigtighed;
Stort Mere jeg dog selv ei veed.

„Jeg red igjennem Ørk og Virakdale;
Tidt sank arabisk Ganger under mig;
Jeg lod Oasens Luftning knap mig svale —
Hvor Reisen gjælder maa jeg spørge dig:
Hvor finder jeg de trende Sjeldenheder,
Den Fugl, som taler, og det Træ, som qvæder,
Og Kildevældet med det gyldne Vand,
Som Aand og Hjerte trylle kan?“

Og Gubben rysted Lokkerne, de hvide,
Som ynked han den unge djærve Mand:
„Vil I“ — han svared — „endelig det vide,
Velan! saa maa jeg, hvad jeg ene kan;
Men hør først Farerne, som Eder true!
Og maa for dem ei Eders Manddom grue,
Saa gak med Brama farefulde Vei!
Kun at advare mægter jeg.

„Den Fugl, som taler, holdtes længe fangen
Paa høie Bjerg af vældig Aandehær;
Endnu er ingen Dødelig did gangen,
Skjøndt mangen Vovehals var Skatten nær;
Thi Hvo, der ei et Sindelag medbringer,
Som ingen onde Aanders Magt betvinger,

Hvo vandrer did i egennyttigt Med —
Gaaer til sin Ulykfalighed.

„Kun Den, hvis Sjæl af hellig Lue brænder,
Foragtende de onde Aanders Skrig,
Hvo vandrer fort og aldrig om sig vender —
En Saadan kun naaer Fuglen lykkelig.
Og har han Fuglen, skal den ham fortælle,
Hvor Træet staaer, hvor Kilden mon udqvælde —
Men, Fremmede! det Ønske du opgiv!
Det kosted mangen Daares Liv."

„Nei, Gamle!" — raabte Bahman — „jeg opgiver
Ei denne Attraa, blier den end min Død:
Min Sjæl det er, en saadan Ild oplyver —
Jeg er til denne store Idræt fød;
Jeg trodse tør de mørke Aanders Rige:
Bekæmpet ved min Styrke, skal de vige,
Og Ioe og hyled Helved bag min Ryg,
Jeg skulde vandre fremad tryg.

„Mit Navn skal Eftermælets Krandse smykke —
Jeg vorde vil hint Kongerige værd;
Dog med en Broder deler jeg min Lykke:
Ham har jeg som mit eget Hjerte kjær.
Opflyver jeg mod Sol paa Ørnevinger,
Ei Dybets Drage mig i Dynd nedtvinger;
Min Villies Fjeld din Viisdom rokker ei —
Kom! — viis mig flux til Bjerget Vei!"

Den Gamle taug, og med et Suk han rakte
En Kobberkugle til den stolte Mand.

„Tag denne Kugle, Fremmede!“ — han sagde —
„Til Bjergets Fod den Veien vise kan;
Udkast den! og den skal ustandset trille
Ved egen Kraft; men naar den ligger stille,
Da seer du Bjerget — lad din Ganger staae!
Vig ei tilbage! frem kun gaa!“

Halvtvivlende, først Bahman nøie føled
Paa Kuglen, mens han sig paa Hesten svang;
Men da han taus et Øieblik end noled,
Den af sig selv af Haanden fra ham sprang
Og løb saa stærkt for hans forbauste Blikke,
At han fik neppe Tid Farvel at nikke,
Men maatte følge efter som et Lyn,
For ei at tabe den af Syn.

Frem uden Ophør hastig Kuglen rulled,
Og uden Ophør han forfulgte den:
Ved Dagens Lys den glindsed rød som Guldet;
Ved Nat den rulled som et Ildhjul hen.
Men da for Gryet Nattens Mulm bortsvæved,
Den stille laae, og Bjerget høit sig hæved
I Morgenrødens gyldne Skyers Krands
Med en fortryllet Verdens Glands.

Glad Bahman standsed, for det Syn at nyde:
Saa skjøn han aldrig Morgenrøden saae,
Saa stolt han aldrig Solen saae frembryde,
Saa herlig Jorden aldrig for ham laae;
Thi stolt, han Storheds Billeder kun skued
I Bjergets Høide, Østens Glød, som lued,

For med fordobblet Kraft at flamme op
Høit over høieſt Bjergetop.

„Saa ſkal og jeg“ — udbrød han — idetſamme
Han blandt en Mængde ſorte Steen ſig ſaae:
Han gjøs, og mægted ei et Ord at ſtamme —
De ſorte Stene kun han ſtirred paa;
Af Menneſker han Formerne gjenkjender:
Som hugne ud af Steen ved Konſtens Hænder,
De laae i Tuſindtal ved Bjergets Fod;
Ved Siden Marmorheſte ſtod.

Og Bahman længe paa de Støtter ſtirred;
Det var ſom atter ſtift paa ham de ſaae —
Han blegned, og det aned ham forvirret,
At her en rædſom Hemmelighed laae.
Han kunde her en grum Forvandling giſne
Og følte alt ſit Bryſt ſom Marmor iſne;
Alt taug, ſom var Naturen her uddød,
Da huult en Røſt fra Jorden lød:

„Stolte Blinde!
Fly, fly med Ørkenens Vinde!
Naar din Fod berører
Det Muld, du foragter,
Men ſelv dog tilhører —
Er du hjemfalden til vore Magter.“

Dog Bahman trodſig af ſin Heſt mon ſtige.
— Et Tordendrøn fra Jordens Dyb udbrød;
Han hørte tuſind vrede Stemmer ſkrige:
„Fly, Daare! fly! du vandrer til din Død.“

Han fremad gik og lod dem hyle, larme,
Men drog sit Sværd af Bæltet i sin Harme —
Ti!" — raabte han — „forvorpne Djævle! ti!"
Og vandred frem ad bratte Sti.

Men ved hvert Skridt blev Dybets Stemmer flere;
De haaned, trued, skreg og skoggerloe,
Da var han ei sin Vredes Herre mere:
„Ha!" — raabte han — „jeg skal mig skaffe Ro!"
Nu glemmende sig selv, han Sværdet hæved
Og vendte sig — flux Aanderne bortsvæved;
Det sortned for hans Øine som ved Nat —
Og alle Lemmer stivned brat.

Urokkelig han stod med Sværdet hævet,
Og Blodet i hans Aarer sammenflød:
Stolt trued han, som Fjeld, der aldrig bæved;
Men, ak! han var som Fjeldet kold og død:
Han var et dunkelt Marmorbilled vorden. —
Haanlatter skingred dæmpet under Jorden,
Ja selv hans Hingst med Antilopens Been
Stod livløs som en Kampesteen. —

Nu Mørkets Ynglen green i Seiersdange
Og tumled sig saa lystelig omkring;
Trindt Billedet de dandsed trende Gange
Og vied det ved Ovad i Trolddomsring:

„Hvo løser det Bundne?
Hvo kalder tilbage det Svundne?
Dands lystig! vor Seier er stor.

Hvo vækker de Stene?
Det himmelske Rene;
Men det er ei mere paa Jord."

I samme Stund det var, ung Pervitz, vækket
Af Himmeldrømmen i sin Elskovsvaar,
Saae Dolken falde, tog den op forskrækket
Og aned brat sin Broder Bahmans Kaar;
Thi blanke var ei mere Staalets Sider;
Paa hæslig Rustplet han med Angest gnider —
Og Livets Farveglød hans Kind forlod —
Thi see — paa Dolken klæbed Blod.

Tredie Sang.

Bleg Pervitz saae den kolde Daggert bløde,
Og Broderhjertet blødte tifold meer:
„O Bahman!" — sukked han — „du kæmped, døde,
Mens jeg kun drømte — aldrig jeg dig seer.
Du faldt, imens din Hæders Stjerne blinked —
Til himmelsk, ei til jordisk Fryd den vinked;
Men see! din Aand i Blod nu for mig staaer,
Til Daad mig vinker — og jeg gaaer.

„Ja, Broder! jeg vil, kjæk som du, bortdrage,
At finde, hvad du søgte — eller døe;
Jeg vil ei sidde kraftløs blandt de Svage
Og sukke her og rødme for en Mø.
Ja! ei den Helt, som kun paa Sværd sig læner,
Den ædle Piges Kjærlighed fortjener;

Ha — skulde hun, just hun mig sige det,
For hvem et Under var mig let!

„Vel! — hun har vakt mig af min Elskovsdvale:
Et kraftløst Barn jeg var — nu er jeg Mand!“
Saa gav sig Pervitz Luft i heftig Tale
Og stilled sig for Kongen frem paa Stand.
Om Orlov bad han, og den blev ham given;
Kong Schuddad fandt forlængst hans Hjemmebliven
Heelt uforklarlig og fortrød især
Hans underlige Drømmefærd.

Alt Pervitz sadled op med Dækner grønne
Sin raske Hingst; men meer og mere svandt
Det stolte Forsæt, ei at see den Skjønne
Før han var hende værd. — Hans Elskov vandt:
Endnu engang han gik til Palmelunden,
Hvor mangen saa livsalig Stund var runden:
Endnu engang hans Øie maatte see
Hiint Paradiis, hiin Lundens Fee.

Og see — hun stod i sine Palmers Skygge,
Skjøn, som da førstegang han hende saae,
I samme lette liliehvide Smykke,
Om Lokkerne Granatblomstkviste laae.
Men ængstligt Hjertet slog, hvit Barmen bølged,
Veemodigt Smiil forgjeves Smerten dølged;
Der Taarer i det klare Øie stod:
Hun gyste ved hans faste Mod.

Nu hun fortrød hiint Ord, der havde vækket
Ærgjerrighedens Glød i kjærligst Barm

Og Drømmeren af skjønne Drømme skrækket,
Og revet Nyknens Søn af hendes Arm.
Før syntes hende Reisen kort og ringe:
Hun frygted, Andre skulde Skatten bringe;
Nu, da den Elskte hendes Vink adlød,
Hun saae kun Farer, Kamp og — Død.

Og nu hun vilde holde ham tilbage,
Som Barnet, der først Fuglen Frihed gav,
Og siden atter vilde den neddrage,
Naar høit den svang sig over Land og Hav.
Forgjeves kalder Kjærlighedens Stemme:
Bevinget Stolthed kan den ei fornemme;
Ei Arkens Due kan hjemvende glad
Før den medbringer Seirens Blad.

„O Zulima!“ — saa Steppens Søn udbryder —
(Det var Prindsessens laante Terne-Navn)
„Jeg Perlen seer, som fra din Sjæl udflyder —
Din Kjærlighed mig følger med mit Savn;
Men her jeg blues og mig selv foragter —
Jeg ufortjente Kjærlighed betragter
Som Hæderskrandsen, flettet i mit Haar,
Mens langt fra Ærens Mark jeg staaer.

„Men nei — jeg vil ei Lønnen førend Daaden:
Paa Livets Ranke groer kun Livsens Viin —
Jeg betler Seierspalmen ei af Naaden:
Naar jeg kan fordre den — da er du min.
Engang kan Blund Nomaden overvinde,
Engang han vækkes kan af modig Ovinde;

Men blunder blod i Myrrhaduft hans Sjæl,
Saa stinger Stjændselsorm hans Hæl.

„En livløs Drømmer er jeg dog ei blevet —
Levvel! — jeg kommer kun med Seir igjen;
En Funke er jeg, fra sin Sol løsrevet,
Blier den en Stjerne ei — da slukkes den.
Men tag nu dette Baand med Perler hvide,
At du kan fjernt min Valfartsskjæbne vide!
Naar disse lyse Perler falde af,
Da blev den Skat, jeg fandt — en Grav."

Nu modig han de skjønne Arme flyede
Og Hælen rask mod Hingstens Side jog;
Den fnøs og vilde ingen Tvang adlyde,
Men løb, og svandt og Ild af Flinten slog.
I Palmelunden stod forladte Pige,
Saae taus paa Perlerne, de underlige,
Og Perlen glindsed stedse mere klar
For Øiet gjennem Taarens Glar.

Og fromt i Palmeskyggen hun nedknæled;
Hun bad til Allah for sit Hjertes Ven;
Oprigtig Elskov hendes Bøn besjæled,
Og blidere randt bange Taare hen.
Saa bad hun ved hver aarle Morgenrøde,
Saa bad hun ved hver sildig Aftenglode,
Hun bad en Bøn for hver en Perle hvid,
Og tidt en Røst sang skjult og blid:

„Græd ikke, o Pige!
Græd ei for din Ven!

Jeg kan dig det sige:
Han kommer igjen;
Og hvor han end farer
Paa Land eller Sø,
Blandt Menneskefarer
Paa Verdens Ø,
Blandt Aander, i Farer —
Sin Tro han bevarer
Og elsker sin Mø."

Som rastløs Trækfugl, Pervitz foer mod Østen
Ved Solens Lys, ved Maanens blege Skin.
En Nat han aanded Luft fra Inderkysten
Og drog i palmetækket Herberg ind.
Her Karavaners Flok beruust sig qvæger
Ved Cederbord med vilde Glæders Bæger,
Mens fromme Pilegrimes Kreds han saae
Ved Lampen hos en Olding staae.

Til dem vil Bahmans Broder helst sig foie:
— Ham skurred fælt den vilde Tidsfordriv —
Her sad en gammel Dervisch, fra hvis Die
Fremstraaled end den unge Alders Liv;
Thi han fortalte om de gyldne Dage,
Hvorom der kun var gamle Sagn tilbage
Fra fjerneste Oldtid; Alle lytted glad
Og stedse ham fortælle bad.

„I ældste Tid" — saa Dervischen fortalte —
„Gik alle Stammers Guddom over Jord;
Jehova — Brama — Allah de ham kaldte:
Frem Paradiser voxed i hans Spor.

Det var den gyldne Tid paa Jorderige:
Dets Børn var skyldfrie og udødelige;
End intet Folk i Verden glemme kan
Hiint Paradiis, hiin Uskyldsstand.

„Dog Verdens gyldne Vaar ei blomstred længe:
Til Ondt som Godt hver Sjæl fik Valg og Magt;
Til Guddomsspiren kunde Giften trænge,
Som i Naturens sorte Grund var lagt.
Besmittet blev de fromme skyldfrie Hjerter,
Og Brøden avled tusind nye Smerter;
Fortørnet Guden til sin Himmel foer —
Og strengt lød store Dommers Ord.

„Til Trængslers Dal blev skjønne Jord forbandet,
Og Menneskет til kort og møisomt Liv;
Synd avled et Uhyre paa et andet:
Last, Sygdom, Død og evig Strid og Kiv.
De gode Peris*) bort med Allah flyede,
De onde grumme Divs til Jorden tyede;
Dog een af Himlens lyse Aandekor
Blev paa den skyomslørte Jord.

„Det var en ung livsalig Huldgudinde:
Hun smiled, vinked ad hver Dødelig;
De glemte deres Nød, og fulgte hende:
Nær hende de lyksalig drømte sig;
Men ak! hun kunde vinke kun og smile,
Hun maatte stedse flygte, stedse ile

*) Peris ere en Art gode lyse Aander hos Araberne, Divs derimod de onde og mørke.

Fra Menneskenes længselfulde Favn;
Sumsumma var den Huldes Navn.

„En anden Aand af Allahs lyse Skare
Den himmelske Sumsumma havde kjær;
De tvende uadskillelige vare,
Og derfor blev Abdalla ogsaa her.
End leve de i Savnets Skyggedale
Og hjælpes ad vor Kummer at husvale;
Men Allah bød dem blandt hver Tidens Slægt
At føle rundne Tiders Vægt.

„Snart som en gammel Mand og gammel Qvinde,
Med Aanders Kraft dog, lige stjøn og rig,
De leved Livet, som kan ei udrinde,
Endskjøndt dets Strøm hver Dag formindsker sig.
Dog var de fro; thi Allah havde givet
Dem trende sjeldne Ting til Trøst i Livet:
En Fugl, som taled, og — et Træ, som qvad,
Og — Livsens Vand, til Drik og Bad."

Ved disse Ord opmærksom Pervitz nærmed
Sig til den gamle Dervisch, som blev ved:
„See! denne underfulde Skat beskærmed
Dem mod al Menneskets Elendighed;
Thi naar de hørte Fuglens Talertunge,
Naar Træet monne sine Hymner sjunge,
Og naar de nød den kostelige Saft —
De føled atter Guderkraft.

„Men ei de onde Diver taale kunde
To lykkelige Peris mellem sig;

De vilde dem ei Plads paa Jorden unde
Og tænkte at forjage dem ved Svig.
De tre Klenoders Kraft de fik at vide,
Bortraned listig dem ved Nattetide
Og satte dem paa Bjerget, deres Hjem,
Hvor Dag og Nat de vogte dem.

„Nu sorrigfuld Sumsumma og Abdalla
Beklaged Skattens Tab og Fjendens List;
Men strengelig fortornet vorded Allah,
Fordi de havde saa hans Gaver mist;
Og haarde Dom han over dem nedsender:
„„Til Mennesket af onde Aanders Hænder
Engang udriver Himlens Eiendom,
Skal I adskilte vandre om.““

„Og pludselig en Hvirvelvind adskilled
Det himmelfaldne Par. — Med Taareblik
Sumsumma sig paa Høi, i Dal forvilded,
Til vide Ørkener Abdalla gik.
Alt mange Aar i Tidens Hav er rundet,
Og mangen Vandrer har de Gamle fundet:
Den Qvinde tidt paa Blomsterenge gaaer;
Paa vildsom Vei hiin Olding staaer.

„Adskilt de Jordens Sorger nu sig lindre
Ved Godhed mod Guds faldne Billed her:
Hun nynner stjult ved Nat hvor Stjerner tindre,
Og Roser dufte stjønt i Stjerneskjær;
Og naar i Ørken Vandrerne vildfare,
Hiin gamle Mand sig tidt skal aabenbare;

Han vise Fararne, som true dem,
Advarer — eller leder frem.

„Af Himlen han kun Gjenforening haaber,
Og Menneſket ei ſtort han lider paa;
Men mangen Daare han tilbageraaber,
Som driſtig vil til Trolddomsbjerget gaae.
Den gamle Qvinde derimod man ſiger
Fremſkynder Hver, ſom efter Skatten higer,
Og veed at ſkildre herligt i hvert Land
Hiin Fugl, hiint Træ, hiint Kildevand.

„Og naar en Lykkelig tilbagevinder,
Hiin Himlens Skat af onde Divers Vold,
Da ſiger man, der ſkjont paany oprinder
Et gyldent, ſaligt, paradiſiſk Old;
Da, haaber man, gjenkalder naadig Allah
Den Dom, der traf Sumſumma og Abdalla;
Ja ſelv Forbandelſen forſvinde ſkal,
Som Jorden traf ved Slægtens Fald.

„Thi da har Menneſket ſig ſelv tilkæmpet
Sit gamle tabte Paradiis paany;
Da har hans Idræt Himlens Vrede dæmpet —
Da ſkal de onde Divs fra Jorden flye;
Men Allah, med ſin lyſe Aandeſkare,
Skal atter ſig hernede aabenbare —
Da ſynker Jorden ſom i Himlens Favn
Og lover ſamme Guddoms-Navn.

„Saa lod det Sagn, jeg i min Barndom hørte,"
— Den Derviſch endte nu — „og mangengang

Det mægtigt underligt mit Hjerte rørte,
Naar Digterne det qvad til Harpeklang.
Alt har jeg paa min Vei saa mangensinde
Selv seet hiin gamle, gode Trylleqvinde,
Og tidt Abdallas faderlige Aand
Har rakt mig trofast Lederhaand.

„Selv føled jeg ei Kald til at betræde
Den bratte Vei til Allahs Helligdom;
Men mangen Vandrer har jeg mødt med Glæde,
Som sogte, hvad jeg kun kan tale om.
Min Sti sig stille ubemærket slynger
I eensom Dal og store Stæders Klynger;
Jeg agter paa det Godes — Ondes Strid
Og venter Seirens store Tid."

Saa taled Dervischen. Det var som rammed
Een eneste elektrisk Gnist Enhver,
Og som een hellig Aand Enhver opflammed;
Hos Pervitz gloded Kind og Blik især.
Han uvilkaarlig maatte Knæet bøie:
„Du høie Olding!" — bad han — „vil du føie
Mig i en Bøn, velsign mig før jeg gaaer!
Thi vild, min Hu til Skatten staaer.

„For den at finde, red jeg gjennem Sandet,
Hvor mødig Struds med Ørkorkanen stred,
Og langt fra elsket Mø og Fædrelandet,
Jeg gjennem Krokodillens Sumpland red.
Men frem jeg higer med opflammet Iver,
Naar du mig din Velsignelse medgiver:

Du eſt en from, en hellig Allahs Mand,
Min Idræt hellige du kan."

Og ſjælerørt den gamle Dervisch lagde
Haand paa hans Hoved og til Allah bad,
Og i hans Navn Velſignelſen fremſagde;
Flux Haabets Søn bortdrog, ſaa ſtyrket, glad.
Men vild Begeiſtring greb den hele Klynge
Af Pilgrimsmænd: Han ſaae dem Sværd nu ſlynge,
Paa Drknens vilde Heſte de ſig ſvang —
Med Mumlen Valfartsſkaren ſang:

„Skattegravere vi ere!
Fremad! lyſtig! Haand paa Værk!
Sværde vore Spader være!
Lyſtig! lyſtig! Haand paa Værk!

„Under Jorden, under Havet
Søge vi ei Perler, Guld;
Skatten ligger ei begravet,
Som et Aadſel, under Muld.

„Vi er ſjunkne, den er ſteget:
Vi maae ſtige op til den;
Himlen er fra Jorden veget, —
Jord maa hente den igjen.

„Vinden flyer paa lette Vinge,
Stormen den indhente kan —
Tid kan Tid tilbagebringe;
Svunden Tid er gammel Mand.

„Nye Tid har nye Kræfter,
Er en Yngling, fyrig, stærk;
Gammel Mand han løber efter —
Fremad! lystig! Haand paa Værk!

„Efter Natten maa det dages —
Jernets Tid er haard, men stærk:
Guldet maa ved Jern fremdrages —
Fremad! lystig Haand paa Værk!

„Skattegravere vi ere —
Fremad! lystig! Haand paa Værk!
Sværde vore Spader være!
Lystig! lystig! Haand paa Værk!"

Frem Valfartstoget drog i trende Dage
Og naaede Gubbens Huus ved Indeckyst.
Nu Pervitz saae, han havde lagt tilbage
Ti Gange ti Dagreiser frem mod Øst;
Glad steg han af og med den Gamle taled,
Som trolig Veiens Farer ham afmaled;
Han kom ihu hiin fromme Dervischs Ord —
Abdalla her at see han troer.

Han maatte længe Oldingen betragte
Ærbødig taus, før han ham bad om Raad;
Den Gamle syntes ei derpaa at agte,
Men raaded fra hver blind og uklar Daad:
„I vil den gyldne Tid tilbagevinde;
Den er forbi — en ny kan vel oprinde,
Men ei som hiin; ak! aldrig meer der kan
Fremstaae en barnlig Ufyldsstand.

„Den Slægt, som lever, er ei Barnet længer,
Som hjælpeløs i Guddomsarme laae;
Til himmelsk Ledetraad dog Sønnen trænger:
Han gjennem Labyrinthers Nat skal gaae.
En Yngling er han, fra sin Fader revet,
Af Lygtemænd i taaget Ork omdrevet;
Men Guddomsbarnets Aand kan drage bort
Hiint Taageslør, saa tungt og sort.

„Dog aldrig vorder Morgnen som hin første:
For Aand den lyse skal, for Sandsen ei;
Men Orknens Pilgrimsmand maa længe tørste,
For han til Livsens Kilde finder Vei;
Dog haab da ei, at Viin og Honning flyder
Af Træets Bark, og Guldtids Fyldhorn gyder
Velsignelsen i lade Dorskheds Skjød!
Med den Tro gaae I til jer — Død.

„Og du — her han sig streng til Pervitz vender —
Har du for Die en forgænglig Krands —
Hvis ingen hellig Flamme hos dig brænder,
Hvis ei du ledes af en luttret Sands —
Da fly det farligste af Jordens Bjerge,
Hvor de, som syntes Kæmper, tidt blev Dværge!
Den, som i taaget, sumpig Dal var fød,
Fandt let i Ætherluft — sin Død."

„Ha!" — raabte Pervitz, og hans Øine lued
Af Vredesflammer — „kan jeg ikke naae
Det første Maal, fordi jeg Lyset skued
I lave Dal og i en dunkel Vraa?

Af Kornet skjult, paa Agren Lærken fødes;
Dog snart med Himlens Skyer glad den mødes:
Mig hæver og fra sumpigt Fødested
To Vinger: Ære — Kjærlighed."

Den Gamle strenge Varselsord ei spared;
I tomme Luft de flagred bort igjen.
Forgjeves han den vilde Hob advared:
En blind Begeistring rev dem Alle hen.
Nu Gubben ogsaa dem til Leder bragte
En Kobberkugle; Ordet han udsagde
Om Kuglens Kraft; den sprang og rulled fort,
Og flux foer Valfartsskaren bort.

Een Nat, een Dag den lyse Kugle trilled;
Med Falkens Flugt foer Pervitz efter den.
Hans Følgesvende løe og sang og spilled,
Og tumled som beruste med ham hen.
Bleg fremsteg Maanen; Kobberkuglen standsed;
Mørkt Bjerget laae der; Diver sang og dandsed;
Blaarøde Smaalys bævred hist og her
Blandt Spøgelser ved sumpigt Kjær.

Den vilde Valfartshob med Eet forstummed,
Og som en Dunst forsvandt Begeistring, Mod:
En Tordenrøst dem huult imøde brummed,
Og isnet, standsed brat det hede Blod:

„Tilbage! tilbage!
Vanvittige! Svage!
Blegfødte i Synd!
Kan ei I fordrage

Et truende Bryn,
Et Sværd, som ei rammer,
De natlige Syn,
De blaalige Flammer,
De gjøglende Lyn;
Hvor vil I da skue
Den brændende Lue,
Som lyser ved Dag?
Hvor vil I da taale
Den træffende Straale,
De træffende Slag?"

Men Skræk forbød dem flye: — som ramt af Torden,
De sank, som store Kampesteen, til Jorden;
Og Pervitz saae Forstenelsen med Gru,
Men følte Liv og Kraft endnu.

Vel foer en Kulde gjennem alle Lemmer,
Men uforfærdet blev hans Mod; han steg
Af Gangeren. „Fly!" — raabte tusind Stemmer;
Dog intet Fodtrin han tilbageveg.
Men da han kom til Bahmans Marmorbilled,
Han standsed; thi han saae, en Taare trilled
Saa underligt i Maanens blege Skin
Ned over kolde Marmorkind.

Vel kunde han det Aasyn ei gjenkjende;
Men synderligt hans Hjerte ved det slog.
Han vilde atter Øiet fra det vende;
Men som magnetisk det ham til sig drog.
„Hvi græder du? kan Stene ogsaa græde?
Var du en Vantro, skilt fra Allahs Glæde?

Det Aasyn syntes mig engang jeg saae —
Hvi mon den Døde græde maa?"

„For dig han græder" — hvisked huult med Latter
En Stemme bag ved — „kjender du ei meer
Den Ven, som kolde Steenhud her omfatter?
Hans Aand dog gjennem den din Skjæbne seer.
Som du, han stolt vor Helligdom betraadte;
Han for sin frække Daarskab bøde maatte;
Som han, du vorder snart forstenet Liig —
Din Broders Taare randt for dig."

Nu Pervitz rasende sit Glavind svinged —
Og vendte sig; men Stemmen lo og svandt.
Som tusind Klokker for hans Øren ringed,
Og Blodet i hans Aarer sammenrandt;
Høit Hjertet svulmed, brast, imens det sukked,
Mat Øiet sluktes ud og selv sig lukked,
Og Nattens Maane lued rød, som Blod —
I sneehvidt Marmor Helten stod.

Og Svovelluer sig fra Sumpen hæved;
De sælsomt trindt hans Billed hvirvled sig.
Tre Gange Luerne om Stenen svæved;
Tre Gange sang Troldynglen lystelig:

„Hvo løser det Bundne?
Hvo kalder tilbage det Svundne?
Dands lystig! vor Seier er stor.
Hvo vækker de Stene?
Det himmelske Rene;
Men det er ei mere paa Jord."

Fjerde Sang.

I samme trolddomsſvangre Nat opvaktes
Prindſeſſen af en Drøm med ængſtligt Skrig:
Hun ſyntes, der til hendes Leie bragtes
Af Spøgelſer en Kiſte med et Liig.
Det reiſte ſig — hun ſyntes det at kjende —
Med Marmorøine ſtirred det paa hende
Og hviſked ſagte: „ak! ſaa kold jeg er!
Kom! varm mig! kom, min Hjertenskjær!“

Forfærdet foer hun op — og Drømmen flyede;
Men Ængſtelſen i Hjertet blev igjen,
Og i ſin Angeſt hun til Allah tyede,
Mod Himles Himle Bønnens Suk foer hen.
Men ſom hun knæled, ydmyg from i Aanden,
Med underfulde Perlebaand i Haanden,
Brat Baandet braſt — og hver en Perle blank
Med hendes Graad til Jorden ſank.

Den Kjæres ſidſte Ord hun ſig gjenkaldet;
Hun Baandets Varſelkraft erindred ſig;
Nu vidſte hun det — hendes Ven var faldet:
Hans var hint Drømmens marmorhvide Liig.
Hun troſtesløs de ſpæde Hænder vrider,
Og Dag og Nat hun ſorrigfuld nu ſidder;
Hver Perle tidt hun tæller i ſit Skjød,
Mens Øiet Perlers Strøm udgjød.

Hun kalder ſig en ſtor Forbryderinde,
En blodig Morderſke hun drømmer ſig;

Vildt flagre hendes Haar i Somrens Vinde;
Som vidløs gik hun bleg der, som et Liig.
Dybt Kongen sørger med det hele Rige;
Men ingen Viis kan Frelsens Ord udsige.
Hvor Sørgevidien over Bækken hang,
Hver Aften Parizade sang:

„Der stander et Træ i Palmers Lund!
I Sidrah*) Fuglene qvæde —
Det grønnes kun her en liden Stund,
Og stakket er Hyrdens Glæde.

I Træets Krone en Rede var;
Der boede to Turteldver.
Nu er de flygtet, det kjælne Par,
Og Reden jeg ikke skuer.

I Træets Ly sad i Vaar engang
En Hyrde hos sin Hyrdinde,
De nynned saa mangen Elskovssang —
Jeg haver det vel i Minde.

Hist sidder et Abildblomster rødt;
Men Grenene ere saa svage —
Det smiler saa paradisisk sødt;
Men Ingen det vover at tage.

*) Sidrah er et af de underfulde Træer, hvorunder Huris hvile i Muhameds Paradiis.

I Skyggen sidder i liflig Vaar
Den Hyrde hos sin Hyrdinde:
„Dog al min Hu til det Blomster staaer —
Et Kys er for det at vinde.“

Og Hyrden stiger saa høit i Træ;
De Grene ere saa sprøde —
Ak! Grenen brister, det kan jeg see,
Og Hyrden slaaer sig til Døde.

Hyrdinden græder saa bitterlig —
Den Dødes Bloddraaber plette;
Men om hun græder tildøde sig —
Hun kan dem aldrig aftvætte.“

Saa qvad hun tidt og loe og græd tillige;
Men Ingen fatted hendes Sørgesang;
Hun gik omkring, som vanvidslagen Pige,
Og Taarer selv de Haardeste aftvang.
Hiin hemmelige Stemme var forstummet,
Som trøstfuld tidt hun havde før fornummet;
Hver fremmed Fugl hun spurgte om sin Ven —
Men alle foer med Klager hen.

En Dag sløi Svaner over Palmelunden;
Paa Fjeldets Sti hun Pilgrimsskarer saae —
Og pludselig med Klarhed var oprunden
Den Tanke, Sjælen længe stirred paa:
Hun vil indhylle sig i haarde Klæde,
Vil stenig Vei med nøgen Fod betræde
Og gaae bodfærdig til Profetens Grav
Og lægge Syndebyrden af.

Nu taus hun kasted bort hvert jordisk Smykke,
Juveler, Guld og kongelige Pragt,
Forlod hvert Minde om sin fordums Lykke
Og skjulte sig i usel Betlerdragt.
En Hætte hendes fagre Lokker dølged;
Den hvide Barm bag sorten Kappe bølged;
Med Stav i bløde Haand den Skjønne stod
Paa haarde Vei med nøgen Fod.

Med Pilgrimsskaren stille hun bortvandred
Den tunge Bodsgang til Profetens Grav,
Ei Nød og Mangel trofast Sind forandred:
Hver Lidelse nyt Mod, ny Styrke gav;
Ved Legemets blev Sjælens Plager mindre,
Den ydre Byrdes Vægt borttog den indre,
Og trøst, men sjælekarsk, bodfærdig, from,
Hun naaede Gravens Helligdom.

Der knæled Vandrerinden, dybt nedbøiet;
Til Himlen Bønnens Engel Sukket bar;
Mod Nattens Stjernetelt opslog hun Øiet,
Og Himlens Fred i Øiet straaled klar.
Forsvundet var al Angest, Anger, Smerte:
I hendes Hjerte slog det store Hjerte,
Som spreder Livet i Alverden ud —
Hun var forsonet med sin Gud.

Ved Graven mange Pilegrime bade
Andægtig; og afløst ved Bøn og Tro
Fra tunge Synders Aag, de qvæget sade
I Palmers Ly og taled sammen fro;

Men blandt de tusind Fremmede, hun mødte,
Der var en Mand, hvis Aasyns Høihed nødte
Til sælsom Ærefrygt; den Valfartsmand
Var Dervischen fra Inderland.

Guds Fred! hun bød ham først. — Alvorlig, rolig,
Han rakte hende Haand; de satte sig.
Han talede, som han pleied, mild fortrolig,
Om hvad han Herligst saae paa Jorderig;
Glad Parizade paa hans Tale hørte:
Han de henfarne Dages Glands afslørte,
Og svundne Tiders Dyder og Bedrift
Han skildred som et gammelt Skrift.

Abdallas og Sumsummas Liv fortalte
Han nu med dybtbevæget Sind især —
Og med heelt stærke Farvestrøg han malte
De trende tabte Kostbarheders Værd.
Nu Parizade meer og mere studsed;
Stærkt tindred Diet; hendes Kinder blussed;
Og hun beslutted, dristig, djærv og from,
At søge Allahs Helligdom.

Den gamle Dervisch greb til Vandrestaven;
Udrunden var hans korte Hviletid.
End Parizade bad en Stund ved Graven
Om Magt og Lykke til sin store Id;
Da toned dybt, som fra Profetens Gjemme,
Hiin velbekjendte, hemmelige Stemme;
Den taug saalænge — her den lød iløn
Nu mere klar og reen og skjøn.

„Nu vil den forsvinde
Den mørke Tid,
Og nu skal du finde
Hiin Blomst, saa hvid —
Den Blomst, som voxer paa hellig Stængel —
Den Blomst, som skjuler en Himlens Engel —
Den fandt du ei under Palmetræ,
Den fandt du ikke i Myrrhahaven —
Den staaer hos Graven
I hellige Stjerneteltlæ."

Forbauset nu den Pilgriminde skued
En Lotos, dukket op af Bækkens Grund;
Dybt i dens Bæger skjult en Stjerne lued,
Og Stænglen skjalv i natlig Blomstringsstund.
Hun brød den af og ved sin Barm den gjemte —
Da var det som en Guddom Sjælen stemte
Harmonisk, stille og høitidelig.
Blidt Stemmen atter hæved sig:

„Nu er den svundet
Den mørke Tid,
Og nu har du fundet
Den Blomst, saa hvid;
Men skal den ei visne, og skal den ei segne
Og atter skjules i dunkle Egne —
Da maa den engang vorde rød, som hvid —
Kun blandet tilhører den Verdens Tid."

Og pludselig fremtreen hiin Sangerinde:
Sumsumma var det selv; men ikke her

Hun aabenbared sig som gammel Qvinde:
En Mø hun stod i helligt Liieskjær.
En Glorie omstraaled klart den Skjønne;
Ei mere bar hun Blomsterkrandse grønne;
Men Himmelblaat og Liliehvidt kun var
De Farver, Huldgudinden bar.

Og smilende hun for Prindsessen traaede
En vinget Ganger sprang ved hendes Haand —
Med lette Fod den neppe Jorden naaede
Og lod sig lede i et Silkebaand;
Den aanded Ild, og Gnister foer af Diet,
Dog blidelig den Vingerne nedbøied.
— Hun rakte Tommen til Prindsessen hen,
Og lisligt nynned hun igjen:

„Nu er den forsvundet
Den mørke Tid:
Nu har du og fundet
Den Ganger hvid;
Den skal dig bringe
Med vældige Vinge
Til den unge Gubbe ved Inderstrand.
Han sidder i Hytten med Kobberkuglen
Og venter Møen paa Gangerfuglen;
Han Veien veed til det fjerne Land,
Hvor Morgenen hæver
Sit Hovedslør hvidt,
Hvor Sangløvet bæver
Saa sørgende blidt,
Hvor Sangfuglen kalder
Saa længselfuld,

Hvor paa Klippen falder
Det vaade Guld."

Sumsumra svandt; — hiin Ganger blev tilbage;
Fortrolig Parizade klapped den.
Hun svang sig henrykt paa den, og saa fage
Den bredte herlig Vingen ud igjen,
Og let og stolt den over Jord sig hæved,
Som Ørnen gjennem Luftens Strømme svæved —
Og daled først i fjerne Land mod Øst
Ved Hytten nær ved Inderkyst.

Der steg hun af, modtaget af Abdalla,
Som stod forventningsfuld ved Hyttens Dør.
— Nu Tiden havde sonet ham med Allah,
Og ei han var en gammel Mand, som før:
En kraftfuld Yngling var han atter vorden;
Dog gik endnu han eenlig om paa Jorden
Og strakte længselfulde Arme ud
Imod sin Ungdoms tabte Brud. —

„Velkommen!" — han udbrød — „Vidunder-Pige!
Velkommen under dette ringe Tag!
Du blev udkaaret blandt de Dødelige:
Du — eller Ingen skaber Nat til Dag;
Høit i din Sjæl en hellig Lue brænder —
Gak! vogt dig, at du aldrig om dig vender!
Agt ikke paa de onde Divers Skrig!
Og Fuglen naaer du visselig!"

Glad uden Frygt han Møen Kuglen rakte;
Hun tog den — og nu flux den rulled hen,

Og lynsnar Vingehesten hende bragte
Til Tryllebjergets Fod; der standsed den.
Frem Pigen gik; grumt Mørkets Aander stoied;
Hun saae dem ei; thi fromt hun lukked Øiet
Og bad til Allah — og indhylled sig
I Pilgrimskappens vide Flig.

De rædselfulde Steenmænd ei hun skued,
Ei Spøgelsernes tusind Gjøglesyn;
Hun hørte ikke hvor de haaned, trued:
Hun bad — og kraftlos sluktes Mulmets Lyn,
Og dybt i lave underjordisk Hule
Med Hyl de mørke Øvs sig maatte skjule;
Men rolig stiger Pilgriminden op
Mod Tryllebjergets steile Top.

Dog nær ved Aasen lette Fod maa glide:
Der paa en glat og slibrig Ting hun stod;
Hun aabnet Øiet, vilde fremad skride —
En Slange hvisled fælt ved hendes Fod.
Uhyret reiste sig og sagde: „Qvinde!
Din Grav du kunust skal i min Strube finde,
Kan du ei klart dit Kald bevise mig —
Tre Gange jeg adspørger dig.

„Nævn mig det underfulde Land,
Hvor trende Floder rinde;
I hver en Flod du lisligt Vand,
Forskjelligt dog, vil finde.

„Dybt i den ene flyder det
Med purpurrøde Strømme,

Og røde Fisk af gammel Æt,
I Strømmens Glød der svømme.

„Den anden Flod to Arme har,
De sælsomt vidt fremglide;
Men Bølgen er saa lys, saa klar,
Og Flodens Fiske hvide.

„Den tredie Flod er himmelblaa,
Og vældig mon den rulle;
Saa mange tusind Fisk der gaae,
Blaa, grønne, røde, gule.

„De komme fra et dunkelt Land,
De trende store Floder,
Hvor aldrig de forenes kan,
Skjøndt de har fælles Moder.

„Af samme Væld de alle sprang,
Men fjendtlig sig adskille;
Hver løber her sin egen Gang
De aldrig samles ville.

„Først i hiint underfulde Land,
Hvis Navn du mig skal sige,
De samles i et Ocean,
Saa stort foruden Lige.

„Som Regnbuestrømme tabe sig
I een de Farver alle.
Du Oceanet nævne mig,
Hvori de Floder falde!“

Og Parizade svared: „jeg skal sige
Dig Navnet paa hint underfulde Land:
Det kaldes — Paradiis og Himmerige;
De Floder ogsaa jeg dig nævne kan:
Sulsubbil, Tunsin, Kosir *) vi dem kalde;
Af Jordens mørke Skjød udsprang de Alle,
Adskilt de flyde her i Brødens Land —
I Naadens Hav de samles kan.

Sulsubbil, med de purpurrøde Strømme,
Med Israels gamle Slægt fra Østen kom;
I klare Tunsin hvide Fiske svømme,
Korsformet er den — det er Christendom;
Og Kosirs Flod skal Mahoms Tro betegne:
Den ruller vældig over Jordens Egne;
Een Gud de Alle søge og eet Hjem —
Eet Ocean modtager dem.“

Og Slangen spurgte anden Gang:
„Hvad hedder
Det store Træ, som breder
Sig over Land og Hav,
Som stedse dør — og lever,
Og stedse frisk sig hæver
Op af sin egen Grav?
Aartusinder det hæved
Sin Krone, grøn og prud;
Det stod, naar Bjerge bæved,
Og Stjerner sluktes ud.
Det staaer i Rum saa vide,

*) Floder i Muhameds Paradiis.

At naar een Green har Vaar,
Een Green paa modsat Side
I Vinterkulden staaer;
Og Nattens Stjerner skue
Ned paa det store Træ,
Imens dog Solens Lue
Opløser mildt dets Snee;
Det Træ har mange Grene
Og Løv i Tusindtal,
Forskjelligt ei alene
I Spiren, Modnen, Fald:
De Løv er sorte, hvide,
Har Kobbrets Farve med;
De med hverandre stride;
Tidt Stormen rev dem ned.
Een Skjebne har de alle,
De Store med de Smaa:
Til Træets Rod de falde,
Og der de smuldre maae;
Dog der de atter grønnes,
Og intet Blad forgaaer.
Hver Dag det Træ forskjønnes,
Og evig det bestaaer." —

Og Parizade svared: „Vel jeg kjender
Det store, skjønne Træ, du taler om,
Som sig mod Verdens fire Hjørner vender,
Og stedse stolt af egen Grav fremkom,
Som med saa mange Arter Løv sig klæder,
Og i forskjelligt Himmelstrøg sig breder,
Men dog mod fælles store Himmel seer:
Med Adams Stamme Undret skeer.,

Og Slangen hvisled: „end du ei hovere!
Eet Spørgsmaal du besvare skal endnu,
Da skal du for min Braad ei grue mere
Og kan tilbagegaae; men tænker du
Den Skat, jeg vogter med mit Liv, at finde,
Da har du først mig selv at overvinde,
Og dertil er en Gaade kun i Stand,
Som jeg og du ei løse kan.

„Men først du mig sige
Hvor Giften er skjult,
Som vil sig fremsnige,
Hvor Træet er huult,
Som stedse vil stræbe
Hver Spire at dræbe,
Som tegner til Frugt —
Den Gift, som kan tale
Og Jorden afmale
Saa klogtigt saa smukt,
For Bladet at rokke
Fra himmelhøi Qvist
Og ned det at lokke
Til Afgrunden hist:
Den stedse sig sniger
Om Træets Fod,
Den hemmelig higer
Mod skjulte Rod,
Den tidt kan omskifte
Sin Skikkelse snild,
Og Stammen forgifte
Saa gjerne den vil.
Naar eet Blad maa falde,

Et andet fremstod,
Ret aldrig faldt alle
Til Træets Rod.
Men Giften maa give
Sin Fjende ny Kraft
Og stundom selv blive
Til lægende Saft."

Prindsessen svared: „denne Slægtens Fjende,
Hvorom du taler — denne Gift, saa skjult,
Som stedse stræber Sjælen at forblinde,
Imens den taler smildelig og huult,
Som lover just vort Øie at oplade,
For at udstikke det til evig Skade —
I Slangeham den Gift sig skjuler nu:
Forbandede! den Gift er — Du.

„Og kan du nu mit Spørgsmaal og besvare,
Saa vil jeg gaae og lade Skatten fare:

„Kan du sige mig, hvor staaer
Ordet, hvorved Du forgaaer?
Hvo forbandt i Verdenskjæden
Naaden med Retfærdigheden?
Nævn mig Leddet mellem begge?
Kan du mig for Øie lægge
Naadens Brede, Bredens Naade —
Da har du opløst min Gaade."

Hun tang — Uhyret hyled vildt og snyste
Og styrted sig i bundløs Afgrund brat.

For sidste Gang den Frommes Hjerte gyste:
Forsvunden var den skumle Trolddomsnat;
Nu Morgenrøden Bjerg og Sky forgylded;
Høit Pigen stod der, salig og fortryllet:
En Verden under hendes Fødder laae —
Hun som i Himlen syntes staae.

Og i et gyldent Buur hun Fuglen skued:
Saa hvidt som Elfenbeen var dunet Bryst;
I Morgnens Glands dens Fjær som Purpur lued —
Den stille sad og stirred taus mod Øst;
Men da den saae den fromme Vandrerinde,
Den glad udbredte Vingerne mod hende,
Og med livsalig stille Harmonie
Den qvad i Jubelmelodie:

„Velkommen, skjønne Frelserinde!
Velkommen, lotosviet Brud!
Velkommen, fromme Pilgriminde!
Triumf! du holdt din Prøve ud:
Med hellig Stav i rene Hænder,
Med Budsgjord om de spæde Lænder,
Du flyede Tomhedslivets Larm;
Med Lotosenglen ved din Barm
Du steg paa Gangerfugl hiin hvide,
Du svæved høit mod Østerlide —
Jeg saae din Flugt og vented dig.
Med Sjælens Blik mod Aandens Høie
Du lukked tryg det ydre Øie,
I Fromhed hyllet viselig;
Og Mørkets Magter veg og gyste,
Hvor Barnesindets Engel lyste —

Jeg saae din Gang og ventet dig.
Forgjeves hvisled Edens Slange:
Dens egen List den maatte fange —
Een Qvinde faldt — een hæved sig.
— Velkommen skjønne Frelserinde!
Velkommen, fromme Pilgriminde!
Velkommen, lotosviet Brud!
Triumf! du har nu overvundet —
Triumf! du har nu Skatten fundet —
Triumf! du holdt din Prøve ud."

Femte Sang.

Prindsessen iled at befrie den Fange;
Hun aabned Buret; Fuglen hopped ud.
Trindt Pigen glad den flagred trende Gange
Og sang: „Triumf! du holdt din Prøve ud."
Nu kjælen den paa hendes Haand sig hviled;
Hun strøg dens Fjær, fortrolig glad, og smiled
Og spurgte: „Fugl! kan du nu sige mig
Hvor Træ og Kilde skjuler sig?"

„Kom, følg mig!" — svared den — og fløi saa sagte,
At Pigen uden Møie fulgte den;
Til Bjergets østre Kant den hende bragte;
Der paa et Poppeltræ den flagred hen;
Og Parizade stille stod og lytted:
Skjønt Træet klang; hun følte sig som flyttet
Hen til et lykkeligt, et fremmed Land,
Hvis Trylleri kun drømmes kan.

Forunderlige søde Toner svæved,
Henbølgende i milde Luftnings Strøm,
Og sjungende de Sølverblade bæved
Og lulled Hjertet i en sælsom Drøm;
Det var som lød i Sommernatten stille
Talløse Wolsharper, kjælne, milde;
Halv Sandsen fatter lønlig Harmonie —
Kun Hjertet lægger Sands deri.

Og længe dvæled hun i Træets Skygge;
Paa høiest Qvist sang Fuglen blidelig.
Den qvad om hendes Fryd, om hendes Lykke,
Som ei hun mægted selv at tolke sig.
Et Slummerslør nedgled for hendes Øie;
I Drømme fløi hun gjennem Himle høie
Paa Tonevinger med Guds Engle smaa —
Og fjernt hun atter Pervitz saae.

Hun syntes, han stod, marmorhvid, langtnede
Tæt ved en Afgrund, med en Fjederham;
Een Vinge mørk, een hvid han vil udbrede;
Men Vingerne var tunge, Foden lam.
Fra sine Himle synes hun nedfare,
Men kjærlig fulgt af skjønne Engleskare
Hun gaaer i Palmelunden Haand i Haand
Med Pervitz, som en salig Aand.

Og da hun vaagned, Fuglens Vinge vifter
Ved hendes Kind: „Kom! iil“ — den sagde — „kom!
Her Rosen snart med Lilien Farve skifter:
For jordisk Liv er Aetherluften tom.

Gak hastig, vil du mere did tilbage!
Du kan en Green af Træet her medtage:
Hvor du den planter, frodig Rod den slaaer
Og snart som høiest Træ fremstaaer."

Hun rolig brød en Green med Sølverblade
Af Trylletræet: „Fugl!" — hun bad — „end ei
Jeg kan dit høie Ætherbjerg forlade:
Viis først mig til den gyldne Kilde Vei!"
„Saa følg mig!" — sang den — og hun saae den glide
Let gjennem Luft til Bjergets vestre Side;
Der paa en Grotte Fuglen sig nedlod;
Prindsessen alt ved Kilden stod.

Den risled klart i hvalte Marmorbuer:
Fra oven kom den fra et blaaligt Fjeld;
Selv straalende som Guld i Solens Luer,
Udbredte sig det undersulde Væld.
Ned i et Sølverkar hun saae det rinde,
Og derfra sprang det høit mod Klippens Tinde;
Selv steg mod Himlen her den ædle Saft,
Foruden Konst og ydre Kraft.

Fro Parizade væded nu sin Tunge
Blot med een Draabe af det gyldne Vand,
Og hørte Fuglen høit paa Klippen sjunge
Hvad der blev skjult for lavere Forstand;
Og Draaben blev til tusind Draaber søde —
Saa underlig hun følte Hjertet gløde,
Og Længslen vaktes umodstaaelig,
I Kilden selv at dukke sig.

Og hun afkasted nu det tunge Klæde,
Som standsed hende ved hvert Pilgrimssted,
Og Pigen stod som nyfødt Barn herude,
Alene klædt i sin Uskyldighed;
Saa stod før Faldet og hiin første Qvinde,
Saae sig — og bluedes dog ingensinde;
Thi ingen Tanke var i Sjælen fød,
Som kunde farve Kinden rød.

Men ak! den før saa blomsterskjønne Pige
Stod nu som Pilegrimmen ved sin Stav,
Som, træt af møisom Gang paa Jorderige,
Nu bleg hensvunden stunder til sin Grav:
Hun havde sørget for sin Ven saa saare;
De Kinder bar end Spor af mangen Taare,
Og Sjælen havde i sin Virksomhed
Fast revet skjønne Hytte ned.

Dog høit hun elsked Livet: nu hun kjendte
Dets Herlighed — og yded Allah Priis;
Alt Himlen nær, hun sig til Jorden vendte,
For der at modnes først til Paradiis.
Selv Drømmen under Sølvertræets Skygge
Gjenvakte Længslen efter jordisk Lykke;
Og med den Sjæl, hun elsked, aned hun
End mangen livsglad Prøvestund.

Nu, da hun saae sit Billed her i Vandet,
En Skygge lüg, som gaaer mod Evighed;
Hun smiled vel, men kunde dog ei Andet,
End sukke dybt og hemmeligt derved.

Dog af de gyldne Bølgers Strøm omskyllet,
Hun følte nu som tusind Liv fremtryllet
I Sjælens Inderste: ny kom hver Kraft
Tilbage ved den gyldne Saft.

Den spæde Fod, forbrændt af Solens Hede,
Af hvasse Stene saaret, hylled sig
I hine friske Formers Silkeklæde,
Hvori hver Livets Traad sig skjuler rig:
Guldbølgen spilled om de runde Lænder,
Om Barmens Hvælvinger, om Arm og Hænder;
Et Rosenskjær omstraaled Pigens Kind,
Og Fryd det helligt-fromme Sind.

Som gjenfødt i en Strøm fra Livets Rige,
Hun speiled sig nu i det klare Væld:
Og Billedet var skjønt foruden Lige,
Som Idealet i en Konstners Sjæl.
Ved Kilden laae et herligt Klædningsstykke,
Halv hvidt, halv rødt — det var et Qvindesmykke —
Og Parizade smilende det tog
Og om de skjønne Former slog.

Nu Dybets Lotosblomst, den helligbvide,
Hun vilde atter gjemme ved sit Bryst;
Men Bægrets Stjerne, med de Straaler blide,
Opildned stærkt, og hun fornam en Røst:

„Jeg vilde hjemgange
Og tage dig med;
Nu er jeg din Fange:
Du drager mig ned;

Een er jeg — til tvende
Forvandles jeg maa:
Hvid, vil jeg hjemvende,
Rød, vil jeg forgaae.
De Farver mig ere
Som Legem og Aand:
De samlet maae være
I jordiske Haand.
Mit Hjem er en Have,
Saa høi og saa stor,
Og hist i det Lave
Kun sjelden jeg groer.
Dog vil du mig pleie
Saa from og saa blid. —
Da skal du mig eie
Din Levetid."

Saa klang en venlig Røst, mens Stjernen funkled
I Lotoskronens Guldgrund, dyb og reen —
Forvandlet Blomsten var og halvfordunklet,
Halv Rose og halv Lilie — to, dog een:
Med Stjernen begge paa een Stængel sade;
End svagt og blegt kun rødmed Rosens Blade;
Dog Pigen saae Forvandlingen med Lyst
Og gjemte Blomsten ved sit Bryst.

Da Fuglen sang fra Klippen:

„Skynd dig, Pige!
Ned at stige!
Timer her som Pulsslag gaae!
Skal ei atter Rosen blegne,

Lilien flye til skjulte Egne,
Bjerget du forlade maa.
Skaalen tag, hin sølverhvide!
Fyld den med det gyldne Vand!
Af den Kilde maa du vide
Ingen Draabe svinde kan.
Skaalen kan du daglig tomme —
Vandet rigere skal strømme,
Naar du qvæger dig dermed.
Livsens Vand hvert Dødsbaand løser:
Nye Kraft af det du øser,
Liv — i Tid og Evighed."

Prindsessen adlød, fyldte Sølverskaalen,
Der laae ved Grottens Væld, med gyldne Vand.
Det glindsed nu, som Morgen- Aften-Straalen,
Ei mere blendende som Middagsbrand.
Med Tak hun knæled, bad saa ømt, saa sagte,
Ved Kilden Pilgrimsdragt og Stav nedlagde,
Saa steg hun ned til Dalens Trolddomssteen
Med Vand og Fugl og Sølvergren.

Forsvunden var den mørke Aandeskare;
Men Stenene de sorte stod igjen.
Hun saae dem og bad kloge Fugl forklare
Det underlige Syn; da løfted den
Sin Røst og sang om Divers mørke Rige
Og om de Arme, som den hid saae hige,
Men som af indre hellig Røst ei kaldt,
For Skatten kæmped blindt — og faldt.

Og Parizade blegnede saa saare:
Et Haab hun havde næret i sit Bryst,
Nu flød det hen i stille Vemodstaare,
Og hun opgav paany hver jordisk Lyst:
Hun haabed, Allah hende vilde give
Sin Ven igjen, og at han var i Live —
Nu gjennemisned hende Savnets Qval
Her i Forstenelsernes Dal.

Men Fuglen sang:

Hvo løser det Bundne?
Hvo kalder tilbage det Svundne?
Haab freidig! vor Seier er stor!
Hvo vækker de Stene?
Det himmelske Rene —
See! det er gjenkommet paa Jord.
Tag Draaben, som rinder
Fra blaalige Fjeld,
Som aldrig forsvinder
I evige Væld!
Tag Draaben, som flyder
Saa kraftig, saa sød,
Og Livet indgyder
I slumrende Død!
Den løser det Bundne,
Den kalder tilbage det Svundne —
Haab, Pige! vor Seier er stor.
Een Draabe alene,
Fra Haanden, den rene,
Kan løse, kan vække de slumrende Stene,
Og atter de vandre paa Jord."

Glad Pigen maatte Allahs Navn paakalde,
Og gik med Sølverkar i hviden Haand;
Hun lod en Draabe paa hver Steen nedfalde,
Og Draaben vakte den hendøde Aand.
Som drømmende, de tusind Steen sig rørte
Iblandt hverandre, føled, saae og hørte,
Og med Forundring Mennesker hun saae
End meer forundrede fremstaae.

En blandet Hob fra alle Verdens Zoner
Sig tumled blandt hverandre, som en Strøm,
Af alle Stænder og Religioner;
Og gradviis vaktes Livet af sin Drøm.
Nu kom Prindsessen til de Støtter tvende,
Som høiest stod, med dragne Sværd i Hænde,
I sort og sneehvidt Marmor slumret hen;
Til Liv de nu blev vakt igjen.

Og Broder Bahman Broder Pervitz kjendte —
De sank lykkalig til hinandens Bryst,
Til Frelserinden svimlende sig vendte,
Som havde vækket dem til Livets Lyst.
De maatte deres Knæe for hende bøie,
Som for et mægtigt Væsen fra det Høie;
I Slør indhyllet, langsomt hun bortgik,
Med henrykt glædevædet Blik.

Hun vilde sig endnu ei aabenbare
For hendes Yndling; end en liden Stund
Hun vilde Glædens Bæger ham bevare:
Hans Kjærlighed først prøve vilde hun.

I Dalen vrinsked Gangeren, den lette,
Og rysted Vingen glad paa grønne Slette.
Ved Aloen, hvor Pigen den forlod,
End rolig ventende, den stod.

Og Parizade hilsed den fornøiet:
Hun greb den Gangerfugl i Silkebaand;
Den kjærlig Hovedet mod hende bøied,
Og kjælen strøg hun den med bløden Haand.
Med Skaalen og hiin Solvergreen i Armen,
Med hellig Rosenlilieblomst ved Barmen,
Bortsvæved hun paa Gangerfuglen glad —
Paa hendes Skulder Fuglen sad.

Hvorhen hun fløi, et yndigt Lys udbredte
Sig over Jorden, Taagerne bortveg,
Og Himlen sig med Azurfarver klædte,
De lyse Peris ned paa Marken steg;
Med Sang usynlig svæved de om Allah;
Forenet var Sumsumma og Abdalla,
Og Haand i Haand i gjenfødt Ungdomsvaar
De blidned Dødeliges Kaar.

Først ved Kong Schuddads Borg den Ganger daled;
Der steg den lykkelige Pige af.
Som himmelfalden Engel hun hufvaled
Monarkens Sjæl; hun Skatten ham hengav.
Den glædesvimle Fader hun omfavned,
Som sorrigfuld saa længe hende savned.
Forsvunden var hver Nød og Kummer svar;
Hans største Ønske opfyldt var.

Og i sin Fryd han vilde nu anlægge
Et lidet Paradiis paa Jorderig:
Det skulde sig til Hegnet kun udstrække,
Som trindt om Lund og Hauge fletted sig.
Strax Haand paa Værk blev lagt, og snart der stand
Vel ei det gamle Eden, men et andet,
Saa skjønt, at Adam, var hans Blik hidvendt,
Afbildningen vist havde kjendt.

I Lunden herlig Sølvergrenen standed —
Snart til et Sangertræ den sig opskjød;
I Marmorgrotte risled Kildevandet,
Og høit fremsprudled Straalen gyldenrød;
Frit Fuglen flagred om paa Træets Øviste
Og sang hvad ingen Dødelig før vidste;
Men ingen Vredens Cherub standed der
Og trued med sit Flammesværd.

Og Irim blev den kaldt den skjønne Have:
Tidt Kongen vandred der med frydfuld Aand.
Til Løn for Parizades store Gave
Bestemte han den største Seirers Haand.
Nu til en Fest han bød sit hele Rige,
Og til en Væddekamp foruden Lige:
Den halve Krone og hans Datter skjøn
Var Seierherrens store Løn.

Saa Kongen svor — en Brudgom vil han kaare,
Den Skjønne værd. — Hun sukked dybt derved;
I hendes Øie steg en lønlig Taare,
Og frygtsom bæved hendes Kjærlighed:

„Ei Pervitz vil blandt Kæmperne sig stille —
For Zulima han kæmpe, seire vilde;
Men ak! Prindsessens Haand han ei attraaer —
For simpel Mo hans Hjerte slaaer.“

Saa sukked hun, mens Festen de beredte,
Fortrød hiin List og grued for sin Stand:
Ei for Prindsessens Skyld jo Pervitz ledte
Om Skatten i det fjerne Trolddomsland;
Sin Zulima han vilde tækkes ene,
For hendes Skyld han maatte der forstene,
For hendes Skyld var Livet ham saa sødt,
Da han ved Draaben blev gjenfødt. —

* * *

Da første Glædestummel var forsvundet,
Og Brødrene saae Frelserinden gaae,
Hvis spæde fromme Haand nu havde fundet
Den Skat, ei tusind Helte kunde naae;
Da ønsked de sig hjem til Fædrelandet,
Og gjenfandt deres Gangere, som standed
Oplivede paany; thi velbetænkt
Var og paa dem en Draabe stænkt.

Flux Eventyrerne til Hest sig satte
Og foer afsted mod det forønskte Hjem.
Den store Sværm ei ledte meer om Skatte:
Gjenfundne Liv var nu en Skat for dem.
Og Kriger, Borger, Mægtige og Ringe,
Muhamedaner, Christne, Jøder, ginge

I broderligt og kjærligt Valfartstog,
Hvor Hjemmets Stjerner dem hendrog.

Med Bahman iled Pervitz frem og naaede
Paa Festens Dag Kong Schuddads Fyrstestad.
Trompeter klingred; Kæmperne alt traaede
For Skranken; Kongen høit paa Thronen sad.
Da Bahman hørte Seirens Løn, han studsed:
Ærgjerrighedens Glød paany opblussed —
Han vilde vinde Prisen eller — døe;
Men Pervitz tænkte paa sin Mø.

Og Bahman var den første, som fremtraaede
Paa Kampens Plads. Seir var hans første Strid:
Fast Ingen ham i Kraft og Manddom naaede.
Strax mangen Seirer opgav stolte Id;
Men mangen Kæmpe drabelig ham mødte,
Og mangen Kæmpe for hans Landsø blødte,
Indtil sin Overmand tilsidst han fandt,
Og — Livet med hans Blod henrandt.

Bleg Pervitz saae sin gjæve Broder falde,
Og rasende han treen i Kredsen frem;
Det varme Blod til Hevn kun syntes kalde —
Med Mange kæmped han, og fælded dem,
Tilsidst der ingen flere var tilbage,
Som turde fjendtligt Sværd mod Helten drage,
Da sank til stille Veemod ned hans Harm —
Taus græd han ved sin Broders Barm.

Dog Smerten kun en Stund hans Hoved bøied:
Kort tog han Afsked med det kjære Liig;

Med freidigt Mod han atter opslog Diet,
Og til Monarken han henvendte sig.
Prindsessen sad ved Kongens høire Side
I Klædningen den skjønne, røde — hvide;
Men Sløret over hendes Aasyn laae.
Til Kongen taled Pervitz saa:

„See! Steppens Søn har største Seier vundet;
Men, Konning! ei jeg æsker Seirens Løn:
Mit Hjerte til en anden Mø er bundet,
Og ei, Monark! jeg vorde kan din Søn;
Ei for en gylden Krone har jeg kæmpet,
En oprørt Broderssjæl jeg kun har dæmpet:
Et Offer jeg den Faldnes Skygge gav —
Han hvile roligt i sin Grav!"

Taus Helten vilde Skrankerne forlade.
Monarken studsed. Alle undred sig.
Det mørke Slør bortrev nu Parizade
Og spurgte: „Pervitz! kjender du nu mig?"
Og svimlende til hendes Fod han segned —
Kun brudte Ord hans Følelse betegned;
Rørt Kongen gav ham Seirens store Løn —
Og ham omfavned som sin Søn.

Nu Festen blev en Brudefest tillige:
Forenet blev det lykkelige Par;
Og Irims Hauge blev et Himmerige,
Som ved dem selv til Jorden tryllet var.
Der Fuglen sang i Seraphmelodier
Til Kildens Hvisken, Træets Harmonier;

Skjønt rødmed hellig Blomst paa Lotosstængel —
I Stjerneglands sang Blomstens Engel:

„Mit Hjem er en Have,
Saa høi og saa stor,
Og her i det Lave
Kun sjælden jeg boer.

„Men vil I bevare
Min Helligdom troe,
I Blomsternes Skare
Der Engle skal boe —

„Og Stene skal synge,
Hvor Sangtræet groer;
Mit Væld skal forynge
Den graanende Jord.

„Og Fugle skal tale
Om Himmel til Jord
Og Verden husvale
Med evige Ord.“

Epilog.

Du, som til Eventyrets Billedegne
Fortroligt fulgte Sagnets Ven!
Lad ham med Nordens Ziffre her betegne
Hvad Tanken saae, mens Billedet foer hen!

I Sagnets Dragt et Verdensmed han skued,
Hvorved hans Sjæl i Morgenglands oplued,
Naar gjennem Schehrezades Nætters Sang
En Dagningsrøst fra Østen klang.
Han saae et gjenfødt Paradiis hernede,
Selv tryllet frem ved menneskelig Aand,
Og trefold-tvunden Traad, som skulde lede
Til Helligdommen, i usynlig Haand:
En Viisdom, som det Høiere selv fatted;
Men, hvor den svimmel og begrændset stod,
En Anelse, som Mangelen erstatted,
Og dunkelt toned, hvad ei hiin forstod;
En Tro, som greb den Traad, de begge tabte
I Labyrinthen, og med barnligt Sind
Til Skaberaanden løfted op det Skabte —
Det var trefoldig Skat paa Bjergets Tind.
Naar den af Slægtens Genius blev funden,
Da var Forbandelsen fra Jorden svunden,
Da vilde Mørkets skumle Aander flye,
Og Engle smile gjennem Sky;
Da var ei Haabets Alf en gammel Qvinde,
Der leded vild de arme Blinde,
Som søgte Bjerget stolt og maatte døe:
Da var hun vorden til en himmelsk Mø;
Ei blot profetisk Dolk, som blodig saarer,
Ei Baand, hvis Perler falde af, som Taarer —
Men Blomster, som paa Jord ei visne hen,
Hun vilde række Skattens Ven.
Da var ei Tankens Drot en Olding mere,
Hvis Røst i Drknen farer uhørt hen:
En kraftfuld Yngling vilde han da være,
Forenet med sin Ungdoms Brud igjen;

Thi før kan Slægtens Tænkeraand ei haabe,
Ei Haabets Engel favne Verdens Sjæl,
Før Himlens Elskovsmø i Pilgrimskaabe
Har fundet skjulte Skat paa høie Fjeld.
Kun hun forstaaer hvad Tidens Tolk fortæller,
Hiin stille Gubbe, som til Stav sig helder,
Og som afskildrer svundne Olds Bedrift
Troværdigt, som et gammelt Skrift.
Hiin Himmel-Kjærlighed det maatte være,
Som Livets Kjærne kun til Verden bandt;
Og Gravnats-Lilien maa den Fromme bære,
Som kun af dyb og hellig Grund oprandt.
Først da hun med Begeistringsfuglens Vinger
Til fjerne Tryllelande sig hensvinger,
Mens Sværmeriets vilde Gjøglerskarer
Til Død i tomme Luft henfarer.
Ei Pilgriminden Konstens Kugle vilder,
Ei skuffende til hule Grav den triller;
Men i dens stille Lys hun vandrer frem
Mod skjulte Helligdommes Hjem.
Kan først hun Verdensslangens Gaader løse,
Hun seer hvor hun af dybest Væld skal øse —
Hun hører Viisdomsfuglens Jubelsang,
Og har fuldendt sin Prøvegang.
Nu kan hun under Sangertræet hvile —
Sødt Englene til hendes Drømme smile;
Nu øser hun af Livets gyldne Væld
Og føler overjordisk Held.
— Dog skal nu ikke Aanden flye tilbage
Og i sit Urvælds Dybder dukke sig,
Maa Jordens Favn sin Himmelbrud modtage,
Og Rosenlilien sig udfolde rig:

Som himmelsk — jordisk Kjærlighed tillige
Skal Slægtens Aand til sin Forklaring stige,
Og Livsens Kildevand i luttret Haand
Opløser Dødens Trolddomsbaand.
Nu spirer Paradiset frem hernede;
Ærgjærrigheden dør for Seirens Priis —
Men Kjærlighed kan ene til det lede:
Livspoesie er gjenfødt Paradiis

Ungdomsdigte.

II.

(1811—1812.)

Prolog

(til første Udgave).

1812.

Med Fryd jeg atter Luthen stemmer
Og følger Hjertets stærke Trang:
Hvad det saa varmt, saa inderligt fornemmer,
Det lydt udaande maa i Sang.
Alt bæver Haanden mindre, naar den glider
Henover Strængens Guld;
Thi hvor den unge Sanger let fremskrider,
En ædel Kreds staaer, lyttende og huld.
Du, hvem min Luths de første Melodier
Ei svævede uhørt forbi,
Du, som har fulgt de spæde Phantasier
Paa deres tidt ujævne Sti!
Dig helliger jeg med et takfuldt Hjerte
Min nye Strængeleg,
Hver Tone, som mig Sanggudinden lærte,
Ved Stjerners Blink, naar mine Længsler steg.
O! hvis de Toner rene Gjenlyd vare
Af rene Sjæles skjulte Citherklang,
Da skulde de harmonisk aabenbare

Hvad Mange følte, men hvad Ingen sang.
O! greb min Haand de dybe Grundaccorder,
Som i Naturens Harpe skjuler sig,
Da var mit Ovad — ak! hvad det her ei vorder —
O Evighed! en Røst fra dig.
Dog kan kun dunkelt Skjalden stamme
Hvad dunkelt kun han ane, drømme kan,
Og brænder Evighedens lyse Flamme
Som blege Nordlys kun i Tidens Taageland;
Saa hører dog de Vaarlivs-Toner,
Som hviske tyst om Kjærlighed!
Og vin hvert Skimt fra fjerne, høie Zoner,
Som glimted gjennem Taagesløret ned!

Næssegreven.

(Efter et Møensk Sagn.)

Naar Uglen tuder ved Midnatstid,
Naar Stormene hvine i Skoven,
Naar Bølgen slaaer fort mod Klippens Krid,
Og Skibbrudne jamre fra Boven;
Da rider et Spøgels paa Fjeldets Rand
Og hyler og slynger en gnistrende Brand;
Naar Sol farver Klippernes Tinde,
Det Spøgels i Havet mon svinde.

Og Sagnet ganger saa vide om D
Om Næssegreven hiin gramme:
Han lured i Hulen ved vildene Sø,
Hver skibbruden Mand at annamme;

Han plyndred og klædte dem nøgne af,
Og styrted dem saa i den dybe Grav,
Og samled Guldet, hint røde,
Med Purpur og Vinen, den søde.

Om Dagen sad han ved brede Bord
Og tømte den sølverne Kande;
Han klædte sig herlig i Silke og Moor
Alt fra de fremmede Lande.
Naar Natten var sort, og Stormen var vild,
Da red han paa Fjeldet med flammende Ild;
Det Sømanden saae i det Fjerne
Og fulgte den troløse Stjerne.

Men Faklen ledte paa Klipper og Rev
Og paa de farlige Grunde;
De Kystfarers Skatte til Stranden drev,
Mens Eierne sjunke tilbunde.
Og undgik Nogen den bratte Død
Og paa en Planke til Landet flød;
Uhyret flux Svømmeren mødte
Og grum fra Livsbredden støbte.

Engang opdrev der et Vrag paa Strand:
Slet ingen af Bølgen var sparet;
Paa Klippen sad kun en eenlig Mand,
Af Morgensolen opklaret.
En Pilgrim var det, saa from i Hu;
Fra Jorsal maatte han stunde nu,
Og Herren, som for os døde,
Han bar paa Guldkorset det røde.

Han trykte den Frelsermand til sit Bryst;
Mod Himlen stirred hans Øie:
Paa Jorden søgte han ingen Trøst,
Men kun hos Gud i det Høie;
Det saae den Rover fra høie Land —
Han loe og stødte sin Baad fra Strand:
Han skued kun Guldet det røde,
Ei Herren, som for os døde.

Med venlig Mine, med blodigt Sind,
Næsgreven mod Klippen henglider;
Om Morderen suser en Nordenvind;
Saa rolig den Pilegrim sidder.
I Haanden glindser det røde Guld,
Og om hans Tinding sig underfuld
En straalende Glorie tegner —
Det Næsgreven skuer og blegner.

Og som han hæved den Haand, saa fræk,
At gribe det hellige Billed,
Da isned hans Hjerte af Helvedes Skræk,
Og blodige Sveddraaber trilled;
Han hyled — og styrted mod Klippen død,
Og Hjernen rundtom paa Havet flød.
Den Pilgrim sig korsed og sukked,
Og Baaden til Stranden ham vugged.

Naar Uglen tuder ved Midnatstid,
Naar Stormene hvine i Skoven,
Naar Havet slaaer sort mod Klippens Krid,
Og Skibbrudne jamre fra Boven:

Da rider det Spøgels paa Fjeldets Rand
Og hyler og slynger en gnistrende Brand;
Naar Sol farver Klippernes Tinde,
Næsgreven i Havet mon svinde.

Dannemark til Norge.

(den 11te Decbr. 1811.)
(Frederiks-Universitetets Stiftelsesdag.)

Lyt til Jubelsang fra Herthas Strand!
Norrig! gamle Broderland!
Kjærligt toner Ovad mod dine Kyster —
Hil dig! sjunger Dania, din Søster.

Længe stod du barsk paa høie Fjeld:
Fjernt sang Musers Kildevæld;
Men de sused dine Graners Skove,
Og den taug den underfulde Vove.

Pindi Døttre svæved dig forbi,
Boede ei paa Klippesti;
Danas Bøgelunde dem beskygged,
Og paa Sletten et Paulun de bygged.

Lydt fra høie Tempelsale lød
Sydens Vaarsang, liflig, sød,
Og i Flammebølger den fremvælted —
Vintersneen paa din Isse smelted.

Mægtig Attraa dine Sønner drev,
Fra dit Faderbryst dem rev;

Over bundløs Grav og sorten Bølge
Maatte de den dybe Længsel følge.

Frem de treen i Templets Hvælving her
Reiste mangent Altar der,
Som i gyldne Straaleglands skal lue,
Til du brister, Nordens Himmelbue!

Kneis kun stolt! du Kæmpeland i Nord!
Dine Sønners Roes er stor:
Ei blot Helte, de til Himlen komme,
— Helgener fra Musens Helligdomme.

Viisdoms Altar fromt de ofred paa;
Gunstig det Gudinden saae,
Og nu vil hun høit sin Arne bygge
Mellem Bjerge, under Graners Skygge.

Did henover Hav i Dands henfoer
Gratiers og Musers Chor;
Helicon blandt Klipperne de finde!
Aganipper styrte fra dets Tinde!

Under Stjernen, som skal ei nedgaae,
Hellig Viisdomsborgen staae!
Høit, hvor stille Nordlysflammer bæve,
Nordens Genius dens Tind omsvæve!

Du, hvem Gud gav dobbelt Spiir i Haand!
Tvillingrigets lyse Aand!
Hvad du grunded viselig paa Fjelde
Staaer i Tidens Hav, trods Stormens Vælde!

Derfor toner Fryd fra Herthas Strand —
Hør det, gamle Broderland!
Hil dig! sjunger glad mod Fjeldets Kyster
Over Mark og Hav din Tvillingsøster.

Torqvato Tasso *).

„Kom, Tasso!“ — bød Hesperien med Fryd —
„Kom, Digterkonning! og bestig din Throne!
Paa Capitoliet Triumfen nyd!
Modtag af Samtids Haand din Laurbærkrone!“

„O!“ — sukked han — „behold din Hæder, Jord!
Ei dine Laurbær var det, jeg begjerte;
Men Du, som veed hvorhen mit Suk henfoer!
Giv Du det Fred, det hede Digterhjerte!“

I Drømme kom et Fredens Sendebud —
En Stemme lød: „gak! søg, og du skal finde!
Til Laurbærkroningen drag hen med Gud!
Og du skal meer end alle Kroner vinde.“

*) „Tasso, dieser liebenswürdige, aber fast sein ganzes Leben hindurch unglückliche Dichter, als er erschöpft an Kräften in Rom ankam, um auf dem Capitolium gekrönt zu werden, ließ sich in das Kloster St. Onofrio bringen, wo er, indeß alle Anstalten zur Feierlichkeit gemacht waren, den Tag vor seiner Krönung sanft entschlief. Er liegt mit Barklai und dem Dichter Guidi in der Kirche St. Onofrio unter einem Steine begraben; zu einem Denkmal ist kein Raum da. Man zeiget sein Brustbild und die dem Gesichte des Todten entnommene Larve.“

Herder.

Og see! et Lys oprandt for Skjaldens Blik:
Han saae til Himlen, gjorded sine Lænder;
Ad tornet Sti han Længselsgangen gik,
Med Luth og Pilgrimsstav i fromme Hænder.

Han Klosterstaden saae med stille Sind;
Udmattet sank han og til Hvile stunded.
En Broder bar ham i sin Celle ind;
Der under Bøn den Pilgrim sødt henblunded.

Og mens du fletted ham din Krands, o Jord!
Blev Himmelkrandsen om hans Tinding vundet:
Paa Seraphvinger Skjaldens Sjæl henfoer —
Han havde Evighedens Palmer fundet.

— Fred med dig, Tasso! hist en snever Steen
I Klosterkirken kold din Larve gjemmer;
Foruden Minde smuldre dine Been,
Mens sildigst Slægt din milde Aand fornemmer.

„Her" — hvisker den, som fjerne Svaners Sang —
„Lad Tidens Krandse Tidens Seire lønne!
Men paa Afsigelsernes Pilgrimsgang
Gaaer Aandens Søn mod Palmer eviggrønne."

Elskeren og Dryaden.

Elskeren.

Her hvor i stille,
Dæmringudspredende Skygger
Natlige Sangerske flagrer og bygger,
Og fløiter melodiske Trille —
Her hvor den vilde
Løvsal sig fletter om sprudlende Kilde,
Skjuled mig huld i den Elskedes Favn —
Her skal du gjemmes
Dybt nu i Barken, og aldrig forglemmes,
Hellige, elskede Navn!

Dryaden.

Ak! hold dog inde,
Grusomme Mand!
Hvor kan du elske, og er dog istand
Voldsom at saare din Elskovs Veninde?

Elskeren.

Ingen jeg seer; dog fornam jeg en Stemme.
Væsen, som sukker i lønlige Gjemme!
Kom fra dit Skjul!
Lad mig dig skue!
Og, ved min Elskovs hellige Lue!
Jeg skal modtage dig huld.

Dryaden.

Ei kan jeg føie
Yngling! din Bøn, og fremtræde:
Skjult staaer Dryaden i Træbarkens Klæde,
Usect af Menneskets Øie.

Elskeren.

Sød er din Sang,
Barkklædte Skjønne!
Hvad er dit Ønske? hvad er din Trang?
Pige med Lokkerne grønne!
Er du en Aand,
Sluttet i Fængsel hernede —
Ønsker du Frihed af jordiske Baand,
Kan jeg bortrive din Kjæde —
Da skal min Haand
Staaløxen lede
Gjennem dit Fængsel, at himmelske Aand
Fri kan bortgaae til sin Glæde.

Dryaden.

Yngling! ak nei,
Styrt ei min Hytte!
Ei af sin Vraa kan Dryaden bortflytte,
Frihed hun ønsker sig ei.
Salig her lever,
Spirer og grønnes og viser og bæver,
Og imod Himmelen Hovedet hæver
Træets grøntlokkede Mø.
Men naar det falder
Løvet, henblegnet af kraftløse Alder,
Da med sit Træ hun maa døe,

Og naar det grusomme Menneske kommer,
Fælder min Bolig i feireste Sommer,
Dræber han blomstrende Mø.

Elskeren.

Himmelske Pige!
Er du indskrænket af jordiske Kaar,
Lever og dør du med Træet tillige,
Da skal du leve i kommende Aar.
Tidt har du bredet
Løvgrønne Arm over elskende Par,
Skjult os for Dagblikket, speilende, klar,
Og om vor Kjærlighed fredet.
Tidt du mig saae
Under din milde, beskærmende Skygge
Blussende Pige til Barmen at trykke;
Du kun det hørte, du kun det saae,
Hvad der udgjorde vor Lykke.
Dryas! du blide!
Du fik alene vor Glæde at vide,
Og du misundte os ei —
Du kun har skuet
Hvor vore Flammer opildned og lued,
Og du forraadte dem ei.
Derfor du kjære,
Løvkrandste Mø!
Hellig du mig som min Elskov skal være,
Og for min Elskov ei dø.

Dryaden.

Vil du mig trolig
Værne, o Yngling! med pleiende Haand,

Da skal jeg bygge din Kjærligheds Bolig
Tættere, skjønnere — blidt skal min Aand
Vifte og nynne dig liflige Sange,
Naar med din Pige i kjølige Dvel
Hid du vil gange
Og hvile ved rislende Væld.
Og — skjøndt det saarer og volder mig Smerte —
Præg kun din Elskedes Navn i mit Bryst!
Ei kan jeg negte dig sværmerisk Lyst;
Thi du jo saarer med elskende Hjerte.

Elskeren.

Tak, o Dryade! see! her skal det staae,
Navnet det kjære, som aldrig jeg glemmer —
Saared jeg dybt? — Lad mig kysse derpaa!
Og du vist lindrende Balsam fornemmer;
Phyllis, see! Phyllis — lad ei det forgaae,
Navnet det kjære, som aldrig jeg glemmer!
Nævn det, Dryade! med tusinde Stemmer!
Phyllis, som jeg, du nu elske jo maa:
Phyllis! som jeg, i dit Hjerte du gjemmer.
Men naar engang
Jeg og min Pige er gangne til Hvile,
Naar til elysiske Egne vi ile,
Nævn os, Dryade! i mindende Sang!
Og naar en Yngling og Pige hidvandre,
Hvisk det til dem; thi kun de det forstaae —
Siig hvad du hørte, og siig hvad du saae!
Siig, at vi leved — og elsked hverandre!

Marsk Stigs Dottre.

(Efter Visen hos Peder Syv.)

Marsk Stig havde blodige Daad fuldbragt,
Som aldrig vil gange af Minde:
Han havde sin Herre og Konning undsagt,
Og dræbt sin Lyksaligheds Fjende;
Nu var han vandret til Fædres Hjem,
For Gud at lægge sit Regnskab frem;
To Dottre bleve tilbage —
De maatte af Dannemark drage.

De havde ei Fader, ei Moder meer,
De havde ei Ven eller Frænde;
Sørgmodig de paa hinanden seer:
„Hvorhen skal vi Arme os vende?
Mon Nogen os huser i fremmede Land?"
Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand;
Paa Kind runde Taarerne stride —
De drog udi Verden den vide.

Saa ginge de Piger til Sverriges Land;
De græd og sørged saa saare.
Kong Byrge han var saa haard en Mand,
Han rørtes ei ved deres Taare.
„Marsk Stig haver fældet min Frænde kjær;
Hvorlunde komme hans Børn nu her?
Tænk aldrig Husly at finde,
Hvor Eriks Venner er inde."

„Hvad kunne vi for Konning Eriks Død?
Vi arme uskyldige Piger!

Forladt vi flygte og søge vort Brød
I fremmede Lande og Riger;
Men Ingen os huser i fremmede Land — "
Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand,
Paa Kind runde Taarerne stride,
De gik ud i Verden saa vide.

Som Maager flye over vildene Strand
Og hvile paa skaldede Stene,
Saa gik de Piger til Klippernes Land,
Den Normannakonning at tjene.
Og Kongen seer paa de Piger smaa:
"To vænere Møer jeg aldrig saae —
I kan dog ei brygge og bage
Med Hænder, saa hvide, saa svage?"

„Nei væve vi kunne i Rør og i Lad
Og spinde dig Guldet, hint røde;
Men aldrig bliver vort Hjerte glad
Siden Fader og Moder os døde:
I Dannemark er vi baaren og fød,
Marsk Stig, vor Fader, er bleg i Død;
Men vi fælde Taarer saa stride
Og gaae ud i Verden den vide."

Og Kongen dem klapped paa blegen Kind;
Han bad dem ei sørge, ei græde;
Han monne dem klæde i Skarlagenskind
Og i Fruerstuen indlede:
"Jeg kjendte jer Fader, den Dannemand —
Han var en Herre til Mund og til Hand;

Velkomne hans Børn mig ere —
Nu jeg eders Fader vil være."

Taus sad de Piger ved Væverliſt
Og vov med Guldet, hint røde,
Først Jomfru Maria og Jesum Chriſt
Og Fader og Moder, som døde;
Saa vov de Hjort, saa vov de Hind,
Saa vov de dem selv med hviden Kind,
Saa vov de med Fingre snare
Guds hellige Engleskare.

Og der de havde det Værk fuldbragt,
Da var deres Sorrig forvunden;
Men Diet tindred saa blegt, saa svagt,
Som Lampen mod Morgenstunden.
Den Ældste trykte den Yngste i Hand,
Og ginge de til hint bedre Land,
Hvor Uskylds Taarer, de stride,
Aftørres af Engle blide.

Havfruen.

Rød Maanen skinner blandt Stjerner smaa;
Den Havfrue dandser paa Tillie blaa —
Sort Bølgen ruller mod hviden Sand;
Der gaaer en Yngling paa nøgne Strand
Med Savn paa blussende Kinder.

Den Havfrue smiler saa vellystfuld:
Hun synes saa kjærlig, hun synes saa huld.

O! vogt dig, Yngling! o! vogt dig vel!
Saa let bedaares den unge Sjæl,
Og Midnatstaagen forblinder.

„Kom hid" — han sukker — „min Længsels Mø,
Som dandser, som svæver paa vilden Sø!
Jeg vandred i Syd, jeg vandred i Nord,
Jeg søgte dig over den vide Jord —
Paa Jord jeg aldrig dig finder."

Affindig dandser den Vandringsmand
Med nøgne Havfrue paa hviden Sand.
Bleg Maanen skinner blandt Stjerner smaa —
En Stund de svæve paa Bølgen blaae,
Og dybt i — Afgrunden sinder.

Lærerinden.

Siig mig, Phyllis! mindes du en Tid,
Da i første Elskovsdrøm du vanked,
Eensom, sværmerisk, og Kjærminder sanked,
Og bortkasted dem veemodig, blid?

Siig mig, Phyllis! mindes du den Tid?
Og den liden Dreng, som fro opsanked
Blomsten, hvorved nys dit Hjerte banked,
Og du saae det, vinkede ham hid.

Og du knuged Barnet til dit Hjerte,
Kysted ham saa hed, saa inderlig;
Slemme Phyllis! dette Barn var mig.

Altfor tidlig du mig ane lærte
Elskovs underfulde Himmerig,
Kilden til min Længsel og min Smerte.

Ode til Tiden.

Foster af den gamle Evighed!
Underfulde, frygtelige Kæmpe!
Tid! styrt kun din Skjald i Dybet ned!
Stemmen i hans Bryst du kan ei dæmpe.

Træd paa Kloder! hæv din Kæmpearm!
Lad dit Svælg sig over Jorden lukke!
Ei du knuser Verdnen i min Barm,
Flammen i min Sjæl skal du ei slukke.

Staa kun for mig frygtelig og stor!
Straf med evig Lamhed denne Tunge!
Mens du graver mig en Grav paa Jord,
Vil jeg dig et Varselqvæde sjunge.

Lad din Ormeyngel lumskelig
Paa det Store, Herlige kun gnave!
Og staa selv paa faldne Slægters Liig,
Kold og stolt, som Marmoret paa Grave!

Ævl kun Helte! opslug dem igjen!
Guder skab! og nedriv deres Himmel!
Udaand Liv! og lad det fare hen!
Mæt din Hunger med din Børnevrimmel!

Lee hver Time, saa det Himlen naaer,
Med din Klokkeklang, din Malmerstemme!
Og hvergang din Puls i Rummet slaaer,
Tusind Liv Dødsqvalerne fornemme!

Engang, Stolte! har du vel udleet —
Hører du hvad Skjæbnens Barde synger?
Har du ei hiin sølvgraae Slange seet,
Som trindt Universet vidt sig slynger?

I sin egen Hale bider den?
Det er Evighed, din gamle Fader:
Han dig avled — dræber dig igjen;
Kun i dig han egen Afkom hader.

Timerne, Secunderne er talt —
Vældig Slangen Universet knuger,
Til det styrter det uhyre — Alt,
Indtil Evigheden Rummet sluger.

Da skal ogsaa du, o Tid! forgaae,
Med hver Trøl, som til dit Muld sig klæber,
Men hver Aand, hver Kjærlighed bestaae,
Som henover dig bevinget stræber.

Digterlon.

Fuglen i Luften saa gladelig sjunger
Alt, hvad den føler, og Alt, hvad den seer;

Menneſketummelen nedenfor runger,
Fuglen foroven nu klager, nu leer;
Faa kun forſtaae den, Faa høre dens Qvad;
Men derfor ſynger den ligeſaa glad.

Digteren frit maa ſom Fuglen udſjunge
Alt, hvad han føler, og Alt, hvad han ſeer.
Menneſkeſværmen ei binder hans Tunge:
— Lunefuld Sangen nu klager, nu leer —
Faa kun ham høre, Faa elſke hans Qvad;
Men derfor ſjunger han ligeſaa glad.

Fuglen frivillig ſin Høiſang iſtemmer,
Fordrer derfor hverken Priis eller Løn;
Digteren gjerne Alverden forglemmer:
Guldet belønner ei Sanggudens Søn;
Een Ting i Verden belønner ham kun,
Det er et Smiil af en roſenrød Mund.

Elſkende Piger! huldſalige Qvinder!
Kaarer mig til eders yndede Skjald!
Livlig ſom Fuglen, naar Solen oprinder,
Sangeren følger da ſalige Kald —
Glem kun ei Smilet fra roſenrød Mund!
Smilet med Livet fra Hjerternes Grund!

Vandreren.

Himmelen var mørk og graa —
Jeg fornam det ikke;
Thi jeg klaren Himmel saae
I Elisas Blikke.

Stjernerne forsvundne var —
Dog jeg ikke grued;
Thi som helligt Stjernepar
Pigens Øine lued.

Veien var saa mørk, saa trang —
Fro jeg monne vandre:
Elskende gaae tungest Gang
Salig med hverandre.

Himmelen blev atter blaa —
Jeg fornam det ikke;
Thi jeg hiin ei mere saae
I Elisas Blikke.

Venligt tindred Stjernerne —
Dog mit Hjerte grued;
Thi jeg kunde dem ei see,
Som mig kjærligst lued.

— Himmel! bliv kun sort igjen!
Stjerner! I forsvinde!
Men giv atter Vandreren
Sin Ledsagerinde!

Konstens Grændse.

Hvo er du, Ovindefødte! som vil maale
Hvor høit sig Konstens Aand opsvinge kan?
Før Veien maal for Himmellysets Straale!
Og Grændse sæt for vilden Ocean!
Tænk før i jordisk Ramme at indfatte
Det store Maleri, Naturen satte
Fra Øst til Aftenrød, fra Pol til Pol,
Fra Alt til Intet, og fra Sol til Sol!

Fornuften staaer paa Sandheds snevre Ø:
Den kan til Bredden af sin Verden vanke;
Men see! paa Muligheders vide Sø
Bestiger Phantasus den lette Planke —
Og Bølgen ruller ham fra Kyst til Kyst,
Og evig gløder Hjertet i hans Bryst:
Han flyer i det uendelige Fjerne,
Imellem dyben Grav og høien Stjerne.

Stærk er du vel, o Viisdoms store Aand!
Du med titanisk Kraft kan Bjerge hæve
Paa Bjerges Ryg — og slynge Demantbaand
Om Væsnerne, som trindt dit Øie svæve;
Du høit og sikker paa dit Værk kan staae
Og vidne: see! saavidt kan Kæmpen gaae!
Stig trende Skridt endnu, og stig dem trygge!
Nei, Taarne tør du ei paa Bjerge bygge.

Men sku hist ned! — i Tempes Blomsterskjød
En liden Genius med Barnehænder

Et Luftskib bygger sig af Silke rød,
Og konstig Luft de lette Seil udspænder.
Nu stiger han; men hvor er Maal og Baand
For Konstens djærve, underfulde Aand?
Han flyer i det uendelige Fjerne,
Uviss hvorhen — imellem Bjerg og Stjerne.

Flyv! — raaber Bjergets Helt — flyv kun forbi!
Jeg rolig staaer og vil din Flugt ei følge:
Hist oppe leder ingen banet Sti —
Der tumles du paa Hændelsernes Bølge;
Dog ogsaa did Nødvendigheden naaer,
Høit Dæmningen for Evigheden staaer,
Og varsler: Konst! stands din forvovne Higen!
See! der er Maal selv for Planetens Stigen.

Men er Planeten da en Aand, som jeg?
— Saa sjunger Genien alt i det Høie —
Det døde Stof maae Love vise Vei;
Men Stoffets Lov skal Aanden ei nedbøie —
O! naar jeg føler Kraften i mit Bryst,
Jeg trygt kan smile ad din Varselrøst:
Kun lænket Falk kan Jægeren nedtvinge —
I Flugten vorer Ørneungens Vinge.

Seer du den djærv af Reden flagre ud,
Tro ei, den døer, naar Skyen den modtager!
Nei, den vil stige til Olympens Gud:
Den fødtes til Kronions Vaabendrager;
Og seer du den paa Veien dale ned,
O Varselaand! spaa ikke Fald derved!
Den standser kun — for tifold høit at ile
Og først paa Gudens Scepter at udhvile.

Offrene.

Gjækked hun mig i elskværdigt Lune —
Drilled hun mig med uskyldigt Vid —
Paradiser fro jeg offre kunde
For at drilles saa til evig Tid.

Smiled gjennem Taarer Øiets Stjerne,
Og mit Øie selv blev vaadt derved —
Livets hele Fryd jeg offred gjerne
For at græde saa en Evighed.

O! men da hun, elskovshuld og stille,
Rødmende, ved Vennens Hjerte laae —
Tusind skjønne Liv jeg offre vilde
For eet Øieblik at elskes saa.

Troldmanden og Lærlingen.

Nicht im Seyn, an und für sich, liegt der Tod, sondern im ertödtenden Blicke des todten Beschauers.

Fichte.

Lærlingen.

Lad mig den store Konst opdage,
Hvorpaa du grunder Dag og Nat?
Lær mig, o! Troldmand, at opdrage
Viisdommens dybt forborgne Skat!

Troldmanden.

Vil du gjøre Guld?
Vil du mane Aander af sorten Muld?
Skal jeg de Vises Steen dig afmale?
Yngling! saa mærk paa min Tale!

De Vises Steen er levende Chrystal,
En Demant, der, som venlig Stjerne, luer:
Den klart igjennem Mulm og Taage stuer
Og viner fjerne Guders høie Sal;
Den tale kan, men uden jordisk Stemme,
Og Viisdom taler den i Flammeord —
Viid, indenfor Chrystal og Demant boer
En Aand, som kan det Evige fornemme.

Lærlingen.

Ei Støvet fordunkler de Vises Steen:
Den er hellig som Himlen, og reen —
O! Held mig, o! Held mig! jeg kjender den nøie —
Jeg fandt den forlængst i min Elskedes Øie.

Troldmanden.

Forvorpne! ti!
Du raver iblinde:
De Vises Steen kan du aldrig finde
Uden — Alkemi.
Sku rundt omkring paa hele Jorderige!
De gyldne Tider er forbi;
Men gjennem Konstens dybe, hemmelige
Urhelligdomme gaaer en lønlig Sti:
Den til det stille Værksted leder,
Som ikkun den Indviede betræder;
Der brænder klart den rene Ild,
Som slukkes ei og ei fortæres vild;
Og Trylleliglen paa Ilden stander —
Den Vise de uædle Ertser blander
Og smelter dem om, saa underfuld,
Til lyse Guld.

Det Guld sig udspreder
Hvorhen han mon gaae;
De tungeste Lænker blier gyldne Kjæder —
Et Guldslot vorder hans Vraa.

Lærlingen.

O! ved Naturens Alkemi
Jeg fundet har den skjulte Sti
Til Livets Helligdomme:
Det Lave, Mørke og det Tomme
Opfylder der den lyse Ild,
Som slukkes ei og ei færtæres vild;
Den luttrer Stoffet underfuld:
Uædle Livserts vorder Guld,
Og Jord og Himmel smelter sammen
I Diglen over — Elskovsflammen,
Og Alt sig for mit Blik forgylder,
Naar — Skjønhed mit Hjerte opfylder.

Troldmanden.

Forvorpne! ti!
Du betraadte aldrig de Vises Sti,
Kan ei Ertserne blande
Og smelte til Guld,
Hvis ei du kan mane til Livets Lande
De mægtige Aander af Muld.
— See! forladt af høie Guder,
Ligger Jorden, kold og død:
Taagen falder, Stormen tuder,
Slukker Livets matte Glød;
Ingen meer kan Aanden skue,
Som oppuster slukte Lue;

Kun ved Konstens Trolddomsstav
Stiger Aandeverdnen af sin Grav.
— I Tryllekredsen den Vise sig vender
Mod Øst og mod Vest, mod Syd og mod Nord;
Han vinker — den hellige Flamme sig tænder,
Elementernes Aander opstige af Jord.
Sortkonstneren byder,
Og skjulte Naturer adlyder:
Undiner og Gnomer Hovedet hæve,
Salamanderne dandse, hvor Flammerne bæve,
Paa luftige Bølge Sylpherne svæve —
Og de livløse Masser opleve.
Livsaander røres i hemmeligt Baand:
De puste i Livet en høiere Aand;
De underfuldt gjennem det Stumme tale,
Og vidt paa Naturens Tavler de male
Betydende Tegn med usynlige Haand.

Lærlingen.

Held mig, o! Held mig! din Viisdom jeg kjender —
Held mig, o Troldmand! din Konst jeg forstaaer:
See! jeg mod Verdens Hjørner mig vender —
Med elskende Hjerte paa Kloden jeg staaer —
Den hellige Flamme i Barmen sig tænder —
Himlen en Tryllering trindt om mig slaaer.
— Døden kun boer i det dødende Die;
O! men Naturens Væsen er Liv,
Liv i det Dybe og Liv i det Høie:
Livet fremkaldes ved Kjærligheds Bliv.
Da stiger af Havet, da stiger af Jorden,
Af Luften, af Ilden hver levende Aand;
Det Skindøde vækkes af mægtig Haand —

En Guddom er Menneſket vorden:
Han vinker, han byder —
Naturens evige Aander adlyder:
Det Stumme nu taler,
Det Blinde maa ſee,
Med Roſenfarver i Støvet ſig maler
Det Evige — —

Troldmanden.

Vee mig! o Vee!
Ha! Lykkens Søn! ſaa har du da fundet
Den ſtore Skat,
Hvorpaa Viisdom og Konſt har grundet
Dag og Nat!
Ha, Lykkens Yndling! din Sjæl led. ei Meen —
Og iblinde fandt du de Viſes Steen:
Du kan gjøre Guld —
Du kan mane Aander af ſorten Muld —
Lys blev din Vei!
Viſere blev du, end jeg.

Rangſtrid.

Naar hørtes ſørſt paa Parnaſſet Kiv og ſmaalige Rangſtrid?
Naar knuſte Digteren ſørſt Lyren i ſelvſyge Kamp?
Naar ſneg giftige Nid ſig ſørſt mellem Bardernes Klynge,
At de ei længer i Fred vandre kan Haand udi Haand?
Sørgende ſvarer Camoenen: ſiden forfængelig Higen
Efter den jordiſke Glands fængsled den himmelſke Aand,
Siden den vendte ſit Blik til Hoben, ſom ſtøiende fletter

Krandse, dem Støvet frembar, og som i Støvet forgaae.
Samtidens Blomst staaer forneden, men Evighedens foroven,
Og hvo som fegter for hiin, tvivler paa denne at naae.
Daaren seer ned ad med Pral og raaber: saa høit er jeg steget,
O! men den Vise seer op, tænker: did steg du end ei.
Dognets Throne er trang; paa den kan ei Tvende forliges.
Evigheden er stor, kroner hver stræbende Kraft.

Echo

Kæmperne drog over Bjerge med Sang, og mægtig det runged;
Men dybt i Bjergkløften tidt Dværgene Klangen gjentog:
Echo man kalded de Gjenlyd.
Endnu er i Helicons Kløfter
Dværgeaandernes Nyn Echo af Kæmpernes Sang.

Den comiske Aand.

Du, som med rolige Smiil seer hen over Jorderigs Dale,
Skuer Pygmæernes Kamp og Dværgenes pudsige Idræt,
Naar de med taabelig Klogt paa Livets Tavler afmale
Intetbetydende Træk af hvad der i Dognet henveires!
Selv er du herlig og stor, og stolt, som en Kæmpe, dig hæver,
Smilende fra din Colos, høit over krybende Dværgslægt.
Ørnen miskjender dig ei, som hist over Skyerne svæver:
Stundom den daler med Fryd og hviler sig ud paa dit Bjergslot.

Elskerens Minder.

Du Heilige! rufe dein Kind zurück!
Ich habe genossen das irdische Glück,
Ich habe gelebt und geliebet!

Schiller.

Sagte du rinde!
O! Bæk, med de nynnende Strømme!
Vifter mildt! I Aftenens spøgende Vinde!
Forstyr ei hans Kjærlighedsdrømme!

„Eensomme Fugl, med de smeltende Toner!
Sværmende Natsangerinde!
Byg, hvor den lønlige Kjærlighed throner,
Under frygtsomme Espe og susende Linde!
Og fløit fra Bøgenes Kroner!
Væk atter hvert slumrende Minde!

„Her gik du, Alvilde!
Min Barndoms elskede Mø!
Her gik du i Skyggen ved sprudlende Kilde,
Og hist ved den speilklare Sø;
Saae Maanens Skin i de stille Dale,
Saae Aftnens Stjerne i Bølgen sig male,
Hørte Valhornklang i de dybe Skove
Og Aarens Slag paa den krusede Vove,
Hørte Englærken sjunge sin Aftensang
Til fjerne Landsbyers Klokkeklang.
Her stod du, Alvilde!
Min Barndoms Mø!
Her saae jeg din Veemodstaare hentrille
I den klare Sø.

„Lykkalige Bølge!
Du, som drak den hellige Taare!
See! min Læbe brænder saa saare,
Kan lønlige Længsel ei dølge,
Maa vædes — maa lædskes — o! smiil ad den sværmende Daare!!
Men lad ham sin Kjærlighed følge!"

Sagte du rinde!
Bæk, med de nynnende Strømme!
Vifter mildt, I Aftnens spøgende Vinde!
Forstyr ei hans Kjærlighedsdrømme!

„Her sad du, Alvilde!
Saae Østen sin store Rose udbrede,
Saae Morgenens Sanger opvirvle sig glad fra sin Rede,
Mens vaagnende Liv brød det festlige Stille.
Her sad du, o! Pige!
Kysted Honningduggen af Rosens Blade:
I din voxende Barm monne lønlige, glade,
Livsaander gjære og Elskovsanelser stige.
Her saae jeg dig, Pige!
Fornam din melodiske Røst:
„O! hvor her er yndigt paa Jorderige!"
Og dog steg et Suk fra dit svulmende Bryst.
Brat Rosen faldt fra sit Dronningsæde;
Din Elsker fandt den — og jubled af Glæde:
Lykkalige Blomst! du mig hellig er vorden —
Dit Støv mig helligt skal være:
Alvilde dig elsked — du faldt fra min himmelske Sphære —
O! du mig forsone med Jorden!
Naar elskende, svimmel i sværmende Lyst,
Jeg kysser dig, Rose! jeg trykker dig tæt til mit Bryst."

Sagte du rinde,
Bæk, med de nynnende Strømme!
Vifter mildt, I Aftnens spøgende Vinde!
Forstyr ei hans Kjærlighedsdrømme!

„Græsklædte Throne! blomstrende Sæde!
Her du end stander,
Lisligt du grønnes; naar dig ei Himmelen vander,
Kjærlighedsdug skal dig sæde.
Her var det hun hviled,
Af surrende Bier i Slummer inddysset,
Forvovne Zephirer den Yndiges Klædebon kysted;
Ad de spøgende Drømme hun smiled.

„O! jeg misunded
Og lykkelig Eder jeg priste,
I døende Græsstraa, hvorpaa hun blunded!
Jeg salig dig priste,
Du Luft, hun indaanded!
Jeg salig dig priste,
Kjærminde, som ved hendes Liliebarm blaaned,
Og i smertende Salighed daaned!

„Men her jeg dig finder,
Yndigste blandt mine Minder!
Bog, i hvis Skygge
Elskovsguderne bygge!
Lovsal, indhegnet af Roser hvide,
Og Mindets Blomster, de stille blide!

„Her var det hun sad
Og lytted til mine Elskovsqvad;

Her var det min lyse Engel mig smiled
For første Gang,
Da Glæden gvalte min stille Sang,
Mens mit Blik paa den Elskede hviled.

Huldsalige Smiil!
Du aabned mig Himmelens gyldne Porte,
Opfyldte det Tomme, oplyste det Sorte
I Livets Farver, i Timernes Jil —
Livsalige Smiil!
Som en Genius gaaer du med mig over Jorden,
Og et Himmerig er den mig vorden.
O! lisligst Vaaren hos dig oprinder,
Favreste blandt mine Minder!
Bog! i hvis grønnende Bark jeg har skrevet
Yndlingsønsket fra fordums Dage:
„„O Fader! kald nu dit Barn tilbage!
Ogsaa jeg har elsket og levet.““

Sagte du rinde!
Bæk, med de nynnende Strømme!
Vifter mildt, I Aftnens spøgende Vinde!
Selv jeg drømmer om Kjærlighedsdrømme.

Vinterens Alder.

Kehre wieder
Holdes Blüthenalter der Natur!
Ach nur in dem Feenland der Lieder
Lebt noch deine goldne Spur.
Schiller.

Hvorhen? du Yngling med det hede Hjerte!
Du Sommerfugl ved Vintertid! vend om!
Kun skjønne Drømme Himlen dig beskjærte;
Men, ak! for sildig du til Verden kom.
Troer du, at Livsens Kilde her fremspringer
I den til Død forstenede Natur?
Og troer du, Kjærlighedens Fugl sig svinger
Mod Stjerner sjungende — i Fangebuur?
Nei sørgende den sidder, tungebundet:
See! længst afblomstred Folelsernes Vaar,
Og Phantasiens Sommernat er svundet,
Dens Blomster dræbt af kolde Efteraar;
See! paa de øde Sletter, nøgne Fjelde
Staaer glimrende alt Thronen, bygt af Is;
En Sneemand slynger Scepteret med Vælde;
En Olding er det, følesløs — men viis.
O! har du Vintersneen ei fornummet?
See! Tiden har sin høie Alder naaet;
Alt Hjertets Ynglingssange her forstummed —
Forstanden sine Børneskoe har traadt:
Den vugges ei paa Lidenskabers Strømme,
Forvildes ei i vild Indbildnings Land,
Og den foragter Vaarens gyldne Drømme,
Og aner Intet; den kun tænke kan.
Den efter Regler tænke kan og fatte,
Og maale ud Planetens Cirkelgang,

Den efter Regler kan det Skjønne skatte
Og see i Støvet Spor af Harpeklang.
I Støvet ligger dybt det Store, Høie:
Klart sønderlemmet det Forstanden seer;
Dens Aand er Sands; dens ene Sands er Die,
Og bag dets Synskreds troer den Intet meer;
Og stolt og kold den Jorden gjennemskuer;
See! den blev gjennemsigtigt Frostchrystal,
Og Jordens Frost har slukket Himlens Luer;
Thi uden Ild Forstanden lyse skal.
See! derfor er den Tidens Konning vorden,
Og Hjertets Herredomme er forbi,
Og klager det end hist og her paa Jorden,
Da er det Daarskab — Tant og — Sværmeri.
Du med det hede Hjerte! du maa vandre
Alene, som blandt Marmorstøtter her;
Forunderligt de røres blandt hverandre,
Og stift og koldt hver Støtte paa dig seer.
O! skynd dig! fly! — Forstenelsen udbreder
Sig vidtomgribende fra Sjæl til Sjæl;
O! skynd dig! fly dithen, hvor Lauren spreder
Sin Skygge over Musens Kildevæld!
Thi der kun Tidens Vintersnee ei kommer,
Der blomstrer endnu Følelsernes Vaar,
Der gløder endnu Phantasiens Sommer,
Der Kjærlighedens Nattergal end slaaer,
Der Idealer i det Høie svæve,
Horaerne der dandse Haand i Haand,
Der Drømme sødt paa Harpetoner bæve,
Der Aander røre den beruste Aand;
Og vil du ei til Digterlunden vanke
Blot for ved Gjøglespil at hvile ud

Og hist og her et venligt Blomster sanke,
Som viftes hen i Hverdagslivets Slud;
Da skal du ei i Trylleverdnen finde
Hiin Lygte kun, som Tidens Kloge seer,
Hvis Blendværk brat paa kolde Muur forsvinde,
Og efterlade tomt og kalket Leer.
Nei, vil du dybt i Helligdommen trænge,
Den store Harpe selv du vine skal,
Som spiler ud de stærke, gyldne Strænge
Imellem Jordens Bund og Stjerners Hal.
Og du skal høre den, naar Tordner rulle,
Naar Storme hyle — og dens Melodie
Skal tone vildt Naturens underfulde,
Men evig — evig skjønne Harmonie.

Kundskabstræet.

Der Heimlichkeit uhrmächt'gen Band
Kann nur die Hand der Einsicht lösen;
Gelingt's das Innre zu entblößen,
So bricht der Tag der Freiheit an.
Nowalis.

Slægter gav du gjennem Sekler Lø,
Og uvisnelige Løv dig klæder —
Andagtsfuld jeg i din Skygge træder,
Store, underfulde Træ!

Vældig, dybt din Kæmperod
Gjennem Jordens Middelpunkt sig slynger,
Og, med Isen mellem Stjerneklynger,
Høiest du i Universet stod.

Blomstrende fra Pol til Pol,
Du de store Grene vidt udstrækker,
Og, bestraalet af en høi're Sol,
Gyldne Frugter Vandreren du rækker.

O! at han dem alle kunde naae,
Og med takfuldt Hjerte dem annamme!
Haanlig ei til fjerne Grene saae!
Glemte ei, hver Qvist har fælles Stamme!

O! at ingen fræk, vanhellig Haand
Voved dine Knopper at afbryde!
O! at ingen iiskold Ormeaand
Voved dem for jordisk Muld falbyde!

Kun et lidet Blomster Skjalden brød
Af din grændseløse Guddomsfylde;
O! men Duften vakte, liflig, sød,
Anelser, som mægtig Sjælen trylle.

Derfor maa han Harpen slaae,
Og lovsjunge hvad han kun kan stimte,
Hine Frugter, som han ei kan naae;
Men som fjernt med Stjernelys nedglimte.

Dyrekjøbte Kundskabstræ!
See! for dig har vi vort Eden givet,
Og som modig Pilgrim vandrer Livet
Taus, alvorligt i dit Gravnats-Læ.

O! men Diet blev opladt,
Og med dybe Grandskerblik det søger

I Naturens hemmeligste Bøger
Evig Sandheds skjulte Skat.

Bedre saa i Skyggerne at vanke,
Ene med den stille Tanke,
Som i mandig Flugt vil Lyset naae,
End som Børn i Paradiset gaae!

Bedre vovsom at oplede
Viisdoms hemmelige Præg hernede —
Bedre med ubunden Haand
Mellem Godt og Ondt at stille —
Bedre fri sig at forvilde,
End gaae tryg i evigt Ledebaand!
Bedre med herkulisk Haand
Dristig mellem Øst og Vest at samle,
For engang hesperisk Frugt at samle,
Eller hist det gyldne Skind at naae!

Selv hvis Kæmpen falde maa,
Før han Seirens fjerne Palme finder,
Mindet Laurbær om hans Tinding vinder,
Og bag Heltens Grav skal Sol opstaae.

Store Dag! du skal oprinde,
Gaaden løses skal engang,
Og Hvo Sandhed søgte, han skal finde —
Lys! o Lys! Hvo standse tør din Gang!

Den landflygtige Aand.

Fra Lampen hisset i Guderhallen
En Funke fordum er falden;
Af Funken sig hæved en Aand saa stor:
Han svæver tidt mellem Himmel og Jord,
Ved Dag og ved Midnatstide.
Hernede han finder ei Rast eller Ro,
Kan ei staae stille, ei bygge, ei boe —
Men sukker og stræber saa vide.

Ved Dag gaaer han ofte ad eensomme Vei,
Hvor ikke de Levende støie;
Og Menneskets Glæder skuer han ei
Og ei dets forfænglige Møie.
Mens Livets Træl i sit Ansigts Sved
Æder sit Brød og — glemmer sit Med,
Hiin Aand gaaer høi gjennem Drknen frem
Og søger sit Maal og søger sit Hjem,
Som evig dog flyer for hans Die.

Naar Midnatsmaanen sit Lys har tændt,
Naar Stjernerne funkle foroven;
Da gaaer han, med Blikket mod Himlen vendt,
Dog hvor der er mørkest i Skoven;
Og møder han der et elskende Par,
Da tindrer i Diet en Taare klar;
Men blodig paa Jorden den rinder —
Og hører han Nattergalene slaae,
Han smiler, dog kan han ei stille staae,
Men sukker i Natten — og svinder.

Og stiger han paa det steileste Bjerg
Saa høit i Ætherens Sphære,
Da synes ham Jorden en liden Dværg,
Og selv han en Kæmpe mon være.
Forgjeves en Himmel er over ham hvalt,
Han stirrer hen i det vide — Alt,
— Huult Stormen i Bjergkloften hyler —
Vidt breder han ud sin Kæmpearm;
Men Jorden er tom og Himmelen arm:
En Verden hans Favn ei udfylder.

— O! du som vandrer med udbredt Favn
Uden Lys, uden Sti, uden Hvile!
Siig Kæmpeaand! hvad er vel dit Navn?
Hvorhen maa du stræbe og ile?
Hvi trænger dit Suk saa dybt i mit Bryst?
Hvi dræber din Aande den jordiske Lyst?
Hvorhen maa din Uro dig tvinge?
— Du tier og peger paa Stjernen hen!
Derfra du faldt, did du stunder igjen —
O! løft mig did paa din Vinge!

Trøsten.

Jeg sad i Kirkehyldens Ly,
Bedrøvet og nedbøiet,
Saae Solens sidste Glimt i Sky,
Med Nattens Ørk for Øiet.

Da stod et lille Barn for mig;
Jeg har ei seet dets Lige:
En Lysets Engel var hun liig
Den underfulde Pige.

Hun Lokker bar som lyse Guld
Og Klæder liliehvide,
Og Blikket hun betydningsfuld
Ad Himlen lod henglide.

De Øine var saa klare blaae,
Men hendes Kinder blege;
Hun smiled og mod Osten saae,
Hvor Stjerner skjønt opstege.

„O! see! der kommer fleer og fleer —
I hver en Sol jo smiler —
Hvor jordisk Øie Grændsen seer,
Paa Jorden Himlen hviler.

„Hvor jeg gaaer hen, skal du og gaae
Og nye Stjerner møde —
Der groe Kjærminder, evigblaae,
Og Roser, evigrøde."

Nathimlens Dyb hun peged paa
Og svandt bag Vestens Høie —
Og glad jeg over Jorden saae
Med Himles Hav for Øie.

Tryllelandet.

Jeg kjender et fortryllet Land,
Men veed ei hvor det findes:
Det kun iblinde søges kan,
Og Ingen Veien mindes.

En Alf gaaer om ved Midnatstid
I luftigt Blomsterklæde
Og leder hvem han elsker did
Til overjordisk Glæde.

Og Alfens Ven ei veed hvordan,
Men frit han sig opsvinger;
Det er ham som han flyve kan
Og Armene blev Vinger.

Hans Hjerte føler intet Savn;
Nu bløder det ei mere:
De Venner flyve ham i Favn,
Som længst bortvandret ere.

Og Pigen, kun hans Tanke naaer,
Huld smiler ham imøde;
Og Tidens Strøm tilbage gaaer
Med gjenfødt Morgenrøde.

Og hvad han saae, og hvad han nød
Han atter skuer, nyder,
Mens Haab, som laae i Fremtids Skjød,
Med Blomst og Frugt ham fryder.

Der er det Dag ved Midsenat,
Og Vaar ved Vintertide;
Men Timer i det Land saa brat
Som Øieblik bortglide.

Halvdunkle Syner uden Tal
Der verle blandt hverandre;
Men flux ved Gry og Hanegal
Den Fremmede maa vandre.

Brat en usynlig Haand ham fort
Af Landet maa bortdrage.
Han veed ei Hvo ham førte bort,
Ei hvor han kom tilbage.

Ønskerne.

Gid jeg var en Morgenvind!
Sagte skulde jeg da svæve
Hist til hendes Leie ind,
Over hendes Lokker bæve,
Kysse hendes Rosenkind,
Blidt opløse Silkebaandet
Over Pigens kydske Barm —
Og forsvinde, elskovsvarm,
Af den Yndige indaandet.

Gid jeg Glædestaaren var,
Som i hendes fromme Øie
Stundom glindser, stille, klar
Naar hun stirrer mod det Høie!

Ingen Spotter mig da saae;
Men sødtsvimlende jeg skulde
I den ædle Barm nedrulle
Og i Salighed — forgaae.

Gid jeg var en hellig Tanke,
Som i hendes Sjæl opstaaer,
Naar i Elskovsdrøm hun gaaer,
Naar hun føler Hjertet banke
Anende og længselfuld!
O! da skulde underfuld
Vore Væsner sig forene,
Tvende Draaber i eet Væld,
Samme Tanke, samme Sjæl,
I det skjønt-harmonisk Eene.

Hvorhen?

Ahndung ist unsre Weisheit hienieden und unsre Wonne Sehnsucht.
Stolberg.

Hvorhen? — hvorhen? — Hvor Mennesker ei bygge —
Hvad vil du, Sjæl!
Hvad vil du i de stille Dales Skygge
I tause Ovel?

Hvad søger du hist i den dybe Vove,
Naar Havets Vind
Fremsuser vildt henover dunkle Skove
I Maaneskin?

Hvad søger du hist i den sølvblaae Stjerne,
Naar dæmpet hid
Valdhornet toner fra det dybe Fjerne
Ved Midnatstid?

Hvi gyser du i Fryd og saligt bæver
Paa øde Sti,
Naar Luftning — som fra hine Verdner — svæver
Mig her forbi?

— O Evighed! hvad dybt min Sjæl fornemmer
Paa dunkle Kyst,
Naar, drømmende om dig, den Jorden glemmer —
Er det din Røst?

Bekjendelser.*)

Le bienséance est la moindre de toutes les loix & la plus suivie.
Rochefoucauld.

Tidt er jeg glad — dog Sjælen kunde græde;
Thi intet Hjerte deler heelt min Glæde.
Tidt er jeg sorrigfuld — og maa dog lee,
At Ingen skal den bange Taare see.

Tidt elsker jeg — og vil dog gjerne sukke;
Thi Hjertet maa sig tauft og strengt tillukke.
Tidt harmes jeg — og dog jeg smile maa;
Thi det er Daarer, som jeg harmes paa.

Tidt er jeg varm, og isner i min Varme;
Thi Verden favner mig med frosne Arme.
Tidt er jeg kold — og rødmer dog derved;
Thi Verden slukker ei min Kjærlighed.

---

*) Dette lille Digt er ikke „efter det Svenske," hvilket var tilføiet i første Udgave, som et Slags Maske for den i Digtet udtalte subjective Stemning.

Tidt taler jeg — og vil dog gjerne tie,
Hvor Ordet ei maa Tanken oppebie.
Tidt er jeg stum — og ønsker Tordenrøst,
For at udtomme det beklemte Bryst.

O! du, som ene dele kan min Glæde!
Du, ved hvis Barm jeg torde frit udgræde!
O hvis du kjendte, hvis du elsked mig,
Jeg kunde være som jeg er — hos dig.

Ode til Svada.

— *Ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.*
Homer.

Vær hilset, Sandheds varme Tolkerinde!
Vær hilset i det kolde Nord!
Lad Bragi om din høie Tinding vinde
En Krands af Egeløv og blye Kjærminde
Som ubemærket ved hans Altar groer!

Vær hilset under Egens hvalte Krone!
Du Mø fra Laurens Fødeland!
Lydt hørte jeg en Sølverstemme tone
Fra gyldne Tunge gjennem Malmets Zone —
Og Svada gik paa Fjeld og grønne Strand.

Før gik din Vei henover Hellas Høie:
Du stod med Plektret i din Haand;
Heroerne du saae med Tænkerøie,
Saae dem for Aandens Throne sig nedbøie,
Kun lænket i Chariters Rosenbaand.

Og mægtig flød fra dine Honninglæber
Den klare, dybe Tankestrøm,

Som aldrig træg til lave Jord sig klæber,
Men gjennem Sandsens lette Skyer stræber
Mod Himlen yndig, som en Morgendrøm.

Med Guddomsrøst du Friheds Sønner trylled;
Du fængsled sympathetisk Aand;
Og Frihed dig til Hjertets Dronning hylded:
Du gik, i Phantasiens Sol forgyldet,
Med Millioners Skjæbne i din Haand.

Men hvor er nu dit store Kongedømme?
Boer end du i dit Fødeland?
„Ak!“ — sukker Klio over Tidens Strømme —
„Hvor Frihed smiler kun blandt svundne Drømme,
Der er ei mere Svadas Fødeland.“

See! derfor, Huldgudinde! maa du vanke,
En Flygtning, over viden Jord;
Dog hvor du eengang Laurbær kunde sanke,
Der svæver frit endnu den store Tanke,
Mens Tidslen over Friheds støtten groer.

O Flygtning! maatte hist din Sol neddale,
En hellig Stjerne dog oprandt:
Den ledte dig til Herrens Tempelsale,
At frit du der om Himlen kunde tale,
Mens Jordens Glands, som Fnug for Storm, hensvandt.

Der stod du under Kirkens Himmelbue,
Med Timeglasset ved din Haand,
Og i dit Øie Evighedens Lue,
Mens over Issen Helligdommens Due
Paa gyldne Vinger hæved høit din Aand.

Der staaer du, over Tidens Tant ophøiet,
Usminket, mellem os og Gud,
Og peger did, hvor Frelseren har bøiet
Sit Hoved paa sit Kors — og lukket Øiet,
Men bredet Armene imod os ud.

Og hist du stander for Astræas Skranke
Og veier Brøden tankefuld;
Men seer du Veieskaalen uvis vanke,
Da kaster du i Naadens Skaal en Tanke,
Som veier meer end Navn og røden Guld.

Og her jeg seer dig, Sandheds Tolkerinde!
Her staaer du i Athenes Hal:
Her kan endnu du Frihedspalmen finde:
Den slynger sig om Musens Tempeltinde,
Den slynger sig om Nordens Kongesal —*)

Den skygger over Dal og grønne Slette,
Den skygger over høie Fjeld;
Maa Trælleblod den halve Jord end plette,
Kan Friheds Datter dog sin Fod hensætte
Eet Sted, hvor Frihed boer i Mandens Sjæl.

Hvil her, o Svada! under Egens Skygge!
Her døer ei Konsten fredløs hen:
Her fro Chariter og Camoener bygge;
Her vil en mægtig Haand din Fred betrygge —
Din Skytsaand er din Dyrker og din Ven.

*) Hentydning til en dansk Fyrstes Tale ved Indvielsen af Norges Universitet.

Ja dvæl, o Svada! under Egens Krone!
Du Mø fra Laurens Fødeland!
O! lad din Sølverstemme mægtig tone
Fra gyldne Tunge gjennem Malmets Zone
Paa Noras Klipper og paa Danas Strand!

Til den Elskede.

Hvad er det, o Pige! jeg hos dig tilbeder?
Hvad er det, mig binder med magiske Baand?
O! er det din Sjæls de fortryllende Klæder?
O! er det din Yndighed — eller din Aand?

Hvad fryder mig vel i dit himmelblaae Øie?
Hvad er vel ved Læbernes Roser min Lyst?
Hvor ligger det Skjønne? hvor ligger det Høie?
I bankende Hjerte? i bølgende Bryst?

O! skjønt er dit Øie; men skjønnere flammer
Den evige Sjæl dog, som gjennem det seer.
Chrystallet er skjønt i de malede Rammer;
Men Billedet indenfor tryller dog meer.

Og sød er din Læbe; men sødere trænge
Fra Læben de Toner i Ord og i Sang.
Høit elsker jeg Harpens de gyldene Strænge
Men høiere Strængenes himmelske Klang.

Skjøn hvælver din Barm sig, som Tempelets Buer;
Men skjønnere Hjertet dog indenfor slaaer.
Med Fryd jeg de marmorne Hvælvinger skuer,
Tilbeder den Gud, som i Tempelet boer.

See! derfor o Pige! jeg elsker, tilbeder,
See! derfor du bandt mig i magiske Baand:
Jeg elsker din Sjæls de fortryllende Klæder;
En Guddom tilbeder min Sjæl i din Aand.

Det Evige.

(Efter den persiske Digter Said.)

For Menneskets til jordisk Liv blev kaldt
Før Himlen over Jord og Hav blev hvalt,
Var Sjæl og Kjærlighed og Guddomsliv;
Og Sjælen laae i Kjærlighedens Skjød
Og priste Gud; det gjennem Chaos lød,
Ufødte Verdner lytted til Guds: Bliv!

Og medens Mennesket i Støvdragt gaaer,
Og Himmelbuen over Jorden staaer,
Er Sjæl og Kjærlighed og Guddom til;
Og Sjælen skal, i Kjærlighedens Favn,
Lovsjunge høit den store Guddoms Navn,
Og Sphærerne hans Priis istemme vil.

Og smuldrer, Menneske! din Støvdragt hen,
Henveires Himmel, Hav og Jord igjen —
Skal Sjæl og Kjærlighed og Gud bestaae;
Og Sjælen skal, i Kjærlighedens Skjød,
Lovprise Gud, at hvad der ei blev fød
Kan heller ei i Evighed forgaae.

Vaucluse.

„I hvilken Himmel, hvilken høi Idee
Fandt du, Natur! et Mønster for hiint Billed,
Hint skjønne Aasyn, hvori du har villet
Afbilde her hvad hist kun Engle see?

„Hvor var den Kildens Ms, den Skovens Fee,
Hvis fagre Guldhaar saa for Vinden spilled,
Hvis rene Sjæl var saa Guds eget Billed?
— Dog i den Himmel jeg min — Død maa see.

„Forgjeves efter Guddomsskjønhed iler
Den Digter, som ei hendes Øine saae,
Hvor skjønt de rulle imod Himlens Blaa —

„Han veed ei, Balsam paa Dødspilen hviler,
Som ikke veed hvor sødt hun sukke maa,
Hvor sødt hun taler, og hvor sødt hun smiler."

Petrarca.

Hellige Kilde!
Hvi risler du hist saa veemodig og stille?
Tungsindig, men skjøn er din Sang.
Mindes du Fortids Harpeklang?
Skuer du Blomsterhøien, du væder?
Kjender du den?
O! det er Lauras Ven du begræder,
Lauras sørgende Ven.

Haabløse Elskovs liflige Sanger!
Mand med den evige Taare!
Over din Gravhøi Phantasus ganger,
Standser — og sukker saa saare:

Underlig klemmer
Det bankende Hjerte hans Bryst;
Og han fornemmer,
Mellem Sylfidernes sørgende Stemmer,
— Henfarne Sanger! din Røst!

„Aldrig forglemmer jeg Eder,
Elskede Steder!
Tidt fra Elysiums hellige Glæder
Hid I mig kalde tilbage,
Hvor Skovduen sukker for fjerne Mage,
Hvor Gnomer og Sylfer Sukket gjentage,
Hvor Dryaderne hviske i Aftenstunden
Om den Tid, som er svunden,
Om hver lønlig Taare, som her er runden
Om Ynglingen med det dybe Savn,
Som lærte dem sjunge sin Lauras Navn.
Her Nymphen over hans Urne græder,
Her Philomele hans Gravsang qvæder,
Og her han mindes sin Elskovsklage
I de henrundne Dage.

„Stille, skyggefulde Lund!
Kilde, som saa sagte rinder!
Elskte, søde, veemodsfulde Minder
Om min Elskovs Morgenstund!
Naar i Maaneglandsen
Milde Alfer svæve her i Dandsen,
Og naar Myrthen i min Lovsal bæver,
Over den min Aand hensvæver.

„Her, hvor Laura hviled
Paa de Blomster smaa,
Her hvor Laura første Gang mig smiled,
Maa jeg ofte staae:
Endnu blomstre her Roser vilde,
Græsset grønnes, og Dugperler trille,
Hvor jeg min Elskede saae.
Endnu staae her Kjærminder blaa,
Endnu floiter i Nattens Stille
En Nattergal her sin Elskovstrille —
Endnu staaer i den grønne Bark
Laura hos sin Petrark.

„Hist i Elysiums hellige Skygger
Under evige Myrther de Elskende bygger;
Sødt er dog Mindet om Sorgens Dage,
Sødt at vandre den Vei tilbage,
Hvor Taaren er runden
I Længselsstunden,
Hvor Veemod vifter i Lunden.

„Elskede Steder!
Gjerne betræder jeg Eder;
Gjerne jeg gaaer ved de klare Strømme,
Drømmer igjen de gamle Drømme;
Gjerne jeg gaaer i den dunkle Lund
Og mindes min Elskovs første Stund."

— Hellige, søde,
Liflige Stemme! du tier;
Hørte jeg dine Sorgsmelodier?
Eller bedrog mig Tanken om Eder, I Døde!

O! var det dig, som sukked saa saare?
Mand med den evige Taare!
Er den henrunden?
Har du hisset din Elskede funden?

— Mildere Vinde
Vifte gjennem de gamle Linde;
Skyggerne svinde;
Klarere Kildens Taarer henrinde;
Morgenen gryer —
Er det din Aand, som bortflyer?

Skovveien.

Bag Kæmpehøien i Leireskov
Løber en Vei, saa huul;
Der lyder ofte Gangerens Hov
Og det rumlende Hjul.

Paa Bautastenen i Natten staaer
Kæmpens herlige Aand;
Stormen suser i Heltens Haar;
Sværdet er i hans Haand.

Og han stirrer paa Veien hen,
Seer paa Menneskets Gang,
Mindes sin Levetid igjen,
Sjunger en underlig Sang:

„Jeg har vandret, hvor du nu gaaer;
Jeg har fuldendt min Strid,

Reist mig en Bautasteen, som staaer
Fast i rullende Tid.

„See! jeg tumled saa rastløst der
Henad den vildene Sti,
Søgte min Glæde fiern og nær —
Nu er det Alt forbi.

„Nu har jeg slumret i tusind Aar
Under den store Steen;
Andre Menneskeslægter gaaer
Over de Gamles Been.

„Endnu stander den gamle Skov —
Kæmpen ligger i Muld,
Hører hverken Gangerens Hov
Eller det rumlende Hjul.

„Dig kun, eensomme Vandringsmand!
Seer jeg ved Midnatstid,
Hilser dig fra et fremmed Land —
Gak! og fuldend din Strid!

„Hvorfor mon du saa sorgfuld gaaer
Over den vildene Sti?
Gak! og tænk: om hundrede Aar
Er alt Dette forbi."

Viborgs Skjoldmærke.

Kong Viglet ganger i Lunden saa prud;
Der sidder en Brudgom alt hos sin Brud
Og hører de Smaafugle sjunge.

Saa vidt berømt er Hr. Esberns Navn;
Han sidder saa tryg med sin Brud i Favn —
Men sørgeligt Fuglene sjunge.

„Her Ravnen skal sjunge din Brudesang —
Med røde Bolstre skal her engang
Blodbøgen din Brudeseng rede" —

Saa sang de smaa Fugle i Lunden prud;
Men det hørte ikke den Brudgom og Brud
Alt i deres Elskovsglæde.

Kong Viglet triner Hr. Esbern igjen:
„Du drage nu flux udi Leding hen
Alt med mine Kæmper tilsammen!

„Og naar du kommer igjen saa tro,
Da skal jeg lade dit Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen."

Hr. Esbern hører det Herrebud;
„Jeg maa dig forlade, min unge Brud!
Alt for min Konning at kæmpe" —

Han spænder i Bæltet sit gode Sværd,
Og drager han flux udi Ledingsfærd,
De Fjender til stor Ulempe.

Og der gik Uger, der gik vel fem;
Hr. Esbern seired i alle dem,
Med Kongens Svende tilsammen.

Til Viborg rider den Kæmpe tro
Og vil nu lade sit Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen.

Men Kongen ganger i Lunden, saa prud;
Der sidder Hr. Esberns unge Brud
Og hører de Smaafugle sjunge.

Kong Viglets Hu til den Jomfru stod:
Han klemmer hendes Haand; han triner hendes Fod;
Men sørgeligt Fuglene sjunge:

„Naar Hanen galer ved Midnatstid,
Da stander du baade kold og hvid —
Da er din Hede forvunden."

Saa sang de smaa Fugle i røden Bog —
Kong Viglet over saa ond en Spog;
Men Ravnen skriger i Lunden.

— Hr. Esbern er kommen fra Ledingsfærd;
Vel haver han hævdet sit gode Sværd,
De Fjender til stor Ulempe.

Hr. Esbern ganger i Lunden saa prud;
Der sidder Kong Viglet alt hos hans Brud
Og vil hendes Sorrig dæmpe.

Hr. Esbern blegner og tier qvær,
Og drager han ud sit brede Sværd —
Saa sørgeligt Fuglene sjunge.

Det første Stød hans Elskede gjaldt,
Og derpaa han selv i Sværdet faldt;
Men sørgeligt Fuglene sjunge.

Kong Viglet staaer der og isner brat;
Mellem Brudgom og Brud i den mørke Nat
Han stirrer henud saa vide.

En Støtte han stander saa stiv, saa fast;
Og der hans Øie og Hjerte brast,
Goel Hanen ved Midnatstide.

End stander i Viborgs gamle Skjold
En Marmorstøtte, saa bleg saa kold,
Alt mellem en Mand og Qvinde.

Det er Kong Viglet i Lunden prud,
En Støtte, han staaer mellem Brudgom og Brud;
Ret alvrig det ganger af Minde.

Elegie.

(Ved Ruinerne af Marmortempelet i Kjøbenhavn.)

Hvo var Barbaren, som med frække Haand
Nedstyrted Herrens Marmorhal i Norden?
Var det din Daad? du grumme Tidens Aand,
Som puster bort hver Herlighed paa Jorden!
— Nei, aldrig blev hiint store Værk fuldbragt,
I Fødslen knustes det af høi're Magt:
En Kæmpeaand nidsk over Verden svæver,
Og kuer ned hvad Skjønt og Høit sig hæver.

Hvo er du? Daimon, sort og rædselfuld!
Tid og Forgængelighed er ei saa grumme:
De lade Livet dog fremstaae af Muld
Og triumfere — før det maa forstumme.
Du gaaer, en Storm, henover viden Grav;
Du river de umodne Frugter af;
Mod dig kan ei Ægiders Malm os væbne,
Gigantiske, forunderlige Skjæbne!

Du raaber: „dø!“ naar Guder raabe: „bliv!“
Du slukker ud den nysoprundne Stjerne;
Du myrder Fosteret i Moders Liv;
Du avler Vanvid i den Vises Hjerne;
Forgjeves Helten trodser mod din Harm:
Han kæmper — knuses af din Demantarm;
Dog — kun Ruinen af det Timelige
Var din Trofe, du Ubegribelige!

Men ak! see her du grusom har opreist
— Uhyre Trold! et større Seiersminde:

Her skulde Herrens Altar have kneist;
Her skulde Konsten svæve om dets Tinde —
Her Jesu Christi store Kæmper staae,
Omflagrede af tusind Engle smaa —
Her gjennem gyldne Læber Aanden tale,
Og Fromhed sjunge høit i Marmorsale.

Her skulde Skjønhed, Liv og Kjærlighed
Staae, lys, anskuelig, i Kraftens Zone,
Og, Hellas! dine Guders Herlighed
Indslynge sig i Jesu Tornekrone —
Du saae det, fule Trold! med nidske Blik,
Og frygtsom Sydens milde Aand bortgik;
I Norden en Ruin kun blev tilbage,
At vidne sørgeligt for fjerne Dage.

Der staaer den, halvophævet af sit Gruus,
Og Græsset grønnes i de dybe Rifter,
Mens Konstens veemodsfulde Genius
Henover brudte Marmorpiller vifter:
Sørg ei, fordi hvad levet har maa døe!
— Hver Urt skal visne, Græsset vorde Hø —
Men sørg, fordi hvad ei engang er vorden,
Halvfødt, maa døe for Stormene i Norden!

Taarnvægteren.

Midnatstimen i Taarnet slaaer;
Huult toner Malmets Klang.
Nattevægteren ene gaaer,
Sjunger en gudelig Sang.

Rundtom sove de sødelig:
Taus er den store By;
Maanen glimter og skjuler sig,
Seer gjennem dunkle Sky.

Lamperne slukkes fjernt og nær;
Kold er Midnattens Gys;
End der skinner kun hist og her
Hos den Syge et Lys.

Hvo gaaer vel saa silde hid
Over den Kirkegaard?
Det er en Mø, saa fiin, saa hvid,
Med det flagrende Haar.

Ak! hun er saa ung, saa smuk,
Og blandt de Døde gaaer!
Hørte jeg ei et dæmpet Suk
Hist, hvor stille hun staaer?

See! hun stirrer saa stivt herhid
Op imod Taarnets Tind,
Og mig synes, end mere hvid
Vorder den blege Kind.

Siig mig, du gamle Vogter! siig,
Kjender du Pigen ei?
— „Stille, stille, saa sagtelig!
Lad hende gaae sin Vei!

„Viid: det er en Gravens Mø —
Lad hende fare hen!

Ak! hun maatte saa tidlig døe,
Maa nu gange igjen.

„Naar hun smiled med favre Mund,
Daared hun mangen Mand,
Tændte hiin Ild i Sjælens Grund,
Ingen udslukke kan.

„Hist hver Qvel en Ungersvend gik
Til den farlige Mø;
Ei han flyede det søde Blik —
Derfor maatte han døe.

„Daaret havde hun grumt hans Sind,
Løe ad hans Kjærlighed —
See! da steg han paa Taarnets Tind,
Styrted i Graven ned.

„Men hans Blod faldt tungt og brat
Paa den letsindige Mø,
Og hans Skygge hun saae hver Nat —
Derfor maatte hun døe.

„Hvergang nu Midnatsklokken slaaer,
Og jeg sjunger min Sang,
Seer jeg hvor hun dernede gaaer.
— Lad hende gaae sin Gang!

„Stille, stille, saa sagtelig!
Her er ei godt at staae —
Seer du hvad hisset rører sig?
— Lad det forbi os gaae!"

Hanen galer nu tredie Gang
Alt i den store By;
Vægteren sjunger sin Morgensang,
Og de Døde maae flye.

Til den voxne Clara *).

Lille Clara! — ak! hvor er du stor!
Tør jeg længer dutte dig som lille?
Barnet næsten borte var ifjor —
Dog saa nødig jeg det savne vilde.

---

*) Dette Digt slutter sig til den bekjendte Sang af den svenske Digter Choræus, som her vedføies i Oversættelse.

Lille Clara.

Lille Clara! bliv ei vred paa mig
For jeg er saa barnlig, lille Clara!
Er jeg Barn, saa ligner jeg jo dig,
Skal jeg blues ved at ligne Clara?

Hvordan sagde Frelseren vor Ven?
Aldrig skal hans Ord mig gaae af Minde:
„Kom som lidet Barn i Himmelen!
Ellers seer jeg aldrig dig derinde."

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
Led mig til din Barnehimmels Glæder!

Lille Clara! o! hvor du var sød!
Sødere du er nu tusind Gange;
Men ei meer du sidder paa mit Skjød,
Hører mine Eventyr og Sange.

Lille Engel! er du fløiet bort?
Nei, endnu du venlig om mig svæver;
Men du dvæler hos de Smaa saa kort —
Hos de Store rødmer du og bæver.

Er jeg ogsaa bleven dig for stor?
Tør du nu ei lege med mig mere?
Tør du ikke troe mig paa mit Ord,
At jeg Barn til evig Tid vil være?

Og naar Døren lukkes op for dig,
Glem ei ham, som ude staaer og græder!

Giv mig mine Barndomsaar igjen!
Og dens Blomster, Clara! og dens Lege!
At min Glæde vorde kan igjen
Som min stille Uskylds Børnelege.

Dands den hen, din glade Sommerdag!
Tag mig med dig, Clara! midt i Ringen!
Gode Lille! blandt de Smaa mig tag!
Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

Lille Pige! lad os følges ad!
Dine muntre Lege du mig lære!
Som din Digter, skal jeg vandre glad,
Og du skal min Sanggudinde være.

Store Clara! hvorfor græder du?
Jeg er jo ei vred paa dig, du Kjære!
— Søde Clara! du er Barn endnu;
O! du vil til evig Tid det være.

Dands og leg kun atter blandt de Smaa!
Blandt de Store har du dog ei hjemme:
Barnehimlen skal dig aaben staae;
Aldrig vil du Frelserordet glemme.

Favre Engel! kom igjen til mig!
Lad det være som i gamle Dage!
Jeg vil aldrig meer bedrøve dig;
Men lad ei min Glæde dig bortjage!

Mange Eventyr jeg veed endnu,
Mange Lege, Clara! mange Sange;
Jeg kan græde over Lidt, som du;
Men bliv ei for mine Taarer bange!

Smiil som før! saa er jeg fro igjen,
Saa skal aldrig Engelen bortvige;
— Barndomsengel! drag mig med dig hen!
Før mig til din Uskylds Himmerige!

Najaden *).

Svøm gjennem Verdens Ocean,
Du Danmarks Najas! du Udødelige!
Svøm evig jublende fra Strand til Strand,
Og sjung om Kæmperne i Nordens Tvillingrige!

Sjung høit, Najade! hvad du var,
Og hvad du er, og hvad du evig bliver!
Et Kampens Taarn, som Helte bar,
Du stolt fremgled, hvor Stormen Vrag hendriver
Mod Klippen og den nøgne Strand.

Da ramte dig en fjendtlig Brand —
Havtaarnet sank — Najaden blev tilbage;
Og nu hun gaaer fra Strand til Strand
Og bærer Danmarks Roes til fjerne Dage.

*) Den danske Fregat Najadens hæderlige Undergang i Kampen — under Capitain Holms Commando, i Forening med Briggerne Laaland, Samsø og Kiel — mod det engelske Orlogsskib Dictator og en Brig Calypso, d. 6te Juli 1812 ved Lyngør under Norges Kyst, fortjener den berømmeligste Erindring. De unge udmærkede Officerer Buhl og Grotschilling faldt. Chefen Holm reddede Briggerne og forjog Fjenden med Kanonjoller, men fandt kort derefter sin Død i Havet (see det følgende Digt). Om hün i vor Krigshistorie mærkelige Begivenhed findes Beretninger fra Contre-Admiral Lytken og Capitain Holm i „Nyeste Skilderi for Kjøbenhavn" 9de Aargang Nr. 59; jævnfør „Erindringer som Bidrag til Norges Historie fra 1800—1815" af Jacob Aall 2den Deel Side 248—258 samt Bilag XXI.

Stolt svømmer hun fra knuste Vrag,
Og Helteskygger hende følge.
I Haanden svinger hun det danske Flag;
Uplettet, vajer det fra sorten Bølge.

Og, ilende fra Havn til Havn,
Hun sjunge skal for fjerne Tider
Og nævne mangen Ædlings Navn,
Naar Bølgen længst henover ham bortglider.

— Du, Bul, af ægte nordisk Rod!
Urokkelige Egestamme!
En Draabe af dit Helteblod,
En Rose, skal i hendes Lokker flamme.

Og, som den røde Rose skjøn,
Skal Lillien sig om Hæderskrandsen bøie:
Grotschilling! du var mig saa god en Søn!
Skal Taaren vidne i Najadens Øie.

Og du, o Holm! som klippefast
Stod mellem Ild og slog for Danmarks Ære,
Som stod endnu ved sjunkne Mast! —
Dit Navn skal hun til fjerne Slægter bære.

Og de skal høre stolt din Daad,
Og seent af dig skal Fædrelandet lære,
At fjendtlig Haand udøse kan vort Blod,
Men aldrig saare Danmarks Ære.

— Svøm gjennem Verdens Ocean!
Du Danmarks Najas! du Udødelige!

Svøm, evig jublende, fra Strand til Strand!
Og sjung om Kæmperne i Nordens Tvillingrige!

Sørgevad ved Søkrigeren Holms Død.

Hvad sjendtlig Magt staaer rustet imod Jorden,
At styrte ned hvad høit og stjønt fremstaaer?
Hvad fjendtlig Haand er udstrakt over Norden,
At altid hvad den Herligst har — forgaaer?
Hvi ruller Bølgen længst mod Danas Strande
Saa sørgelig?
Ei mere stolt igjennem sølvblaae Vande
Den danske Havmand skyder sig:
Ved fremmed Kyst han ligger lænkebundet,
Og selv hans Sønner ei ham løse kan,
Dog Helteblodet tidt er rundet
I Hav og ved den øde Strand:
Med blodrødt Banner har de stævnet
Saa mangengang mod uliig Magt,
Og Faderen og deres Brødre hævnet
Og favnet Døden uforsagt;
Endnu, naar danske Mand i Kampen falder,
Han jubler høit; thi Moderlandet kalder.

I Kampen gjerne Kæmpen døer,
Og fro han gaaer til Heltedandsen;
Thi Skjalden om hans Urne slynger Krandsen,
Og Pigen med Kjærminder den bestrøer.

Men naar i Muld og sorten Bølge
Brat Heltelivet synker hen,
Da kan ei Harpetoner Savnet dølge,
Da sørger Fædrelandets Ven.

— Saa segned du, Najadens Kæmpe!
Saa sank du, Holm! i Bølgens Grav,
Ak! derfor kan din Bardes Sang ei dæmpe
Den Sorg, som toner over Land og Hav.

Nys stod du, Danmarks stærke Ceder!
Mod Kampens Lyn urokkelig:
Nys qvad Najaden om din Hæder
Og glad fra Bølgen krandsed dig.

Men nu er det din Dødssang, Holm! hun qvæder,
Nu sjunger hun med Sorg om dig —
I Bølgen kysser hun dit blege Liig,
Og svømmer bort i vilden Hav — og græder.

Og see! paa Klippe og paa Strand
Staaer sørgende saa mangen Broder
Og sukker: græd, o Fødeland!
Din bedste Søn er død, vor Moder! —

Dog — rolig! — sjunger Bragi's Søn —
Hvo er den Bedste blandt de Brave?
Et evigt Navn er døde Heltes Løn;
Men Danmarks Roes staaer blomstrende og skjøn
Og pryder stedse friske Heltegrave.

— O Fædreland!
Vær stolt dog i din Smerte!
Vær stolt! — Thi hvert et Tab dig lærte,
At du har Meget, som du tabe kan.

Digterskibet.

Die Wahrheit ist vorhanden für den Weisen,
Die Schönheit für ein fühlend Herz.
Schiller.

Lufter milde Foraarsvinde!
Gynger Baaden, Bølger smaa!
Grib du Roret, Sanggudinde!
Og lad mig Guldharpen slaae!
Mens fra Land til Land vi haster,
Silkeseil i gyldne Master
Heise vi med Liv og Lyst!
Og med Sang og Harpetoner
Flyve vi til fjerne Zoner
Og til fjerne Tiders Kyst!

Hist i Morgenens Rosenfarve
Stiger du af Havets Skjød,
Land, hvor Livets skjønne Larve
Pryded selv den blege Død!
Lyse, favre Sandserige!
Dine Kyster jeg bestige!
Hvile paa din Blomsterstrand!
Gyldne Perler dig bedugge,
Guders og Heroers Vugge!
Musers og Chariters Land!

Over disse milde Egne
Gaaer en venlig Ungdomsaand
Og hensprøder allevegne
Blomsterfrø med barnlig Haand.
Guder hvile sig fortrolig,
Hvor om Dødeliges Bolig
Vifter Geniernes Dands;
Nymphen sjunger ved sin Kilde,
Og Dryaden, øm og stille,
Snoer om Elskeren sin Krands.

Lette, lyse Stundgudinder
Aabne Himlens gyldne Port,
Og, hvor Taagesløret svinder,
Helios! du ruller fort!
Prægtig iler Dagens Konning
Did, hvor Oceanets Dronning
Aabner ham sin bløde Arm;
Og med Fakkelskin henglider,
Styrende de snelle Tider,
Phoebe i sin hvide Karm.

Kydsk tildækkes Lilliebarmen
Af det lyse Klædebon;
Stigende af Sølverkarmen,
Søger hun Endymion:
Hist ved Bækkens klare Strømme
Slumrer han i søde Drømme,
Aner hvad kun Guder veed;
Mens Gudinden om ham svæver,
Kysset blidt paa Læben bæver,
Drømmer han om Kjærlighed.

Elskov er den Aand, som gyder
Liv i Himmel, Hav og Jord:
Den fra Guderne udflyder;
Men blandt Mennesker den boer —
Og i skjønne Sandseklæder
Menneskelig den fremtræder,
Men med Guders rene Lyst:
Som en Engel uden Vinger,
Den sig ei fra Jorden svinger,
Men har Himlen i sit Bryst.

Hil dig, lyse Sandserige!
Jord-Olymp, hvor Glæden boer!
Her ei dunkle Længsler stige
Mod det Skjønne over Jord:
Hvad i skjønneste Form du favner
Du ei søger, du ei savner —
Hil dig, gamle Grækenland!
Livets Sylpher dig bedugge,
Guders og Heroers Vugge!
Musers og Chariters Land!

Seilet vifter — Baaden gynger;
Favreste Kyst vi seile fra,
Og i Vest, hvor Bølgen synger,
Seer jeg dig, Hesperia!
Jeg dit Skjoldmsaasyn kjender:
Scepteret i dine Hænder
Til de høie Stjerner naaer;
Paa din Isse funkler Kronen,
Og henover Verdensthronen
Ørnen sine Vinger slaaer.

Jordens stolte Herskerinde!
Dronning paa det vilde Hav!
Altarblomster dog sig vinde
Om din Styrkes Marmorstav!
Aabnes Jani Port saa vide;
Brænde Vestas Flammer blide,
Dyrkes du, Urania!
Og hvor Kraften fri fremtræder,
Briste Lænkerne for Eder,
Brutus! Cocles! Scævola!

Under Seiersbuer, svære,
Strenge Helteskygger gaae;
Romerdyd og Romerære,
Mægtige Trofeer, staae.
Men udslukkes Altarflammen,
Seiersbuen synker sammen,
Laurbærkronen veires hen;
Ørnen styrter af sit Banner —
Roma knæler for Tyranner —
— Brutus vaagner ei igjen.

O! lad mig ei Helten skue
Marvlos i Sirenens Favn!
Lad kun Aaget Trællen kue!
Lad ham rødme ved sit Navn!
Skynd dig! fly! o Pieride!
Lad os see os om saa vide!
Hvor er Ørnen flygtet hen?
Lever den ei meer paa Jorden?
Jo — dens gamle Hjem var Norden:
Der jeg viner den igjen.

Lad os did paa Fjeldet stige!
Gaae i Herthas Bogely!
Hilse Odins gamle Rige,
Under Ygdrasil hentye!
Lad os Urdas Brønd oplede!
Høre høie Norner qvæde,
Læse Runerne paa Skjold!
Aser hist paa Raadstol sidde;
Kæmperne til Valhal ride
Gjennem kraftfuld Hedenold.

Over gamle Bautastene
Sjunger Vola varselfuld:
Guders Skjæbne veed hun ene,
Vækker Kæmperne af Muld;
Hun om Tidens Fødsel sjunger —
Vildt det gjennem Natten runger:
„Fatte I det, eller ei?"
Aser staae paa Idas Sletter,
Raadslaae mod de stærke Jetter;
Askur gaaer paa eenlig Vei.

Skjæbneløs og stum, han vanker
Uden Skjønhed, uden Aand:
Odin giver høie Tanker;
Farver spreder Lodurs Haand.
Stovet er en Halvgud vorden;
Askurs Sæd behersker Jorden,
Emblas Døttre pryde den.
Guder raade i det Høie,
Over dem Valfaders Øie
Ruller klart og prægtigt hen.

Livet mægtig her sig rører,
Boer i Himmel, Hav og Jord:
Hist jeg Ægirs Døttre hører,
Hvor den gamle Havmand boer;
Her jeg hører Vætter tale;
Ymer ligger ei i Dvale:
Runen sjunger fra hans Been;
Men hans Hjernesky bortsvæver,
Naar Hræsvælgur Vingen hæver;
— Ak! saa pustes Drømmen hen.

Store Drøm om Odins Rige
Og om Kæmperne i Nord,
Om Einheriernes Krige,
Hvor Valhallaglæden boer!
Og om Freias Nok forboven,
Altrene i Herthaskoven,
Dværgeecho, Havfrusang,
Og om Baldurs Støv, som glimter,
Hvor nu Diet Stjerner skimter,
Og om Bragis Harpeklang!

Store Drøm! du dunkel hviler
Paa henfarne Tiders Grav;
Men af Guders Nat fremsmiler
Nye Verdners Stjernehav.
Fjernt i Øst de Glimt jeg skuer —
Det er ikke Surturs Luer,
Men en Skjærsild, hellig, reen:
Aser vandre gjennem Flammen —
Luttret skal de smelte sammen:
Alle vorde skal til Een.

Høit han throner og forklaret,
I Allivets Herlighed,
Er til Jorden dog nedfaret
Med den store Kjærlighed.
Kuet har han Mørkets Vælde,
Men vil ei sit Hoved helde
Til den blodbestænkte Jord:
Til sit Golgatha han skuer
Og nedsender Aandens Luer
Med sit Liv i evigt Ord.

O men see! i dunkle Dale
Luer dog dæmonisk Spor:
Livets Ord blev mørke Tale —
Mumler det om Baal og Mord?
Hvor kan Lyset Mørke føde?
Hvor kan Livet slaae tildøde?
Kjærligheden vække Had?
— Stille, stille! Baaden glider:
Selv igjennem dunkle Tider
Glimter Skjønhed, toner Qvad.

Hvor er det du mig henfører?
Musa! hvilken natlig Strand!
Hellig Dæmring taus indslører
Gaadefulde Drommes Land:
Spøgelser i Mulmet svæve;
Irlys over Sumpe bæve;
Vildsom Vandrer følger dem —
I det Fjerne Sjælen leder,
Længselfuld, om bedre Glæder,
Som en Huusvild om et Hjem.

Lyset fjernt til Jorden glimter:
Guderne har den forladt;
Hvor er Han, hvem Aanden skimter
Gjennem alle Tiders Nat?
Skyomsløret, nu han vinker
Der, hvor Tornekronen blinker
Hellig klart i Stjerneglands;
Taarer rinde, blodigrøde,
Og som Trylleroser gløde
Hist i himmelsk Tornekrands.

Jordens Blomster er hendøde,
Dem en Pilgrim træder paa:
Roserne, de evigrøde,
Andagtsfuld han hist vil naae;
Og med nøgen Fod han vanker,
Ensom, i de fromme Tanker,
Over Bjerg og Dal og Hav;
Tjørnestav i tomme Hænder,
Han mod Morgenen sig vender,
Knæler paa sin Frelsers Grav.

Dybt i Skovens tause Gjemme,
Eneboens Hytte staaer;
Hvisker der en Dødningstemme,
Hvor hiin iisgraa Olding gaaer?
Fastende, han vaager, beder;
I de stille Nætter leder
Han om Trøst i Stjerners Hav.
See! om Jsen Helgenglandsen,
Vandrer han med Rosenkrandsen,
Som en Aand ved Livets Grav.

Over skumle Klostermure
Ovidrer Svalen ængstelig;
Græsset groer i dyben Fure;
Stille Sangen hæver sig.
Til den himmelske Forsoner
Stige dybe Orgeltoner,
Hvirvle Viraksdampe blaae:
Brødrene ved Altret knæle,
Messe for de Dødes Sjæle,
Som nu gjennem Flammer gaae.

— Musa! sly fra disse Egne!
Ængstlig banker Hjertet her:
Livets friske Farver blegne
I det matte Stjerneskjær.
Stille Andagt! fromme Længsel!
Ei du sprænge kan dit Fængsel
Med din Bøn og med din Graad;
Og den handleløse Kummer
Ligner Dødens stille Slummer;
O! men Livet — kræver Daad.

See mod Øst hvad Niet blender,
Vækker Kraften, vild og from!
Underligt en Lue brænder
Over Gravens Helligdom:
Kronen falden er til Jorden,
Korset er et Banner vorden,
Pilgrimsstaven til et Sværd;
Rosenkrandsen det omslynger,
Og de djærve Helteklynger
Reise sig til Kæmpefærd.

Korsets Ære de forsvare
Mod Barbarers frække Haand;
Fremad gaaer den Christenskare,
Dreven af en mægtig Aand.
Gods og Guld de djærv foragte:
Ei de efter Laurbær tragte
Eller Jordens matte Glands —
Himmelveien vil de finde
Og paa Frelsergraven vinde
Seier — eller Martyrkrands.

— Dog, Camoene! styrt ei Skjalden
Midt blandt hine dragne Sværd!
Følg ham heller did til Hallen!
Lysere det synes der.
— Her saamangen ædel Ridder
I det tunge Pantser sidder
Trindt det runde Egebord;
Efter Daad de sig husvale;
Ei om ringe Seir de tale,
Vexle mangent trofast Ord.

Voldsmænd har de kjækt bevungen,
Lænker knuust og Mure sprængt,
Uskyld frelst med Sværdetungen,
Gjennem Ild og Bølger trængt;
Mandens Adel, Qvindens Ære
Svoer de hellig dem at være,
Hellig som et Ridderord:
For den Skjønne, for den Svage
Flux det brede Glavind drage
Ridderne ved runde Bord.

Did den kjække Yngling stræber,
Adler sig ved Ridderaand:
For et Smil af Pigens Læber
Luer Sværdet i hans Haand;
For ved værdig Daad at vinde
Krandsen, som de Skjønne binde,
Kæmper han paa Land og Sø;
Og er Helten værdig funden,
Har han Hæderskrandsen vunden,
— Da først favner han sin Mø.

Stille hun saalænge sidder,
Bly, i sine Fædres Hal,
Tænker paa sin fjerne Ridder,
Frygter for den Djærves Fald;
Harpen slaaer hun, Væven træder,
Virker Guld i Silkeklæder,
Tegner sine Heltes Færd,
Lytter til Smaafugles Sange,
Sporger dem, saa barnlig, bange:
„Saae I ei min Hjertenskjær?“

— Her er ogsaa Elskov Sjælen
I den dunkle Alders Barm;
Mandig — men romantisk kjælen,
Hviler Livet i dens Arm.
Myrthens, Laurens Lysegrønne,
Rosens Rødt med himmelskjønne
Blaae Kjærminder samles her:
Pigens Elskovstaarer stille
Paa Madonnas Barm nedtrille;
Christi Kors er Heltens Sværd.

O! men Blod paa Korset klæber;
Fredens Fane luer rød;
Og fra Overhyrdens Læber
Tordner: Band — og Baal og Død!
— Gjerne vilde Musen bygge
I din underfulde Skygge,
Herlige Romancia!
Ak! men Spøgelserne truer,
Og de blege Svovelluer
Skræmme hende bort herfra.

Lufter, milde Foraarsvinde!
Gynger Baaden, Bølger smaa!
Drei du Roret, Sanggudinde!
Og lad mig Guldharpen slaae!
Mens fra Kyst til Kyst vi haster,
Silkeseil i gyldne Master
Heise vi med Lyst igjen!
Og med Sang og Harpetoner
Flyve vi til andre Zoner
Og til andre Tider hen!

Hvor er det du nu vil lande?
Sangens lunefulde Mø!
Hvilke hvide Klippestrande
Stige hist af mørken Sø?
Der ei hine Stjerner funkle,
Som i det romantisk-dunkle
Underfulde Land vi saae;
Men en Sol er her oprundet:
De Vildfarne Vei har fundet,
Trygt fra Fjeld til Fjeld de gaae.

Over Aandens knuste Lænker
Vifter venlig Morgenvind,
Og den glade frie Tænker
I det Skjulte stirrer ind.
Spøgelsernes Tid er omme,
Tyranniets Fængsler tomme,
Bandet løst og Baalet slukt —
Og hvor, Hus! din Aske svæver,
I Serafers Glands sig hæver
Luthers Aand med Ørneflugt.

Munter fra de steile Høie
Vandringsmanden skuer ned:
Klart er Meget for hans Øie,
Som laae før i Dunkelhed;
Oldtids Skatte blev fremdraget:
Tidens stærke Tand har naget
Mangen Hemmelighedens Baand;
Meget Stort nu synes mindre:
Visdom forsker i det Indre,
Blotter det med mægtig Haand.

Øiet sig mod Himlen vender,
Haabende og tillidsfuld;
Mild sin Straale den nedsender,
Vækker Kraften op af Muld.
— Hist alene, midt i Søen
Staaer en Mand paa Grandskerøen:
Store Brahe! det er dig —
Stirrende i Nat saa vide,
Seer du Kloderne henglide
Samme Vei evindelig.

Hvo er det, som hisset blunder
Under Kundskabstræets Ly?
Ei han slumrer — see! han grunder,
Stirrende mod høien Sky.
I hans Sjæl er Lys oprundet,
Ak! men Øiet har ei fundet
Hvad den dybe Tanke saae.
Frugten falder — Øiet luer:
Klart i Aandens Lys det skuer
Verdnerne forover gaae.

Rullende i evig Orden,
Følge de den Guddomslov,
Som med gyldne Træk paa Jorden,
Vise Newton! du indgrov.
Løvet i sit Fald adlyder
Samme Lov, som vældig byder
Universets Klodegang;
Og hvorhen vort Blik sig vender,
Lyset lyser — Ilden brænder,
Lænket i nødvendig Tvang.

Hvorfor sukker du? Camene!
Græder du? o Phantasie!
Og hvi vanker du saa ene
Hist paa Oldtids dunkle Sti?
Seer du dybt i Tidens Strømme
Efter dine gamle Drømme,
Dine Barndomseventyr,
Dine Nympher og Dryader,
Alfer, Feer, Dreader,
Dine Guder, som bortflyer?

Savner du dit Tryllerige
I Naturens nye Dragt?
Vil du fra en Verden vige,
Som i evigt Baand er lagt?
Kan du ingen Blomst opdage,
Hvoraf du kan Honning drage?
Flyer du, som en hungrig Bi,
Over Sletter, golde, øde?
Ere dine Glæder døde?
— O! græd ikke, Phantasie!

See! Naturen er den samme —
Kjender du den ei igjen?
Brænder kun din Trylleflamme
Underfuldt i Skumringen?
Er den kun en Svovellampe,
Bævende paa Mosedampe,
Som ved Dagens Lys forgaaer?
Eller mon ei Solen tænder
Fakkelen, som evig brænder
Og mod Himlen klart opslaaer?

Kan du intet Skjønt oplede
I Planetens Cirkelgang?
Seer du ingen Aand hernede?
Hører du ei Sphærers Sang?
Vandrer ingen Gud foroven,
Tordnende i Skykartoven,
Smilende i Soleglands?
Kan du intet Liv fornemme?
Hvisker ingen Engels Stemme
Gjennem Skovens grønne Krands?

Stiger ei i Morgenblunden
Lyse Dromme til os ned?
Vifter ei i Aftenstunden
Hedenfarnes Ætherfjed?
Kan ei Elskovs Sympathier
Trylle søde Melodier
I det stille Hjerte meer?
Evig skjøn i Billedklæder
Aandeverdenen fremtræder;
Hvor et sjælfuldt Øie seer?

O! vor Verden blev ei øde:
Den er billedrig og skjøn,
Trylleblomsterne ei døde
For Naturens muntre Søn;
Og det Store blev ei mindre,
Hvor der lever i det Indre
En almægtig Genius:
Rosen i hans Spor fremsmiler;
Hvor han standser, hvor han iler —
Følg ham, kjække Phantasus!

Følg ham, Livets Sanggudinde!
Nu i Himmel, nu paa Jord,
Naar hans Længselstaarer rinde,
Naar han gaaer i Sørgeslor;
Naar paa Tidens Hav han svømmer,
Naar han smiler, naar han drømmer,
Naar han aner hellig Fryd;
I det Lyse, i det Dunkle,
Hvor der Sol og Stjerner funkle,
Nu i Nord, og nu i Syd!

Følg og mig, o Sanggudinde!
Lad mig tidt Guldharpen slaae!
Kom med milde Foraarsvinde!
Før mit Skib paa Bølgen blaa!
Mens fra Kyst til Kyst vi haster,
Silkeseil i gyldne Master
Skal vi heise glad igjen,
Og med Sang og Harpetoner
Flyve vi til alle Zoner
Og til alle Tider hen!

Gangergriffen,

Et Eventyr i fire Sange.

Første Sang.

Kom, Musa fra det fjerne Øst!
Kom, fagre Barn fra Phantasiens Rige!
Kom, sæt dig paa mit Skjød! du barnligglade Pige!
Klyng dig fortrolig til mit Bryst!
Fortæl mig om den Gangergrif, som svinger
Sin Herfker mod de Stjerner smaa!
Sjung om de Under, du i Tryllelandet saae,
Mens til din Sang kun Tamborinen klinger!

* * *

Af Skjæbnens Nat *) steg Morgenrød,
Og Persiens Monark fra gyldne Kongesæde
Saae glad paa Folkets høitidsfulde Glæde,
Som høit i vilden Sky gjenlød.
Fra alle Lande Folk var sammenstimlet,
At see den store, vidtberømte Fest,
Hvis Ry udbredte sig fra Øst til Vest;
Og Millioner blandt hverandre vrimled.

For hver en Gjest var Fryd bered,
Fra ham, som elfker kun den Frugt, han nyder,
Til den, som Ærens Blomst og Konst og Skjønhed fryder:
Enhver nød paa sin Viis Lykfalighed;

*) Kadr, den helligste Nat i Maaneden Ramasan.

Hist qvæged Armod sig ved rigtbeladte Borde
Og larmed fro til fulde Bægres Klang;
Her hørte man forelskte Pigers Sang;
Der dandsed en Nomadehorde.

Men nærmest Østens Drot man saae
En Mø, hvis Aasyn lette Slør indhylled,
Og som dog selv igjennem det fortrylled
Hvert Hjerte, som for Skjønhed mægted slaae:
Lig Solen gjennem Morgenskyens Klæder,
Fremstraaler Zirma i sin Ungdomsglands;
Som unge Mai, i Uskylds Blomsterkrands,
Hun trindt omkring sig Fryd og Lykke spreder.

Den Sol at skue — elskovsvild,
Kom mangen Prinds fra fremmed Land, saa vide.
Hun sad ved Perserkongens høire Side
Og saae paa Festens høie Væddespil.
For hendes Øie blinked Landsen:
Emirer mødtes stolt med freidig Helteaand;
Thi af Prindsessens liliehvide Haand
Seirherren vented Guldbladkrandsen.

Men størst Monarkens Søn end stod
Iblandt Scherifferne: hans Pantser flammed,
Som Middagsluer; tungt hans Glæwind rammed,
Og hvor det rammed, der flød — Blod.
Prinds Selims Kraft alt mange Stærke fælded;
Nu stod han, tryg i Seiersglands,
Og rakte tappre Haand mod gylden Krands,
Da sig en fremmed Kriger melded.

Op Skranken flyi — hiin Kriger træder frem
I hviden Harnisk; paa hans Skjold man skuer
En Lut, et Hjerte, som mod Himlen luer,
Et Sværd, som værner over dem.
Hans Blik med Ungdomsild fra Gittret straaler;
Hans Vext er ædel, flagrende hans Haar;
Taus, ventende paa Kampens Tegn, han staaer;
Med stolte Blik ham Prindsen maaler.

Hovmodig han i Hjertet leer:
„Vil du dit unge Liv i Vove sætte?
Vil du mig og et Blad i Krandsen flette?"
Deeltagende Prindsessen til ham seer.
Og som hun seer, en Luftning Sløret vifter
Fra Diets Himmel, Kindens Morgenrød;
— Det hulde Blik hiin Yngling henrykt nød —
Den Skjønne mærker det og Farve skifter.

Hun i hans Die havde seet
En Glædesstraale tindrende fremstige;
Saa Meget, Meget syntes den at sige,
Og Hjertet aner hvad ilon er skeet.
— Forventning overalt — Trompeten lyder —
Af Balgen flyver Sværdet — Gnister gaae
Af Hjelm og Pantser. Fast dog Begge staae,
Og ingen Draabe Blod der flyder.

„Est du fortryllet?" — raaber, vred,
Den stolte Kongeson — og vil med begge Hænder
I eet Slag knuse ham; den Yngling snild sig vend
Og i sin Styrke Selim segner ned.

— Saa fraader Løven, naar med Vredestorden
Den styrted hen, hvor Leoparden stod,
Men den undveg, og Ørkenkongens Fod
I Faldet sønderriver Jorden. —

Med Harm den faldne Helt opstod;
Hevngjerrig vil han nye Strid begynde,
Da vinkende Kredsdommerne forkynde,
At Kampen nu er endt foruden Blod.
Prindsessen havde tvende Krandse bundet
For Smidighed og Kraft. Med Tanken, stolt og høi,
Fra Prindsens Haand dog begge Krandse fløi
Mod fremmed Kriger — men han var forsvundet.

Fuldendt var djærve Vaabenleg;
Herolderne bød Agtsomhed og Stille,
Og Konstens Børn, de spøgende, de milde,
Paa høien Skueplads fremsteg.
For dem var grønne Laurbærkrands at vinde,
Og glødende de kappedes derom:
Nu Maler og nu Billedhugger kom,
Nu Skuespiller og nu Dandserinde.

— Saa kappedes paa Hellas Kyst
I fordums Dage Musens ædle Sønner:
Et simpelt Blad rigt Aandens Seirer lønner,
Og Ærens Glød opildner i hvert Bryst;
Og saa skal Hellas skjønne Huldgudinder
Betræde hvert lykfaligt Land,
Hvor Konstens Genius om Thronen svæve kan,
Og Skjønhed kroner hædret Seiervinder. —

Bekrandset var hver herlig Id,
Hvor Sjælen gjennem døde Marmor taler,
Hvor jordisk Farve Himmelen afmaler,
Hvor svundne Drømme atter svæve hid,
Mens Livet vandrer over glatte Bræder,
Og Oldtids store underfulde Aand,
Ved Kjærligheds og Konstens Haand,
Blandt huldе Gratier fremtræder.

Nu pludselig i Luften lød
En Susen, som naar Svaner høit i Skare
Henover os til lyse Egne fare —
Og see! en vældig Fugl Luftstrømmen brød:
En Ganger med to store hvide Vinger
En Yngling bar paa stolten Ryg;
Han sidder smilende og sjunger tryg,
Og høit i Luft der Sølverstrænge klinger.

Brat Gangergriffen daler ned
Og stille staaer for Perserkongens Øie;
Det Særsyn mon ham inderlig fornøie,
Og hele Folket jubler med.
Nysgjerrig Hob trindt Ynglingen sig klynger:
Hin hvide Seierhelt det var;
Men nu han gyldne Lut for Sværd og Pantser bar —
Til liflig Strængeleg han synger:

„En Sanger staaer paa dunkle Strand;
Han seer sig om saa vide:
Han viner et forklaret Land
Mod fjerne Østerlide.

En Genius ham vinker did,
Og hvisker londomsfuld og blid:
See! hist mod Morgenrøde —
Der Livets Roser gløde.

„Han seer paa Himmel, seer paa Hav,
Paa Sky og vilde Strømme:
Og bliver Dybets Svælg min Grav —
Jeg maa derover svømme!
Høit flammer Luen i hans Bryst,
Og stedse hører han den Røst:
See! hist mod Morgenrøde —
Der Livets Roser gløde.

„Og see! — fra Dybet underfuld
Sig Gangergriffen svinger:
Den hæver ham fra sorten Muld
Paa hvide Seraphvinger;
Til Lysets Vugge fra dets Grav,
Høit over Dal og Bjerg og Hav,
Hid, hid mod Morgenrøde —
Her mine Roser gløde."

Saa lyder fremmed Ynglings Sang;
End tone Strængene; men Læben tier,
Og londomsfulde Elskovsphantasier
Udtale sig i blid melodisk Klang.
De Toner hviske sødt; men hvad de sige
Er skjult for grublende Forstand,
Som dunkle Stemmer fra et bedre Land,
Naar Aander svæve over Jorderige.

Natur! dit Sprog er Harmonie,
Og kun til Aand kan Aanders Tale trænge;
Tilsammen bæve ligestemte Strænge,
Og Elskov fatter Elskovs Melodie.
Skjult blusser Kongesønnens Kinder:
Af første, søde Attraa Hjertet slaaer;
Thi hun, kun hun den Fremmede forstaaer,
Og ligestemte Sjæl sin Slægtning finder.

Dog mægtig Harmonien flød
Fra Barm til Barm igjennem alle Hjerter:
Hiin dunkle Følelse, som fryder, mens den smerter,
Sig ubevidst i Sjælene indgjød.
I hver en Mine stod den, halv forvirret,
I Mandens stille tankefulde Blik,
I Qvindens Smiil, som veemodsfuld bortgik
For Vellystslaaren, som i Øiet dirred.

„Stat op, min Dotter!" — Kongen bød —
„Ræk fremmed Konstner Festens Laurbærkrone!" —
— Beskeden nærmed han sig høien Throne,
Og Pigen skjælvende adlød. —
„For mig et ukjendt Tungemaal du fører;
Men sød er dog din Cithers Klang.
Bliv her! jeg lønner fyrstelig din Sang:
Fuldgjerne jeg slig Tonekonstner hører.

„Og Fuglen, som hidførte dig,
Den underlige, med de lyse Vinger,
Den værdig synes Persiens Betvinger:
Den tykkes mig heelt kongelig.

Forlang! — du kan en Priis mig sige!
Saa kjøber ingen Handelsmand:
Saa Vindingsaand ei Skjønhed skatte kan —
Forlang indtil det Halve af mit Rige!"

Forundret Mængden lytter til;
Uvillig Mumlen mellem dem opstiger,
Og Prindsen lønlig til Monarken siger:
„Mon for et Dyr du Folket sælge vil?"
Halvt Kongen udtalt Ord fortryder,
Da Ynglingen med Lyren kjæk fremgik;
For Thronen træder han med hævet Blik
Og saa i høien Ovad udbryder:

„Ei Herregunst, ei Fyrstepragt,
Ei Guld, ei Kongeriger
Har over Himmelfuglen Magt,
Som fri til Jord nedstiger;
Og kun det Himmelske paa Jord,
Kun Kjærligheden, høi og stor,
Er Det, hvorefter Hjertefuglen higer.

„Fra Stjerners Hvælving, høi og hvalt,
Faldt Liv i dybe Dale,
Og Gaven, som fra Himlen faldt,
Kan Jorden ei betale;
Men kun det Himmelske paa Jord,
Kun Kjærligheden, høi og stor,
Bær' Guderkraften gjennem Himmelsale.

„Hid bar mig himmelsk Fugl med Lyst,
Hvor favrest Livet smiler;

Jeg staaer paa mine Længslers Kyst,
Og Hippogriffen hviler.
Kald Gangerfuglens Drot din Søn!
Giv ham Prindsessen, huld og skjøn!
Og grib den Vingede før den bortiler!"

Prinds Selim her hans Sang afbrød,
Med dæmpet Harm og stolt foragtlig Latter:
„Du storlig dig med samt din Kleppert skatter,
Est du af Fyrstestamme fød?" —
„Ja" — svared Ynglingen — „men Lykken gav mig mere,
End gyldne Svøb og fyrstelige Blod:
Den gav mig Strængeleg, den gav mig Kraft og Mod
At gjennemfare Stjerners Sphære!"

„Den Kraft, det Mod" — var Prindsens Svar —
„Hvoraf du saa hovmoder dig, jeg vædder
I samme Grad skal findes hos min Skrædder,
Og maaskee større hos min — Nar."
Et Vink — flux Skatteborgeren sig bryster
Paa Skjaldens Plads og traller lystelig;
Dog snarlig han i Støvet jamrer sig —
Thi Gangeren, fortørnet, Vingen ryster.

Af Hjertet hele Folket leer,
Undtagen den ulykkelige Synder:
Fortabt og hinkende, han bort sig skynder,
Og aldrig Sligt han vover meer.
Men see! Hofnarren kjæk fremspringer
Paa Prindsens Vink, og under mangen Spas,
Med Spil og Klang og fulde Glas,
Han bagvendt sig paa Gangergriffen svinger.

Med Halen i den høire Haand,
Og Glasset i den venstre, han udbryder
I lystig Lovsang over „Konstens Dyder",
Og over „Hestens høie Aand".
Det ædle Dyr af Harme fnyser,
Og kaster af den Rytter, kaad, beruust:
Fjernt gisper den Forvovne, sønderknuust;
Han dør — og Hoben leer ei meer, men gyser.

„Ha, er den Konst saa farlig, svær,
At kunne flyve med en Andens Vinger?"
Saa raaber Prindsen, og hovmodig selv sig svinger
Paa Dyret med de lyse Fjær;
Og før dets Eier sig besinder
Og kan advare — seer man Fuglen flye
Med uvant Styrer over Bjerg og Sky,
Og Prinds og Hippogrif — forsvinder.

Forfærdelsen forstener fast
De tusind blege Aasyn, som sig hæve
Mod Bjergets Sky, de Tusinde, som bæve; —
Fra Perserkongens Hjerte Bæltet brast;
Fortvivlet han Guldscepteret bryder,
Han sønderriver Purpur, Diadem —
Hans Harm et Offer søger — veed ei hvem,
Og mod hin Fremmede den vildt udbryder:

„Fordømte Troldmand!" — raaber han —
„Kan du ved Konst Propheters Slægt nedstrække,
Og ved dit Spil hver Lidenskab opvække,
Dog ei min Harm du døve kan;

Kan du end over Aander byde,
Saa skjælv dog for min Kongearm!
Bring Sønnen atter til sin Faders Barm!
Hvis ei — skal for min Haand dit Blod nu flyde."

„O Herfker!" — lød det stille Svar —
„Jeg vandrer kun i Muligheders Rige:
Jeg kan ei drage ned hvad høit vil stige —
Han flyve maa, hvem Himmelfuglen bar:
Den frit igjennem Verden svæver —
Lykfalig hvo dens Hjem kan naae!
Hver ædel Spire, som i Støvbaand laae,
I Friheds Luftning først til Liv sig hæver.

„Synd ei, o Herfker, i din Harm!
Ei Trolddom — lys Magie kun Skjalden øver;
Han selv hos Ørknens Vildmand, Skovens Røver,
Gaaer tryg igjennem Vaabenlarm.
Mit Kald mig mod dit Spyd forsvarer —
Her staaer jeg med mit aabne Bryst:
Styr, om du vil, despotisk Lyst!
Og staa saa brændemærket blandt — Barbarer!"

„Nu vel, jeg agte vil din Stand"
— Var Kongens Svar — „for Staal du ei skal bløde:
I Fængslet skal du hungre dig tildøde —
Saa døer du som en hellig Mand!"
Han bød — og den Ulykkelige,
Trods Folkets Larm, man slæber bort
Til underjordisk Hule, dyb og fort,
Hvor inter venligt Dagskjær kan nedstige.

Forstyrret var nu Festens Fryd;
Adspredte var de glade Millioner,
Forstummet Fløiternes og Sangens Toner;
Hvor ei var Taushed hørtes Klagelyd.
I dybe Sorg laae mørk nu Fyrsteborgen:
Prindsessen græd; bekymret Kongen sad;
For Sangeren forgjeves Medynk bad:
Den knuste Faderbarm var haard i Sorgen.

Ved Ovel skjøn Zirma eensom gik
I stille Lund, ved Kildens klare Strømme;
Hun mindedes sin Barndoms lyse Drømme:
Forynget svæved de for hendes Blik.
Hun seer gjenfødt, hvad Hjertet gjemmer:
Feeslotte glimre funklende paany;
I Bækkens Rislen, Skovens dunkle Ly
Fornam hun milde, veemodsfulde Stemmer.

— Det var de Peris*), kjælne, smaa:
I Sandeltræets Krone skjult de søge;
De lære Vagtlen, omt sin Mage søge,
Og Nattergalen, Elskovstriller slaae;
I unge Pigers Barm de ofte vakte
Hin søde Længsel, som de ei forstaae,
Men hvorfor tidt de lønlig sukke maae,
Naar eensom paa Smaafuglens Sang de agte.

De Peris nynned mangengang
I fordums Tid, naar Zirma vandred ene:

---

*) Orientalske Naturaander.

De nynned blidt, imellem Myrthens Grene,
Den første Elskovs længselfulde Sang;
Da standsed hun, den barnlig-muntre Pige,
Og søgte dem, men Intet fandt,
Og lytted taus og sukked vel iblandt,
Men vidste aldrig hvad de vilde sige.

Og naar hun stundom slumred ind
I Myrrhaduft og under Palmers Skygge,
Da kom de, Trylleslotte at opbygge
Og male Billeder i hendes Sind.
De Barndomsdrømme maatte taus hun dølge
For Kongen og for Broderen især:
Den kolde Selim, med sin stolte Færd,
Hvor kunde han den Sværmerinde følge?

Han nævned sig Bedriftens Søn;
Han haaned hvad det stolte Sind ei fatter;
Han vilde dræbt hiin Følelse med Latter,
Som Drømmerinden agted hellig skjøn.
Det var som gjemte hun en elsket Fange,
Forfulgt og flygtet fra hvert Blik paa Jord;
Kun eensom Nat sin Lyndom hun betroer —
Did flygter Elskovsenglen, øm og bange.

Nu, skjønne Syn var flygtet brat —
Gaaer Zirma eensom i de Skygger stille;
I Kildens Bølger hendes Taarer trille,
Og Hjertet sukker dybt i mørken Nat.

O! græd ei, Zirma! — kan du ei fornemme
I Skovens Suſen mangen velkjendt Røſt?
De hviſke venlig Elſkov, Haab og Trøſt:
Det er de milde Barndomsgnomers Stemme.

Anden Sang.

Alt trende Døgn hiin Sanger ſad
Alene i den dybe Mordergrube;
Natuglen hyled Død af hæſe Strube;
Sin Barſelſang en Faarekylling qvad.
„Vee mig!“ — han ſukked — „levende begravet!
Fordømt til Hungers gyſelige Død!
Dit Billed, Zirma! gjør min Qval dog ſød“ —
Udmattet han paa fule Straa henraved.

Et Drøn da gjennem Fængſlet gaaer —
En blaalig Lue over Gulvet bæver,
Og ſee! en vanſkabt Dværg af ſumpigt Muld ſig hæver
Og pludſelig for Fangen ſtaaer.
Han ſeer ham — og et Skridt tilbage træder:
„Hvad vil du, lede Dværg! hvad vil du her?
Har du de Dødeliges Piinſel kjær?“
Da leer den Underjordiſke og qvæder:

„Jeg vil lindre din Nød —
Jeg vil hindre din Død;
Og vil du nedſtige
Med mig i mit Rige,

Vil du knuse din Luth, vil du glemme din Mø,
Da skal du ei døe.
Og vil du mig sværge,
At leve blandt Dværge
Under sorten Muld —
Da skal du boe i Palladser af Guld,
Under hvalte Bue
Af Azur blaa,
Hvor Karfunkler lue,
Som Stjerner smaa,
Hvor Perler udqvælde
Fra Demantfjelde,
Hvor Guldæbler hænge paa sølverne Green,
Hvor Fuglene sjunge af Marmorsteen!"

„Nei, Dværg!" — saa lød den Fangnes Svar —
„Jeg vil ei i dit dunkle Land nedstige:
Jeg hade maa dit kolde Glimmerrige;
Engang jeg alt i Paradiset var.
Jeg vandret har ved Oververdnens Kilder,
Og, glødende af evigt Liv, jeg saae
Den Jord, den Himmel og de Stjerner smaa,
Som du i Erts og haarde Steen afbilder.

„Og steg jeg i din Underverden ned,
At plukke Guld af dine Sølvergrene;
Da maatte jeg for evig der forstene,
Midt i din usle, kolde Herlighed.
Nei, lad mig døe med Himlens Ild herinde,
Med Luthen i udmarvet Arm,
Og med den dybe Elskov i min Barm,
Som lever skjøn, naar jordisk Liv maa svinde!"

Brat Dværgen synker ned i Muld;
Men af det samme Svælg, hvor han bortviger,
Et værre Skrækkebillede fælt opstiger:
En Kæmpebeenrad, rædselfuld.
Med graadig Tand den egne Knokler nager —
Den nærmer sig med langsomt Fjed,
At styrte Ynglingen i Dybet ned —
Den griber ham — og til en Afgrund drager.

Da rasler det i Fængslets Nat —
Op Gittret flyver — og i hvide Klæder
En yndig Qvindeskikkelse fremtræder;
Nu svinder Beenradkæmpen brat.
Den Fangne rækker hun et Muskelbæger,
Til Randen fyldt med kostelige Saft;
Han tømmer det — og vældig Levekraft
Opfylder Sjælen og det matte Legem qvæger.

„Hvo er du? Engel, lys og skjøn,
Som møder mig i Nattens stumle Grube,
Som river mig af Hungerdødens Strube!
Hvo er du? Engel, lys og skjøn!“ —
„En mægtig Fee fra luftigt Tryllerige,“
— Saa svared ham den underlyse Mø —
„Vord min for evig! og du skal ei døe,
Men til min Herlighed og Glands opstige.“

„Nei, Fristerinde!“ — sukked han —
„Er du end mere skjøn end Jordens Piger,
Og boer du end i gyldne Trylleriger,
Jeg ei i Evighed dig elske kan:

Engang jeg elsker kun i Livet,
Men brændende og uforanderlig;
Og intet Helved, intet Himmerig
Afvrister mig den Skat, som blev mig givet."

„Hvo er da hun, du drømmer om?
For hvem du Liv og Frelse vil bortstøde,
For hvem du daarlig hungre vil tildøde —
Et Kongebarn, med Sjælen kold og tom?"
— „En Sjæleføster, til mit Væsen bundet,
Før det i Legemverdenen nedfoer;
Jeg søgte hende paa den vide Jord,
Og ved min Grav først — har jeg Livet fundet."

„Du Daare! Hun har dig udleet:
End fløi et Ord ei mellem dig og hende —
Hvorpaa vil du den Stummes Elskov kjende?"
— „Har jeg da ei den Hulde seet?
Der er et Sprog, som Læben ei udtaler,
Som Englene i Himlen vist forstaae,
Og som umærket kan til Sjælen naae:
I Øiet er det, Aanden tro sig maler."

„Nu — jeg vil ei modsige dig:
Du har forstaaet Øiets stille Tale."
Her lod den Skjønne Silkesløret dale,
Og hvisked: „Sanger! kjender du nu mig?"
Han saae — og see! han bæved nu af Glæde:
Prindsessen for hans drukne Øie stod.
Han svimled — sank til Zirmas Fod,
Og maatte den med Glædestaarer væde.

Den Skjønne tog ham i sin Arm;
Tæt sammenvoxet, deres Læber brændte:
Det var som de hinanden evig kjendte —
Saa sammenfloed de Hjerter Barm mod Barm.
Og Fængslet blev en yndig Elskovsbolig,
Hvor Kjærlighedens Sange lød,
Hvor Kys og Favntag Sangene afbrød,
Og Hjerterne meddeelte sig fortrolig.

Om Dagen drømte han med Lyst
Paa usle Straa saa lykkelige Drømme:
I Saligheders Hav han syntes svømme,
Med Haabet ene og Erindrings Trøst.
Naar Natten i sit Slør Alverden hylled
Og lukked Dagens nidske Øine til,
Glad Zirma lytted til hans Zitherspil
Og lønlig Dagens Elskovsdrøm opfylded

„O! selv mit Fængsels dybe Nat
En Himmelstraale venlig gjennembryder:
Her Livets Strøm i Dødens Aarer flyder —
Her Paradisets Port jeg seer opladt."
Saa Fangen qvad i Nattens Stille
Og trykte Zirma til sit Bryst.
— Dog ak! hvor stakket er selv reneste Lyst!
Mon Himlens Glæder flyve evig vilde? —

Man troede, han forhungret var:
En Dag kom Slaver, Liget at borttage,
Men taus, forfærdet, flygted de tilbage,
Og Undertidenden til Kongen bar:

„Han lever — dødsdømt Sanger lever:
I Graven sjunger glad den underfulde Mand;
O, Herfker! han ei dræbes kan:
En mægtig Livets Skytsaand ham omsvæver.“

Et Øieblik Monarken undrer sig;
Men snarlig han den hele Gaade fatter:
Han læser den i Øiet paa sin Datter,
Hun tilstod, græd og bad saa inderlig.
Men fra sit Faderbryst han støder hende,
Og fælder kold den gyselige Dom:
„I krænket har min Stammes Helligdom —
Nu skal I begge høit paa Baalet brænde!“

Og paa hans Bud man reiser op
Et Baal af beget Fyr og Bjergets Graner;
To Retterpæle staae blandt Partisaner
Paa Baalets frygtelige Top.
Vidt spreder Rygtet over Land og Rige
Den grumme og uhørte Dom;
Utallig Hob til Retterstedet kom,
At see og ynke de Ulykkelige.

I Rædslen sang dog Haabet fro:
„Igjennem Flammer skal I sammen vandre,
Døe, for at leve evig med hverandre“ —
De tvivled ikke; thi de elsked tro.
— O! store Guddom i vort Hjerte!
Du øser dybt af Troens Sandhedsvæld:
Du aander større Vished i vor Sjæl,
End Alt, hvad alle Jordens Vise lærte. —

Det fromme Par af Fængslet gik
Med langsomt Fjed hiint Rædselssted imøde:
Trindt Klagelyd og Dødens Sange løde;
Da steg dog Taarer i den Skjønnes Blik.
Endnu engang paa dette Liv hun skued,
Og mere skjønt, end nogentid, det sandt;
Stærkt var dog Baandet, som til Jorden bandt,
Og høit endnu Livshaabets Fakkel lued.

Tredie Sang.

Bag Sky sig Gangergriffen svang;
Forgjæves søgte Selim den at tvinge:
Kapsunen brast — og fort med stærken Vinge
Det ædle Dyr steg uden Lov og Tvang.
Da svimled Helten i det Høie;
Han ned i dybe Luftrum saae:
Der Jorden som en Tue for ham laae,
Og Mennesker blev Myrer for hans Øie.

Tilsidst det mindste Spor forsvandt
Af Jorden med dens Glands og Kongedømmer.
Bort Prindsen selv sin Høihed drømmer
Og føler førstegang sin Storheds Tant.
Nu først han det Forgængelige skuer
Fra rette Synspunkt i Alverdens Strøm —
Med Jordens Taager flyer hver Tomheds Drøm:
Den store Kjærlighed hans Sjæl opluer.

Han stimter Universets Kæmpegang;
Han hører Engle om Guds Throne sjunge —
Og Baandet brast, som fordum bandt hans Tunge:
Han vældig ud i Alnaturen sang.
Nu sagtelig dog Fuglen daled;
Den svæved atter ned mod Jorderig;
Men Helten bragte Himlen ned med sig:
Et himmelsk Billed i hans Sjæl stod malet.

Den samme Jord, han kold og tom forlod,
Han, varm og elskovsfuld, paany sig nærmed,
Og i ukjendte Følelser han sværmed:
Det var som Livets Gaade han forstod.
Han saae i hvad han hidtil eftertragted
Et usselt Blendværks Gjøglebilledhær;
For luttret Blik fik det paa Jord kun Værd,
Som Sjælen ikke over den foragted.

Og klart han skued nu den Herlighed,
Som ei forgaaer, i Skjønheds Himmelbue,
Saae alle Verdners Middelsol oplue
I Alnaturens store Kjærlighed.
Den klarlig for det indre Øie straaler,
Den spreder Himmelguld paa Verdens Ø,
Den svæver over Universets Sø
Og Evigheden med sit Lod udmaaler.

— Nu pludselig han vaktes op
Af sine Drømme. Gangerfuglen standed
Ved Midnatstid — fjernt midt i Inderlandet —
Paa et forgyldt Paladses flade Top.

Her sine trætte Vinger den udhviled,
Men Prindsen raved her i Mørke om
Paa store Slot. — Guldborgen syntes tom,
Og speidende fra Gang til Gang han iled.

Forventningsfuld han frem mon gaae;
Men Gysen snart hans Hjerte gjennemtrængte:
Tolv blege Hoveder paa røde Mure hængte —
Med bruſtne Øine stift de paa ham saae.
Betydende var deres Dødningblikke,
Som Dolkestik for Mandens Mod.
Et Øieblik Prinds Selim tvivlsom stod;
Men Dødens Trudsler standsed ham dog ikke.

„Hvor Faren" — tænkte han — „er stor,
Der er og noget Stort at vinde:
Maaskee jeg her en herlig Skat skal finde,
Trods Blodet paa dens Kæmpers Spor" —
Og frem han atter Foden satte;
Hvert Trin lød huult i tausen Hal;
Koldt suſed Vinden i den øde Sal,
Og Maanens Straaler bæved ængstlig matte.

Tilsidst han hørte som en Lyd
Af Sovende; og hvor han skulde vandre,
Laae tusind Morer, henstrakt blandt hverandre,
Ved Siden lange, drabelige Spyd.
Han vaersomt over dem sig skyndte,
Mens grusomt de i Søvne loe;
Han stoled dog ei stort paa deres Ro:
De vilde Bøddelminer — Mord forkyndte.

Midt blandt de Sovende han stod,
Da reiste de sig pludselig og trued
Med Øine, som i røde Flammer lued,
Med Læber, som de tørsted efter Blod.
Men uforfærdet Helten slynger
Blandt Morderne sit seiervante Sværd;
Da — flyer den hele Kæmpehær,
Som slagen af en panisk Skræk, og synger:

„Liv trodser Død —
Støv trodser Vind — og Lyset Natten foragter.
Frelser os! Mørkets lønlige Magter!
Frelser os dybt i jert Skjød!

Liv trodser Død —
Støv trodser Vind — men Støvet ei Muldet foragter.
Hevner os! Kjødets giftige Magter!
Dræber hans Sjæl i jert Skjød!"

Nu til den tredie Sal han gik;
Ved Døren tvende store Drager hviled,
Halvsovende. — Han mellem dem bortiled,
Da blended fast et rødligt Skjær hans Blik:
Med Guldstøv var den hele Sal opfyldet,
Og Diamanter glimred overalt:
„Ha! var det Skatten, hvorfor Øine faldt?
Har usselt Muld de lave Sjæle tryllet?"

Han vandred frem med roligt Sind:
Ei fristed ham de kolde, døde Skatte.
Men da i fjerde Sal han Foden satte,
Steg Blodet glødende til Heltens Kind:

Ret aldrig før hans Øie skued
Et Syn, han med slig Attraa stirred paa;
Tolv unge Møer her i Slummer laae,
Og over dem halvdunkle Lamper lued.

Affløret var, trods Florets lette Dragt,
Hvad hulde Skam for lystne Blikke dækker;
Og Alt, hvad Mandens vilde Ønsker vækker,
Frembød sig i vellystig yppig Pragt:
Hist Silkelokker troløs bølged
Den smægtende Blondines Liliebarm;
I kjælen Drøm udstrakte hun sin Arm,
Og Haarets Strøm ned over Lænden bølged.

Og her en skjelmsk Brunette laae,
Halvvaagen, og med sorte Øine blinked;
En Tredie hemmelig ad Prindsen vinked,
En Fjerde sukked omt og paa ham saae.
Hvorhen han i sin Uro tyede,
Nyt Trylleri ham lokked og henrev;
Han gik — og stod — og vakled frem — og blev —
Tilsidst han holdt for Øinene — og flyede.

„Her er det ei, jeg dvæle skal —
Her Jorden under mine Fødder brænder —
Her i mit Blod et Flammehav sig tænder“ —
Brat ud han tumler i den femte Sal.
Her kjøligt Bad i hvide Marmor standed;
I det han styrter sig, opflammet vild —
Men Badet slukker flux dæmonisk Ild:
Med Guddomsliv han reiser sig af Vandet.

Sin Skjønheds Pragt ei skuer han;
Hans Klædning straaler som et Kongesmykke;
Han seer det ei — men aner større Lykke,
End Guld og Kongedommer skjænke kan;
Og nu sig for hans Aand opklarer
Hvad selv ei dybest Tanke veed;
Med Liv og Fryd, udstrømt fra Evighed,
I Sjælens Speil det skjønt sig aabenbarer.

Selv springer op den allersidste Dør —
Og tusind Lamper straale ham imøde;
Her skjulte Trylleharpers Toner løde —
Nu for hans Blik opruller sig et Slør;
Han seer en Dronning paa en Demantthrone;
Men, taus og bleg, hun ikke rører sig:
Et Marmor-Guddomsbilled er hun liig;
Tolv Stjerner tindre klart i hendes Krone.

Prinds Selim i hiint høie Billed saae
Hvad underfuldt alt i hans Sjæl stod malet;
Et Udraab mægtigst Følelse udtaled —
Og som bevidstløs han for Thronen laae.
Paany af skjulte Harpers Toner vækket,
Han reiste sig ved Thronens Fod.
Tilbedende, for Dronningen han stod;
Men hendes dybe Stilhed ham forskrækked.

Da eined han et Spiir af Jern, som laae
Og knuged underlig den Skjønnes Isse:
„En mægtig Talisman det er tilvisse,
Hvis Tryllevirkning hun adlyde maa" —

Saa taler han — og dristig river
— Som dreven af prophetisk Aand —
Det Jernspiir bort med kække Haand —
Og Roser strax den blege Kind opliver.

I Diet tændes himmelsk Ild;
I Hjertet toer de frosne Purpurstrømme;
Den Skjønne synes vakt af Rædselsdrømme:
Hun reiser sig og stirrer om sig vild.
En Taare fra det klare Die flyder;
Hun henrykt sin Tilværelse fornam;
Hun smiler salig, da hun viner ham,
Og pludselig frojublende udbryder:

„Saa kom da min Forløsningsstund!
Saa var der dog en Mand paa Jorderige,
Som mægted denne Trylleborg bestige
Og vække mig af lange Dødningblund!
Saa gaves der en Sjæl hernede,
Som Dødens Rædsler overvandt,
Og gjennem Blendværksborgen Veien fandt
Til Kjærligheds og Sandheds Kongesæde!

„Vid, Prinds! mit Liv tilhører dig:
Du har din Brud, og jeg min Brudgom fundet.
En Kongedatter er jeg, trolddomsbundet,
Bestemt til den, hvis Haand forløste mig.“
„Min Brud! — o! Guddomsdyb af evig Naade!
Er jeg da Lykkens lykkeligste Søn!
Saa ringe Daad! saa stor, saa salig Løn!
Forklar den ubegribelige Gaade!“ —

„Den Gaade" — svared hun — „skal vorde klar:
Du skal min underfulde Skjæbne høre;
Dog først jeg til den Gud min Tak fremføre,
Som mig ved dig til Livets Høider bar!"
Hun svandt, ombølget trindt af søde Vellugtstrømme;
Men hundred Slaver kom og adlød Prindsens Bud.
Han vederqvæged sig og hviled ud,
Og slumred rolig hen i lykkelige Drømme.

Fjerde Sang.

Gjensamlet i fortrolig Ro,
Først Prindsen sine Hændelser fortalte;
Lykkalig han med Livets Farver malte
Sin Himmelflugt og pludselige Tro
Paa Livet, som hans Sjæl nu evig fulgte.
Hun fatted ham med kjærligt Sind:
Blufærdig rødmed tidt den Skjønnes Kind;
Men Hjertet ei sin ømme Elskov dulgte.

„Vidd nu" — Prindsessen Ordet tog —
„Jeg fødtes i det høie Norden;
Men jeg foragted det og hele Jorden,
Fordi den mine Længslers Krav bedrog.
En elsket Tvillingbroder var mig givet;
Min Sjæls Mysterier jeg ham oplod:
Han ene mine Anelser forstod
Og fued med mit Savn henover Livet.

„Vi tidt i Qvad og Harpeklang
Udlokked Hjertets dybe Længselsstemmer —
O! Broder, Broder! jeg dig aldrig glemmer.
Prinds! lad mig sjunge dig hans sidste Sang!

„„Eet Sted, eet Sted er det vist
Hvad jeg søger og ei kjender —
Mon det er bag Bjerget hist?
Eller der, hvor Verden ender?
Mon paa Jord jeg det kan naae?
Eller i hiint dybe Blaa?

„„Mon der Intet skrevet staaer,
Hvor mit Øie Intet skuer?
Eller mon mit Blik ei naaer,
Hvad der malet blev med Luer?
Tusind Under viner jeg —
Tusind viner jeg vist ei.

„„Mon Naturen Maalet seer?
Mon den eier hvad jeg søger?
Er der paa hiin Side Meer?
Staaer der Meer i andre Bøger?
Eller er mit dunkle Savn
Uden Maal, som uden Navn?““

„Saa sang han mørk og kastet sig
Forgjeves i Naturens aabne Arme;
Hans Hjerte slog med fyrig Ungdomsvarme,
Og dog var han en Dødning lig;

Født mellem Is og Snee i Norden,
Han gik som i et fremmed Land:
Hans Aand ei Hvile finde kan;
Den svæver mellem Himlens Dyb og Jorden.

„En Nat han staaer paa steile Fjeld
Og seer paa Stjernerne og Nattens Nordlys-Flammer;
Og Guderkraften, hvorfra Alt nedstammer,
Udvider mægtig frit hans Sjæl;
Da smiler Guden i det Høie
Og raaber: see! vildfarne Søn!
Haab! elsk! og see! min Jord er skjøn —
Og Blendværks-Taagen faldt fra Sønnens Øie.

„Det var som Lykkens Fee han saae:
Ustadig hun paa Jordens Kugle bæved;
En liden Genius om Huldgudinden svæved
Og tvang den Flygtning, stille staae:
Hun stod ved Morgenrødens Kilde
Og øste Ild og maled skjønt med Guld
Paa Himmelbuen, underfuld,
Hvad ingen jordisk Pensel kan afbilde.

„Og see! hvor herlig, skjøn og klar,
Han saae en gjenfødt Verdens Tryllerige,
Mod Øst der fløi et Svanepar,
Med liflig Sang, med Toner uden Lige.
Han saae det — han de Svaner maatte følge
Hvorhen de fløi. De fløi mod dybe Hav.
Han stod ved Dybet — styrted mod dets Grav —
Da sprang hiin Gangergrif fra Havets Bølge.

„Paa vinget Ganger han sig svang,
Og flyede fra sin Søster og Veninde;
I Østen, troede han, maa Lys oprinde,
Og høit i Luften lød hans Afskedssang.
Gud veed i hvilken Verden nu han svæver!
Han skabtes ei for denne Jord . . .“
„Jo“ — afbrød Prindsen — „jo, jeg troer,
Jeg troer, jeg kjender ham — han lever.

„Han til min Faders Høitid kom;
Jeg prøved stolt hans Arm i Kæmpedyster;
Hans Elskovsblik sig fæsted paa min Søster;
Men jeg ham spotted, sjæletom.
Jeg ham og Gangergriffen haaned —
Jeg Daare! o! jeg vidste ei,
At den mig skulde vise Livsens Vei,
Hvor Kjærlighedens høie Himmel blaaned.

— „Ja det var ham — jeg veed det vist —
Vi skal ham i min Faders Rige finde;
Han skal sin Brud — og jeg en Broder vinde,
Og han forglemme vil hiin korte Tvist.
Ham skylder jeg min hele store Lykke:
Hans Tryllefugl mig bar til Livets Gud,
Til Kjærlighedens Borg og til min Brud —
Varmt til mit Broderbryst jeg ham skal trykke.“

Prindsessen hørte glad de Ord;
Tæt klynged hun sig til sin Elskers Side
Og vedblev rolig: — „Nu du og skal vide
Hvorlunde hid jeg kom fra Nord.

Derfor jeg takke maa min Fjende,
En Troldmand, stor og frygtelig:
Han til sin Klinteborg bortslæbte mig,
Og troede stolt min Kjærlighed at vinde.

„Men jeg ham trodsed med Foragt;
Jeg svoer, kun Den mit Hjerte skulde bøie,
Som saae paa Jordens Tant med roligt Øie,
Og trodsed Slavers, Guld og Vellysts Magt.
Da udbrød Trolden høit med Latter:
„„Velan! du skal din Villie faae —
Høit skal du throne — Ingen skal dig naae,
Som ikke Himlen i sin Aand omfatter.““

„Hevngjerrig satte han mig her
I Trylleborgen, herlig og forgyldet,
I Støvets kolde, matte Glands indhyllet,
Omringet trindt af grumme Slavers Sværd;
Her ved hans Trolddom jeg forstumme maatte,
Sænkt i en Dvale, lig den stille Død,
Indtil en frygtfri Mand mit Fængsel brød,
Og ubesmittet for mit Øie traadte.

„Og ved den store Salomon han svoer:
„„Kun Den dig løser, som dit Hjerte vinder,
Og Talismannen paa din Isse finder,
Hvormed jeg Under virke kan paa Jord.““
„Vist mangen Eventyrer hid er stundet,
At løse mig fra den Forhadtes Magt;
Men Prøven var for stor — og Hjertet svagt,
Og Døden har de sikkert alle fundet — —“

„Ja deres Hoveder jeg saae"
— Afbrød vor Helt — „de hængte dødningblege
I Salen hist paa blodbestænkte Vægge,
Og stift og varslende hen paa mig saae.
Dog hvad der farligst mig paa Veien standsed,
Var hine yppigt skjønne Piger smaa,
Som hist med listigt Smiil i Slummer laae:
Kun lidet der det Himmelske jeg sandsed."

„Nu" — svared hun — „de blende dig ei meer;
Men naar en Dødelig i Favn dem tager,
Forvandles de til giftopfyldte Drager,
Og aldrig meer han Himmellyset seer.
Stærk har du Fristelserne overvundet!
Nu est du Hersker over dette Slot:
Du trodse kan de stærke Aanders Drot;
Thi du har selv hans Trylleskepter fundet."

„Dig har jeg fundet!" — jubled han,
Og kasted Sceptret med Foragt til Jorden;
Da lød det under ham som fjerne Torden —
En Aandehær fremstilled sig paa Stand.
De fore frem paa Nordenvinde,
I Taager klædt, med Spil og Klang,
Og vildt og susende de sang:

„Vi komme, vi svinde,
Naar Scepteret falder,
Naar Scepterets Herre os vinker og kalder:
Han byde!
Vi lyde

Iblinde.

Vi løse, vi binde
De susende Vinde —
Vi Staalæggen sløve,
Vi Vætterne kue —
Vi Slangerne døve,
Vi Bølgerne true,
Vi lægge os over den flammende Lue —
Du byde!
Vi lyde
Iblinde."

Forbauset hørte Prindsen til.
„Nu vel!" — udbrød han — „jeg vil Eder prøve:
Et Mesterstykke skal I strax udøve —
Jeg gjerne Verden overskue vil;
Et Tryllespeil I skal mig her opstille,
Hvori der klart staaer malet for mit Blik
Alt, hvad der skeer i dette Øieblik!"
Han bød — og det var opfyldt, som han vilde.

Et Huulspeil stod hans Aasyn nær;
Det høit og stort i Salen var opstillet
Og viste klart i dybe Grund et Billed
Af Mennesker i Øieblikkets Færd:
I fremmed Stad et Hav af Folkeskarer
Der ruller frem, i farveløse Dragt,
I heftig Uro, uden Østens Pragt —
Som viserløse Bisværm der henfarer.

„Hvad har de for"? Han Stene flyve seer
I taaget Luft i Tryllespeilets Rammer;

Fra høit Pallads opstiger Røg og Flammer —
Et Oprør i hiint fjerne Land der skeer.
— Nu seer han Havet. Rask for vilde Vinde
Her flyve Taarne mod hverandre frem;
En Strøm af Ild og Røg omhvirvler dem —
Blandt Vrag og Liig paa Dybet de forsvinde.

Et andet Billed: „er her ogsaa Krig?"
Her Jorden sine Skabninger opsluger:
— Mod Brynet Selim Haanden knuger —
Han seer en trykisk Stad, opfyldt med Liig;
En pestgiuul Hob vildt raner Tempelskatte.
„Bort, Rædselbilled, bort!" — Han seer paany:
Der dandses under Sandeltræers Ly —
Paa Bajaderer stirre Dine matte.

„Hvo sidder hist ved prægtigt Bord?"
En Storvizir sig i sin Høihed glæder;
Sandsigerinden spaaer hans Afkom Hæder —
Et Bud indtræder med en — Silkesnor.
— „Hvad samler her begeistret Folkeklynge?"
En ny Prophet dem revser strengt i Ruus —
Tæt ved Mosken staaer et Glædeshuus —
Der sælges Qvindegunst og blege Læber synge.

En Sultan rider stolt forbi —
Som for en Gud, i Støv sig Folket kaster;
Til Antilopens Jagt han haster —
Paa Stang staae Hov'der ved Seraillets Sti.
— Nu viser Speilet skumle Røverkule:
Blodstænkte Mænd der staae ved Tærningspil

I Faklers Blus. — Nu styrte flere til —
Til Kamp de fare ud af mørke Hule.

En Tidlang verler fort det Tryllespil,
Og tusind Optrin sig i Speilet tegner;
Tilsidst han seer — og stirrer vildt — og blegner —
I Persien det gaaer heelt grusomt til:
Et kjærligt Par til Retterstedet ganger,
— I tallos Kreds de høit paa Baalet staae;
Alt Luer hvirvlende omkring dem slaae: —
Det er hans Søster og den arme Sanger.

„Frels!" — raaber Prindsen — „frels, før det er skeet!" —
Han knuser Speilet — „Sceptrets Aander! lyder!
Jil! frelser dem af Flammerne!" — han byder —
„Afsted!" — De svinde. „Brud! hvad har jeg seet!
Din Broder brænder — brænder med min Søster —
Kom! lad os did paa Gangergriffen flye!"
De flux bestige den — og gjennem Sky
Den flyver som et Lyn til fjerne Kyster.

Paa Retterstedet daler store Fugl.
Der staae endnu de Elskende i Flammer;
Men ingen Gnist de Lykkelige rammer:
De staae som under Englevingers Skjul.
— Brat Baalet slukkes, og hvor Fuglen daler,
Uskadt de staae i Asken, Barm mod Barm;
Glad-Broder, Søster iler dem i Arm —
Med Phoenixstemme Hippogriffen taler:

Lykkalige Skjald!
Med Himlen i Hjerte,

Som modig gaaer gjennem den jordiske Smerte,
Og følger det hellige Kald!

Lykfalige Skjald!
Over Menneskeqval
Gaaer Veien til Gudernes Sal!
Over Bjerg over Dal,
Over Bølger og flammende Strømme
Han iler, og følger de salige Drømme
Og favner sin Sjæls Ideal!

Lykfalige Pige!
Lykfalige Mand!
Som høit paa de sjungende Vinger kan stige
Til Englenes Bolig, til Drømmenes Rige,
Til Aanders fortryllede Land!

Lykfalige Qvinde!
Lykfalige Mand!
Som Støvet ei blender, som Lænker ei binde,
Som elske og søge, som søge og finde
Den evige Kjærligheds Land!

See! nu er den svunden
Formørkelsesstunden —
I Klarhed er herlig en Livsdag oprunden
Med Paradiismorgeners Gry!
Paa straalende Vinge
Jeg glad vil mig svinge
Og Lyset til dæmrende Zoner henbringe
Og sprede Jordaandernes Sky!

Rettelser.

Side 8 Linie 7 ! læs :
— 18 — 6 fraueden kunde l. kunde
— 91 — 1 vise l. viser
— 222 — 2 f. n. vend l. vender

Bernhard Sev. Ingemanns

Samlede Skrifter.

Fjerde Afdelings

Andet Bind.

(Romanzer, Sange og Eventyrdigte.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Samlede

Romanzer, Sange og Eventyrdigte

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Andet Bind.

(Ungdomsdigte **III.** Digte fra 1813—1818).

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler **C. A. Reitzel.**

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Forerindring.

De to første Afsnit af nærværende Bind indeholde Digte, som første Gang udkom 1813 i Digtsamlingen „Procne.“

Den lyrisk-erotiske Sangkreds, „Varners Sommervandringer,“ der, i Form af Brudstykker af en ung Lyrikers fortrolige Breve, udgjør 2det Afsnit af disse Ungdomsdigte, er kun at betragte som umiddelbare Udbrud af lyriske Stemninger under Udviklingen af et indre Livs Kamp og Befrielse fra en tildeels uklar, ofte tungsindig Drømmetilstand. Dette Ungdomsdigt er her kun optaget forkortet, med Bibeholdelse af de i Brevfragmenterne antydede Overgange i den fingerede Lyrikers Sindsstemning, der paavise Traaden i hans subjective Kjærlighedsroman.

De mindre Digte, der, som tredie Afsnit, slutte dette Bind, have for største Delen hørt til den under Navn af „Julegave“

1816 udgivne Digtsamling. De egentlig religiøse Digte i hiin nii
Samling ere her udtagne for senere at indlemmes i det Bind, „
der kommer til at indeholde Psalmer og andre religiøse lyriske
Digte. Af Tidsskrifter ere nogle samtidige Digte her optagne.

Sorø i Marts 1845.

B. S. Ingemann.

Indhold.

Ungdomsdigte. III.

(1812—1813)

Side.

Prolog (1813) . . . . . 3.
De tvende Aander . . . . . 5.
Athene blandt Konsterne . . . . . 9.
Fiskerne . . . . . 12.
Graveren . . . . . 14.
Klosterløftet . . . . . 17.
Carl den Femtes Sang i Liigkisten . . . . . 20.
Aarbye Kirkegaard . . . . . 23.
Den hellige Green, Legende . . . . . 26.
Edvard . . . . . 28.
Rosenkrandsen, Legende . . . . . 30.
Nattevandrerinden . . . . . 32.
Harperne . . . . . 35.
Ved Niels Treschows Afreise (1813) . . . . . 37.
Walkendorphs Minde (1813) . . . . . 38.
Varners Sommer-Vandringer (1812) . . . . . 41.

Digte fra 1813—1818.

Brødrene Carvajal . . . . . 119.
Til den fædrelandske Clio (1814) . . . . . 123.
Kong Valdemars Jagt . . . . . 127.
Vennemødet (1813) . . . . . 131.
Oldingen fra det 18de Aarhundrede (1815) . . . . . 133.
Ynglingen fra det 19de Aarhundrede (1815) . . . . . 135.
Kirkelammet . . . . . 137.

Side.
Edelbert og Augustinus (1815) . . . . . 142.
Cort Adeler . . . . . 148.
Raphael og hans Madonna . . . . . 150.
Alfonsus de Gusman . . . . . 154.
Elfkovsbladet . . . . . 156.
Thomas Bugge (1815) . . . . . 158.
Espen . . . . . 160.
Den manede Brudgom . . . . . 161.
Hans Christian Kundsen (1816) . . . . . 165.
Epigrammer . . . . . 166.
Til den elskede Pige (efter Sappho) . . . . . 167.
Brødrene ved Kong Abels Grav . . . . . 169.
Nicolai Edinger Balle (1816) . . . . . 171.
Besfus og Svalerne . . . . . 173.
Den forladte Havfrue . . . . . 175.
Til Dannebroge . . . . . 176.
Pokalen . . . . . 178.
Peter Forsom (1817) . . . . . 181.
Korset ved Nilen . . . . . 182.
Hr. Ebbe . . . . . 184.
Dannevang (1816) . . . . . 186.
Mine Henfarne (1816) . . . . . 188.
Fru Marthes Kilde . . . . . 192.
Djævelsklokken . . . . . 194.
Reise gjennem Barndomshjemmet (1814) . . . . . 195.
Grev Ugynskis Dands . . . . . 201.
Fødselsfesten . . . . . 203.
Kjærminder . . . . . 205.
Fru Annas Drøm . . . . . 208.
Til min Fødselsstjerne . . . . . 210.

Ungdomsdigte.

III.

(Dette Afsnit udkom første Gang 1813 i Digtsamlingen „Procne".)

Prolog

(til første Udgave).

Hver Sommer der flyver en Fugl over D
Og qvidrer med klagende Stemme;
Den elskende Yngling, den elskende Mø
Vil gjerne dens Røst fornemme.
Den flagrer til dem i Stuen ind,
Og bygger fortrolig med venligt Sind
I Hytten hos Yngling og Pige,
Og nødig den fra dem vil vige.

Den haver de Elskendes Hjem saa kjært:
Der jages den ei af sin Rede,
Og som den før af sin Moder har lært
Den der kan nynne og qvæde;
Der spørges ikke om Rang og Navn,
Og om den og gjør i Huset Gavn;
Men stundom Elskeren spørger:
Siig, Fugl! hvorfor du vel sørger?

Da qviddrer den atter sin gamle Sang,
Da er det som vilde den sige:
Mig denne Verden er alt for trang;
Jeg længes efter Guds Rige.
Da bæver et Suk fra Ynglingens Bryst,
Og selv i hans Elskovs reneste Lyst
Med Fuglen han kunde istemme:
Nei, her har vi dog ei hjemme!

O! du, som laaner min Procne Tag!
O! hør hvad hun til dig vil sige!
„Engang jeg var, før min Fødselsdag,
En lille, ulykkelig Pige;
Nu er jeg en Fugl, meer fort end hvid,
Og flyver kun her en stakket Tid;
Gud veed hvor mangen Skjærsommer
Jeg saa til din Hytte kommer!

„Modtag mig da, som en venlig Gjest,
Naar i Stuen veemodig du sidder!
Og lad mig nynne som jeg kan bedst,
Mens Regnskyen over dig glider!
Naar Solen skinner og Lærken slaaer,
Og naar ved Qvæl du i Lunden gaaer
Og hører de Nattergale —
Da tier den lyttende Svale.“

De tvende Aander.

To Aander har jeg fostret i mit Indre,
Og yerlende var deres Herredom,
Indtil jeg saae i Øst den Stjerne tindre,
Som ledede mig til Fredens Helligdom.
End svæve de heelt fælsomt om min Tinde;
Men ikke meer jeg følger dem iblinde;
Dog stundom maa jeg standse i min Gang
Og lytte til den underlige Sang.

„Kom, følg mig!" — sjunger Genien, den hvide —
„Har du forglemt din lille Barndomsven?
Er du ei meer det samme stille, blide
Naturens Barn, som før hos Moderen?
Hvad vil du med din Elskov her? o Daare!
Hvad vil du her med denne dulgte Taare?
Hvad søger du i Verdens vilde Larm,
Med denne hede længselfulde Barm?

„Kom! følg med mig! — paa lette Rosenvinger
Jeg flagrer til den stille Blomsterdal,
Hvor Lærken qvidrer, Hyrdefløiten klinger,
Og Aftnen hviler, dæmrende og sval —
Hvor milde Vindpust vifte gjennem Skoven,
Hvor Maanen speiler sig i Sølvervoven,
Hvor dine Barndomsdrømme vandred hen —
Kom, følg mig did til mit Arcadien!

„Der skal du Livets stille Palmer finde,
Der skal du hvile sødt i Myrthens Ly,
Der skal du vandre let med din Hyrdinde,
Og sjunge fro, som Fugl i høien Sky:
Ei der du skal til Verdenslarmen lytte;
Men jeg skal svæve venlig om din Hytte
Og nynne dig hver Barndomssang igjen
Om Hyrderne i dit Arcadien."

Saa sang den tidt, den venlige, den hvide,
Den stille Alf, som ved min Vugge sad;
Men stundom vaagner jeg ved Midnatstide
Og lytter ængstlig til et sælsomt Qvad;
Da hører jeg om Gavlen Stormen tude,
Det stormer inde, som det stormer ude,
Veirhanen dreier sig paa Tagets Tind,
Og Sangen griber voldsomt i mit Sind:

„Saa sover du og kraftløs, som de Andre,
Og lader Verden tumle som den vil!
Er det ei bedre, ud i Natten vandre
Og see det store, underfulde Spil?
Hvor herligt aander man hist i det Vide,
Hvor vildt og kraftigt Elementer stride,
Hvor Uglen hylende sin Vinge slaaer,
Mens Livet rundtom slumrer og forgaaer!

„Op, følg med mig! og lev imens du lever!
Hensuk ei dine Længsler i et Blund!
Hvi ligger du saa ængstlig der og bæver
Ved Hanegal i Spøgelsernes Stund?

Kom! følg med mig! ved Nattens røde Lue
Skal du de hedenfarne Kæmper skue:
Paa Stormens Vinger vildt de fare frem;
Selv Liv i Død du lære skal af dem."

Saa, synes mig, en Stemme paa mig kalder;
Jeg styrter frem og veed ei selv hvorhen —
Paa Sjælens Øie Midnatstaagen falder,
Og Stormen hviner spottende: hvorhen?
Ha! riv mig fort — jeg raaber — i det Vide,
Hvor vildt og kraftigt Elementer stride!
Før mig til Kamp for Evigheden fort!
Jeg vil ei længer sove Livet bort.

Men ak! da lyder det som haanlig Latter —
I Stormen fare Helteaander hen;
Kun deres Skyggeform mit Øie fatter,
I Støvet sorgfuld jeg afbilder den:
Høit hæver sig mod Hedenold mit Hjerte;
Men dybt jeg føler kun min egen Smerte:
Jeg seer det Store smuldre i sin Grav,
Mens Livet kun det smaaligt ridser af.

— Dog tier den igjen den Røst, som vakte
Til dybe Længsler den hensjunkne Aand,
Da griber atter Fredens Engel sagte
Og blidelig den vidtudstrakte Haand,
Og over Heltegrave han mig leder
Til Christi Kors og høie Psalmer qvæder:
Jeg skuer Blodet paa min Frelsers Bryst,
Og føler stille Kraft og salig Trøst.

Og vækker mig igjen ved Midnatstide
Hiin dunkle Aand med vild, heroisk Sang,
Og seer jeg Hedningskyggerne fremskride,
Da toner som en Storm min Harpeklang;
Men ei det stormer mere i mit Indre;
Thi jeg har seet en større Stjerne tindre
Paa Himlen, over Gravene i Nord,
End hine Stjerner, som nedsank i Jord.

Nu Haand i Haand de tvende Aander svæve
Omkring min Tinding, hvor jeg vandrer hen,
Ved Qvel, naar kjælne Wolsharper bæve,
Ved Hanegal, naar Døde gaae igjen;
Og Uglens Skrig og Nattergalens Klukke,
Og Stormens Hvin og Kjærlighedens Sukke
Melodisk smelte sammen for min Aand
I Verdens store Panharmonicon.

Og trøstig med min Harpe jeg fremtræder
Og sjunger med den Røst, som Gud mig gav,
Om Livets Savn og om dets stille Glæder,
Om Blomsterne paa Hedenoldets Grav;
Med milde Taarer vil jeg dem bedugge,
Og blidelig skal Digterbaaden vugge
Den Sjungende, langs med en elsket Strand,
Til mine Engles fjerne Fødeland.

Athene blandt Konsterne.

Athene stod i Melpomenes Hal
Og saae med Fryd fra Graven Aander stige,
Opmanede af underfulde Skjald,
Og virklig røre sig i Konstens Rige;
Og skjønnere, end de paa Jorden gik,
Henover idealisk Jord de svæved,
Og stoltere var Heltens Blik,
Og høiere Cothurnen Kæmpen hæved.
Men ak! som Gjenfærd svandt de hen
De store Aander fra de svundne Dage,
Og mindelos heniled Konstneren,
Kun tomme Navn der af ham blev tilbage.
Da svulmed i Gudindens Barm
Et Veemodssuk: „o Konst! maa du alene
Blandt dine Søstre, barnelos og arm,
Mod Himlen stræbe uden Bautastene?
Hvi er dit Værk et flygtigt Spil,
Et Øieblikkets Glimt af det Guddommelige?
Ak! forbifarende du kun os vise vil,
At du er størst blandt det Forgængelige."

For Scenen rulled Dækket ned;
Hun vandred bort den grandskende Gudinde
Og tænkte: hvor er Kraftens Evighed,
Naar ei den lever i sit Seiersminde?
Da saae hun under fattigt Skuur
En Maler staae med Penselen i Haanden,
Afbildende den evige Natur,
Hvor herligst Skjønhed slutted sig om Aanden;

Og hvad der i det fjerne Old
Paa Jorden Stort og Ypperligt sig hæved,
Hvad Klios Griffel ristet dybt, men kold,
Ved Konstens varme Tryllehaand opleved.

„O! du" — Gudinden udbrød glad —
„Du skal forevige det Svundne og det Døde,
Og der, hvor Skjalden kun en Gravsang qvad,
Skal Diet evig Sjæl og Skjønhed møde!"

Men see! et gammelt Maleri
Paa Væggen hang, af Tid og Røg udslettet;
End vidned dog de store Træk deri
Om Mesterhaanden, som man uvis gjetted;
Da mørknedes Gudindens Blik:
„Har ogsaa her Forgængelighed hjemme?
Hvormangent herligt Værk forgik?
Det Herligste skal Støv tilsidst dog gjemme.
See! Glemselsormen overalt maa boe —
See! Tidens Haand opløser alt det Bundne —
O Konstner! hvor kan du, saa fro,
Saa rolig, dog afbilde det Forsvundne?
Dit Billed og forsvinde maa:
Af Dugen skal de skjønne Farver falde;
Tilsidst kun Omrids skal tilbagestaae;
Men Hvo skal det Bortflygtede gjenkalde?"

Veemodig Tænkerinden treen
Ind i en Billedhuggers Bolig,
Hvor Konsten aanded himmelsk Liv i Steen,
Og skabte Guder selv, med Guderne fortrolig:

„Dit Værk, o! Konstner, kan bestaae!
Du virker dog for Evigheden!"
— Men see! en knuset Marmorgud der laae
Og vidned om Forgængligheden.

Da rulled der en Taare hed
Paa Guderbilledet, og sukkende Athene
Sig satte paa Ruinen ned
Og stirred længe paa de knuste Stene:
„Hvi sørger jeg ved Aandens Jordespor?
Kan det tilintetgjøres, som er blevet?
Er Kraften evig ei, hvor den er stor?
Og kan vel Aanden døe, hvor den har levet?
Lad Formen kun forsvinde og forgaae!
Ideen er jo ei til Formen bunden:
Hiin maa usynlig selv bestaae,
Og hvor den var, der er den ei forsvunden;
Guddommelig den evig svæver om,
Hvor engang den guddommelig sig rørte;
Dens Id var ei forgængelig og tom,
Fordi dens Værk til denne Verden hørte.
Lad det end smuldre i sin Grav!
Af Graven selv skal herlig stige
Den Genius, som engang Liv det gav,
Og virke fort i det Uendelige.
— O! stræb da, Konstner! stræb kun du,
Hvorhen din Genius dig leder!
Du stræber ikke for et flygtigt Nu:
Du virker — gjennem Evigheder.
Selv naar dit Navn er længst forglemt,
Og naar dit Værk ei meer paa Jorden findes,

Din Guddomsgnist er trolig gjemt
Og blusser der, hvor du ei mere mindes;
Og andre Aander skal fremstaae,
Med større Glimt af det Guddommelige,
Og større Værker skal — forgaae,
At større — fødes kan i Konstens Rige!

Fiskerne.

Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων!
Marci Ev. C. IV. 17.

To Fiskere gange med Garn i Haand
Ved galilæiske Bølge;
I Sindet de føle den Kraftens Aand,
Skjøndt Verdensstrømmen de følge.

Blev Armods Vugge ei Aandens Grav?
Nei, kun for de fattige Sjæle.
Vel søge de Føde i dybe Hav,
En Stund de for Livet maae trælle —

Men Sjælen er ei til Trældom fød,
Det kan de fuldtvel fornemme;
Og Livet trænger ei blot til Brød,
Saa hvisker en høiere Stemme.

See! mens de kaste Garnet i Fjord
Og Fiske paa Stranden opdrage,
De mindes saa mangent Trøstens Ord
Om lyse, kommende Dage:

„O sandelig! Liv det vist ikke er
At aande og nyde og sove,
Og Menneskets haver vist større Værd,
End Dyrets i blaalige Bove.

„Men Hjertet hungrer dog stedse her,
Og Sjælen kan vi ei mætte —
Hiin salige Føde sikkert er nær,
Som hellige Skrifter forjætte."

Og mens de tale og sysle saa
Med Fiskegarnet paa Strande,
En Vandrer see de ved Bredden gaae;
Forbauset Mændene stande.

Hans Aasyn straaler saa klart, saa hvidt,
Som Lyset fra himmelske Zone;
Hans Blik er Fromhed, hans Læber blidt
Som Davidsharper mon tone:

„Hvi gange I her ved de Bover blaae
Og Dybets Slægter forfølge?
O! lad dem leve, o! lad dem gaae
Lyksalig i qvægende Bølge!

„Men følger mig til det store Hav,
Hvor Bølgen Fordømmelse hedder!
Der skal I opdrage fra evige Grav
Dets Slægter til salige Bredder."

Og Fiskerne lægge Garnet paa Strand,
For Huus og Hjem de ei sørge —
De følge den hellige Vandringsmand —
Hvorhen? — derom de ei spørge.

Graveren.

Hvad gjør du her saa silde?
Du Olding med de hvide Haar!
Hvi graver du saa stille
Paa skumle Kirkegaard?

Hvi skjælver du saa saare?
Hvi glindser paa din blege Kind
Den hemmelige Taare
I klare Maaneskin?

— „Jeg for den Døde graver,
Jeg græder for den tabte Sjæl,
Mens Ormen her kun gnaver
Paa Fyrreskistens Fjæl.

„Mens Maanen her kun spreder
Sit Lys paa de forbudne Spor,
Jeg til en Morder reder
En Seng i Christenjord.

„Her maatte han ei sove
Bag Muren hos den frelste Hjord,
Men i de vilde Skove,
I uindviet Jord.

„Men — Gud mig det forlader —
Jeg grov ham her en Grav i Løn:
Ak! hvad gjør ei en Fader
For sin forlorne Søn?"

Hvad nærmer sig saa stille
Hist gjennem aabne Kirkeport?
See! Maanens Straaler spille
Paa Kisten lang og sort.

To tause Mænd den drage;
Men Hvo er hun, der leer saa vild?
Nu seer hun sig tilbage,
Saa bleg, saa sælsom mild.

Hun dandser og hun larmer
Blandt Gravene saa lystelig:
„Ak hellige Forbarmer! —
Sang-Anna! er det dig!

„Lad dog i Fred den Døde!
Nu sviger han dig aldrig meer:
Hans Blod har skjult hans Brøde —
Hans Hjerte daares ei af Fleer."

Saa beder gamle Fader;
Sang-Anna hører ei hans Bøn:
Hun Graven ei forlader
Og ei hans døde Søn.

Hun sjunger og hun græder;
Hun dandser og hun stille staaer.
I Luften Vinden spreder
De lange, sorte Haar.

Affindig vil hun rive
Af Kisten blege Synder ud —
Og ham i Døden give
Et Kys dog fra sin Brud.

Brat under Sang hun falder
I Graven ned blandt Gruus og Steen,
Blandt hule Hjerneskaller
Og møre Dødningbeen.

Til Kisten hun sig klynger:
„Nu sviger du mig aldrig meer —
Luk Døren til!" — hun synger —
„Her er ei Rum til Fleer.

„Luk Døren før hun kommer,
Den Falske, som har skilt os ad!
Gud er en naadig Dommer —
Nu er mit Hjerte glad!"

— Nu synger hun ei længer,
Forstyrrer ei den Dødes Fred.
Den Gamle frem sig trænger,
Han seer i Graven ned.

To Liig han seer dernede:
„Sov, blege Brudgom, hos din Brud!
Een Grav vi Jer berede —
For Sjælen raader Gud!"

Klosterløftet.

Donna Claras stolte Fader
Tapper ved Cordova stred;
Døden dog Don Lupo hader,
Og hans Sjæl har ingen Fred.

Donna Claras Taare væder,
Stille from, Don Lupos Haand;
Dødens Engel til ham træder,
Vinker ad urolig Aand.

Munken mumlende bereder
Sidste Salve til hans Fod.
Lønlig Donna Clara beder,
Hvor Guds Moders Billed stod.

„Jesu Moder i det Høie!“
— beder hun med barnlig Tro —
„Kan min hede Taare bøie
Magter, som forøven boe —

„Kan du Dødsens Kalk bortdrage
Fra min Faders blege Mund —
Tag da, Moder! — mine Dage!
Tag min korte Levestund!

„I dit Kloster vil jeg vandre,
En indviet Himlens Brud,
Til vi samles med hverandre —
Fader, Datter — hos vor Gud.“

Og Guds Moders Billed smiled,
Hvor den fromme Taare randt.
Fra Don Lupos Leie iled
Dødens Engel — og forsvandt.

Helten kjæk sit Hoved hæver;
Høit slaaer Hjertet i hans Barm.
Stille Donna Clara bæver
I den stærke Faders Arm.

— Donna Clara tro opfylder
Løftet, som hun gav sin Gud,
Og et helligt Slør indhyller
Alt den skjønne Himmelbrud.

End var Prøvens Tid ei omme;
Hun i Klosterhallen sad,
Saae den store Time komme,
Og til Rosenkrandsen bad.

Stille, andagtsfuld, hun sidder,
Venter Ingen, hun har kjær;
Men ved Gittret staaer en Ridder,
Lænet til det tunge Sværd.

Don Alonso kan ei glemme
Hvad han dybest rørtes ved;
Sagte hvisker nu hans Stemme:
„Saae du ei min Kjærlighed?"

Donna Clara Øiet hæver,
Seer Alonsos blege Kind,
Hører Ordet — rødmer — bæver
Og gaaer dybt i Cellen ind.

— Brudefesten var forhaanden:
Virak dufted, Søstre qvad,
Og med Vievand i Haanden
Herrens gamle Tiener bad.

Bleg, i lange, sorte Klæder,
Stirrende fra Verden ud,
Vaklende til Altret træder,
Knæler Nonnen for sin Gud.

Sagte vifter Altarflammen;
Eden lyder hellig — svagt;
Søstrene istemme: Amen!
Jesu Brud! det er fuldbragt!

Donna Clara Diet hæver;
— Ingen Taare meer deri —
Men blandt Kirkens Søiler svæver
Taus en Pilegrim forbi.

Som en Skygge, han forsvinder;
Huult paa Flisen klang hans Stav —
Hvor den klang — nu Maanen skinner
Mildt paa Donna Claras Grav.

Carl den Femtes Sang i Liigkisten.

Ding, dang, Klokkeklang!
For mig til de Døde!
Lad mig under Bøn og Sang
Sove Søvnen, dyb og lang,
Paa de Bolstre bløde!

Ding, ding, Klokkeklang!
Før mig til de Døde!
— Jeg en Konning var engang,
Riger mig adlode,
Mig en Verden var for trang;
Nu er Kisten mig for lang.
— Ding, dang, Klokkeklang!
Før mig til de Døde!

Tys, tys, sagtelig!
Styr ei mine Drømme!
Lad mig sove sødelig!
Lad mig glemme Jorderig
Og mit Kongedømme!
Tys, tys, sagtelig!
Styr ei mine Drømme!
Ingen mere nævne mig!
Ingen mig berømme!
Seer I ei, jeg ligger Liig?
Er dog ei i Himmerig —
Tys, tys, sagtelig!
Styr ei mine Drømme!

Fort, fort! før mig hen
Til mit Sovekammer!
Lad mig hvile mine Been
Hist, hvor under Hvælvingen
Dødninglampen flammer!
Fort, fort! før mig hen
Til mit Sovekammer!
Verdenskronen tag igjen!
Den er tung af Jammer;

Jeg kan meer ei bære den:
Den er blodig — vask den reen!
— Fort, fort! før mig hen
Til mit Sovekammer!

Tys, tys! und mig Ro!
Und mig Ro i Graven!
Aldrig var jeg sjælefro,
Aldrig havde Hjertet Ro
For de Ormes Gnaven —
Tys, tys, und mig Ro!
Und mig Ro i Graven!
Ormen ene følger tro
Konningen som Slaven —
Ormene i Hjertet boe,
Gnave lystig, gnave fro.
— Tys, tys! und mig Ro!
Und mig Ro i Graven!

Kom, kom, Mægtige!
Til min Fyrrekiste!
Kommer hid! og I skal see
Ham, som mellem Kongerne
Jorden mægtig priste.
Kom, kom, Mægtige!
Til min Fyrrekiste!
Han, som bar de Kroner tre,
Han, som kunde vriste
Sceptret fra den Stærkeste,
Kæmper nu — o Vee! o Vee!
— Kæmper nu med Ormene
I den snevre Kiste.

Ding, dang, Klokkeklang!
Lad med Fred den Døde!
Lad ham under Bøn og Sang
Sove Søvnen, dyb og lang,
Paa de Bolstre bløde!
Ding, dang, Klokkeklang!
Lad med Fred den Døde!
— Der en Konning var engang,
Riger ham adløde;
Verden var ham før for trang —
Nu er Kisten ham for lang.
— Ding, dang, Klokkeklang!
Lad med Fred den Døde!

Aarbye Kirkegaard.

[Helliget min henfarne Broder Søren Ingemanns*) Ihukommelse.]

Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;
Lucas Ev. C. 24 V. 5.

Hist, hvor Kirkemuren hegner
Om de Dødes Fred,
Hvor det sorte Kors betegner
Fromme Christnes Hvilested;

*) Han var Sognepræst i Aarbye, og ligger der begraven med sit eneste Barn i Armen.

Der en liden Græstorv gjemmer,
Pralfri, uden Bautasteen,
Mellem Hjordens trætte Lemmer,
Sjælehyrdens Been.

Fremmed Vandringsmand heniler
Ad den Kirkesti,
Spørger ikke, Hvo der hviler,
Vandrer kold den Grav forbi;
Vogt dig, Vandrer! du ei træder
Græsset ned med ublid Fod,
Hvor det stille Savn begræder
Hyrden, from og god!

Men hvis dog en Fremmed spørger:
Siig, hvi staaer du der,
Blege Yngling! taus og sørger?
Hvem har du begravet her?
Da skal Taaren i mit Øie
Vidne veemodsfuld og klar,
Mens jeg skuer mod det Høie:
Det min — sidste Broder var.

Og den Fremmede skal høre
Hyrdens gode Navn,
Og jeg skal hans Hjerte røre
Ved mit stille, tunge Savn;
Men naar Taaren er henrunden,
Skal jeg komme fro ihu
Hvad du var i Prøvestunden,
Hvad din Sjæl er nu.

Her du stod, en Blomst paa Heden,
Sjælden, skjøn og stor;
Spirende for Evigheden,
Falmed den paa Jord:
Stormen havde Frøet baaret
Fra et fremmed Land;
Til et Himmeltræ udkaaret,
Faldt det her i Sand.

Derfor var det, Blomsten dukked
Sig saa veemodsfuld;
Derfor den i Stormen sukked,
Sank i sorten Muld.
Men — jeg veed det — Muldet dækker
Kun det faldne Løv,
Og en Cherub Blomsten vækker
Herlig af dens Støv.

Og hvert Aar, naar Vaaren kommer
Med de Blomster smaa,
Naar den milde, varme Sommer
Over Gravene mon gaae;
Da skal venlig og fortrolig
Blaae Kjærminder klynge sig,
Broder! til den snevre Bolig,
Hvor du hviler dig.

Og i Kirkens stille Skygge
Skal en Lillie groe
Og med barnlig Uskyld smykke
Hytten, hvor de Gode boe,

Hvor den lille Pige hviler
Tryg nu i sin Faders Arm,
Og i Døden til dig smiler,
Langt fra Verdens Larm —

Der skal Fredens stille Engel
Lonlig sætte sig,
Vifte med sin Lilliestængel,
Mens du sover sødelig;
Og naar Aftenluften svæver
Gjennem Gravens Blomster hen,
Bøier Lillien sig og bæver,
Hvisker Engelen:

„Fred med Hyrden! Fred med Eder,
Som han havde kjær!
Ei i Graven om ham leder!
Eders Ven er ikke her.
Søger ikke blandt de Døde
Ham, som lever evig hist!
Græder ei! I ham skal møde
Fro hos Jesum Christ."

Den hellige Green.

(En Legende.)

Efterat Synden var kommen ind i Verden formedelst et Menneske, og Døden formedelst Synden, traadte Livets Engel en Dag for den Almægtiges Throne og sagde:

„Herre! du bød mig, med Fakken i Haand at føre de Sjæle iland, som strande paa mine Kyster, og jeg har adlydt; men see! en anden Aand, stærkere end jeg, bortriver atter de Ulykkelige, naar de i Nøden klynge sig til hinandens Bryst; allevegne staaer han med mørkt Aasyn og bortfrømmer den stakkede Glæde; og min Fakkel udpuster han, som en Nattens Storm, og i Mulmet fører han dine arme Sjæle over fremmede Bølger, langt bort i det uvisse Fjerne."

Smilende hørte den Algode Engelens Tale og sagde: „Døden er min Tjener, som du, og udøver tro sin Herres Villie; men mørk staaer han i Forgængelighedens Land, den gode Engel; thi den blege Synd er hans Forgænger, og med Taarer modtages han af Menneskens Børn. Grædende bleve de henkastede paa de nøgne Bredder, og Børnene græde atter, naar en alvorlig Ven løfter dem fra Jorden og bærer dem til deres Fader. Dog — det vide de ikke, og derfor stirre de frygtsom mod det ubekjendte Fjerne; men jeg vil give dem et Tegn. Livets Engel! gak du til det gamle Paradiis! bryd en Green af det evige Livstræ, og plant den i Forgængelighedens Land, at dens Duft kan vederqvæge de frygtsomme Sjæle!"

Saa talede Herren, og Engelen adløb. —

Endnu staaer paa Jorden den hellige Green, og naar den vædes af de Frommes Taarer, dufter den liftigt i paradisisk Vellugt. Religion have Menneskene kaldt den, og i Sorgens og Dødens Stund vederqvæger den Sjælen med Duften af det evige Livs Blomster.

Edvard

(en skotsk Ballade, efter Herder).

Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?
Edvard! Edvard!
Hvi er dit Glavind saa blodrødt vel?
Og du gaaer saa sorrigfuld her? — O!

O! jeg har slaget min Falk ihjel —
Moder! Moder!
O! jeg har slaget min Falk ihjel —
Som den har jeg ingen meer. — O!

Din Falk haver ei saa rødt et Blod —
Edvard! Edvard!
Din Falk haver ei saa rødt et Blod —
Bekjend mig det frit, min Søn! — O!

O! jeg har dræbt min Ganger god —
Moder! Moder!
O! jeg har dræbt min Ganger god,
Og den var saa stolt og skjøn. — O!

Din Hest var gammel; den døde vist selv —
Edvard! Edvard!
Din Hest var gammel; den døde vist selv.
Dig trykker en anden Nød. — O!

O! jeg har slaget min Fader ihjel —
Moder! Moder!
O! jeg har slaget min Fader ihjel,
O vee mig, vee! han er død. — O!

Og hvad vil du nu vel gjøre for Bod?
Edvard! Edvard!
Og hvad vil du nu vel gjøre for Bod?
Min Søn! du mig Mere tilstaae! — O!

Paa Jorden ei hvile skal min Fod —
Moder! Moder!
Paa Jorden ei hvile skal min Fod:
Over vilden Hav vil jeg gaae. — O!

Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huus?
Edvard! Edvard!
Hvad bliver der saa af din Gaard og dit Huus,
Saa herligt og skjønt at see? — O!

Det lader jeg staae til det synker i Gruus —
Moder! Moder!
Det lader jeg staae til det synker i Gruus,
Vil aldrig mere det see. — O!

Din Hustru, dit Barn, hvad blier der af dem?
Edvard! Edvard!
Din Hustru, dit Barn, hvad blier der af dem,
Naar du over Havet er? — O

Verden er stor — lad dem betle sig frem!
Moder! Moder!
Verden er stor — lad dem betle sig frem!
Jeg seer dem aldrig meer. — O!

Men hvor vil det med din kjær Moder gaae til?
Edvard! Edvard!
Ak! hvor vil det med din kjær Moder gaae til?
Min Søn! hvor vil det gaae til? — O!

Forbandelse med dig og Helvedes Ild!
Moder! Moder!
Forbandelse med dig og Helvedes Ild!
Thi du, du har raadt mig dertil. — O!

Rosenkrandsen.

(En Middelalders-Legende.)

Da Abel vandrede ind ad Himmelens Port, med Taaren paa sin blege Kind og de gule Lokker dryppende af Blod, da traadte Englene forfærdede tilbage, og den Ene sagde til den Anden:

„See! det første Menneske, som betræder vor evige Bolig, han drypper af Blod, og hans Broder var hans Morder. Er dette den Slægt, som er bestemt til vor Himmel?"

Og de gode Engle taug. Men Djævelen loe i sin Afgrund.

Da knælede Abel for Guds Aasyn og bad:

„Herre! du modtog mit barnlige Offer; hør nu min Bøn! Naade, Fader! Naade for min ulykkelige Broder!"

Og Cheruberne studsede ved den Frommes Bøn. Men den Evige talede:

„Søn! stor er Naaden i Himlen; men stor er og Brøden paa Jorden; spørg ikke hvad der er størst! Men kom hid, du gode Hyrde! du var tro i det Lidet; jeg vil sætte dig over det Større. En Hyrde skal du vorde for de Fortabte, som atter finde Veien til den evige Naade."

Og Herren lagde sin Haand paa hans Hoved og velsignede ham. Da faldt Taaren af Abels blege Kind; den nedrullede paa Jorden og blev et Baand af glindsende Perler. Og Blodet i hans Lokker neddryppede ogsaa paa Jorden og blev en Krands af evige Roser, og Roserne snoede sig, som Rubiner, blandt de glindsende Perler. Og see! Cain, den angerfulde Synder, gik fortvivlet i Natten og vovede ikke at løfte sit Hoved mod Himlen og vovede ikke at bede til sin Gud; men han sønderrev sine Klæder og kradsede Kjødet af sine Kinder og hylede. Da saae han paa Jorden den underfulde Krands, og han greb den og knugede den mod sit blødende Hjerte. Og han saae Perlerne i Krandsen og hang den om sin nedbøiede Hals. Og hans Suk vare trefold saa mange som Roserne i Krandsen, og hans Taarer tifold saa mange, som de glindsende Perler. Da følte han sig underlig styrket, og han løftede sit Hoved fra Jord, og see! en Hyrde stod for hans Øie i straalende Klæder: hans Aasyn var fromt og blidt som Abels; han pegede med sin Stav mod Himlens Stjerner og forsvandt.

Da var det som om en Steen faldt fra Synderens Hjerte, og han vendte sig trøstig til sin Gud og bad.

Og han byggede sig en Hytte i Skoven og levede et stille og bodfærdigt Liv og saae intet Menneske siden.

Og Cain døde og sank i Muld; men hans Rosenkrands blev tilbage paa Jorden. Den gik fra Slægt til Slægt og frelste mangen Synder fra Fortvivlelse; thi Abels fromme Aand svævede over den og hævede Sjælen til Gud i Bønnen. I Eremittens Hytte og i Klosterets eensomme Celle blomstre endnu hine himmelfaldne Roser; og selv den blodige Synder tør bede til sin Gud, og den Fortabte søge Veien til den evige Naade.

Nattevandrerinden.

Elina gaaer i sin Fäders Borg,
I sorte, flagrende Klæder;
Hun synes at skjule dyb Hjertesorg;
Men aldrig hun sukker og græder.
Hver Dag hun svinder, som Dug for Sol;
Hun seer det og smiler med stille Taal.
Bekymret tidt Moderen spørger:
„Siig Dotter! hvorfore du sørger!

„Hvi er dit Øie saa sygt, saa mat?
Hvi er dine Kinder saa blege?
Og hvor er din Gang hver Midienat,
Naar Søvn dit Legem skal qvæge?"
„Ak Moder! — jeg elsker ei Dagens Lys;
Men Natten er mig saa venlig tys,
Og gaaer jeg ved Midnatstide
Og seer paa de Stjerner blide."

„O! vogt dig! Stjernen er vist ei blid,
Som Pigens Hjerte besnærer;
Og Maaneskinnet gjør Kinden hvid,
Og Midnatstaagen udtærer."
— „Lad tæres Legem! lad blegne Kind!
Men sød er dog Stjerne og Maaneskin,
Og Lilien har jeg nu funden,
Som kun dufter i Midnatsstunden."

Den Moder mæler et Ord ei meer;
Selv dybe Suk hun vil dølge:
Ved Nat hun Pigen bortvandre seer;
Saa sagte hun efter mon følge.
Bag Haugen Kirkegaardsmuren staaer;
Didhen den sørgende Pige gaaer,
Bag Kirkemuren bortsvæver —
Den Moder det skuer og bæver.

I Natten lyser en Marmelsteen.
Til Gravstenen Jomfruen vanker:
„Stat op, du Kjære!" — Med Dødningbeen
Paa Graven hun sagtelig banker.
Brat revner Stenen, og underfuld
En Dødning stiger af sorten Muld;
— Ak! hellige Christ! dig forbarme! —
Nu synker hun i hans Arme.

Hun læner sit Hoved op til hans Bryst;
Hans Læber alt hendes møde,
Og Pigen hensmelter i rædsomme Lyst —
Hun klynger sig fast til den Døde;

Paa Graven de sidde, som Brudgom og Brud,
Og hviske saa sagte i Natten ud:
„Du Kjære! naar vil du modtage
For evig din elskende Mage?“

„I Morgen, Favre! du vorder min Viv,
Saa skal jeg dig evig omarme;
Thi nu har jeg drukket dit sidste Liv,
Udsuget din sidste Varme.“
Ved Kirkegaardsdøren den Moder staaer —
Med Gru det Rædselsord hende slaaer.
Hun blegner og styrter til Jorden,
Som knuust af Himmelens Torden.

„Ak! bed for din syndige Sjæl en Bøn!
Bed, Barn! og fly med din Moder!
O! vee dig, Dødning! — du est min Søn —
O! Dotter, det er din Broder.“
Den Døde hører det Angestskrig,
Og bleg og langsom han hæver sig:
„Ti stille, Moder! ti stille!
Ei Blod kan Sjæle adskille.

„Paa Jorden gjælder det store Bud,
Men ikke i Aandernes Rige;
I Døden vorde vi Brudgom og Brud —
Hos Gud samles Lige med Lige.
Gak hjem, og tag din Dotter ved Haand!
I Morgen samles vi Aand med Aand —
Farvel! — hør, Hanerne gale!
De Døde til Graven de kalde.“

Harperne.

„Saa Mange rore kan et følsomt Hjerte;
Naturens Helligdom udgrandske Faa!“
Hvis nogen Skjald os denne Viisdom lærte,
Saa veed jeg vist, han gammel var og graa,
Saa veed jeg vist, han aldrig vilde stemme
Den gyldne Stræng til søde Toner meer,
Naar kold han i sin Grandskning kunde glemme
Hvad Aanden hører, for hvad Tanken seer;
Thi er det stort og herligt end, at skue
Dybt i Naturens skjulte Helligdom,
Hvad er dog Diets Glands mod Hjertets Lue?
O! uden den er selv Naturen — tom.
Der giemmes Meget i Naturens Rige,
Som Barden nødig skuer alt for grant.
Lad ikke ganske hellig Skumring vige!
Thi da er mangen herlig Drøm — kun Tant.
Siig Skjalden ei, at Skoven kun er — Træer,
At Hjertet kun er usselt — Kjød og Blod,
At der er ingen Sylpher, ingen Feer,
At — Luft hans Himmel er og — Vand hans Graad!
Thi da vil ei „Dryaden mere ryste
Sin grønne Lok i Aftenskumringen,“
Da er det Skygger kun, hvorfor han gyste,
Hvorved han studsed — blussed — reves hen;
Da vandre ingen Væsner meer forover,
Da lyser ei fra Stjerner Livets Spor,
Da taler Almagt ei i Skykartoven,
Da smiler Englen ei bag Drømmens Flor.
Lad ham end see den evig skjønne Orden!

Lad ham, forbauset ved sin Viden, staae
Forstenet, som et Himmelfjeld paa Jorden! —
Men Harpen kan han aldrig mere slaae.

Der var engang en trofast Elskerinde;
Men Graven favned hendes blege Ven;
Dog tidt i Dæmringsqvel med Veemodsminde
Gled Haanden over Harpens Strænge hen;
Og i en Afkrog Vennens Harpe stander;
Den gjengav hendes Tungsinds Melodie,
Og Smiil i Pigens stille Graad sig blander,
Naar hun fornam den søde Harmonie:
Hun troede da, den Elsktes Aand nedsvæved,
Usynlig, ved den stille Klagesang,
Og sagtelig henover Strængen bæved
Og aabenbared sig i Gjenlydsklang;
Og hun var lykkelig end i sin Smerte,
Dog stakket kun; thi ak en Viisling kom,
Som ikke rørte noget følsomt Hjerte,
Men grubled i Naturens Helligdom.
Han vidste Alt naturligt at forklare
Af Tonekonstens lærde Theorie,
Han maatte strax sin Viisdom aabenbare,
Og hine Toners Drømme var — forbi:
Ei var det meer den Elsktes Aand, som rørte
Forladte Harpe mildt i Savnets Stund —
Livløse Strænges Samklang kun hun hørte,
Med kolde Spot, fra hule Harpebund.
Brat Tonerigets Himmel var tillukket —
Ret aldrig meer hun rørte Harpens Guld,
Og Hjertet uden milde Drømme sukked
Til det laae stille under tausen Muld. —

— Saa Mange knuse kan et følsomt Hjerte;
Men Sjælens Helligdom udgrandske Faa.
Luk kun dit Øie til og drøm, o Smerte!
Med lukte Øine bedst du Lyset saae.

Ved Niels Treschovs Afreise

til det nyoprettede Frederiks Universitet i Norge 1813.

Hil Danias Broder! du Klippe i Nord!
O! Norrig, sneelokkede Kæmpe!
Lad Skyer indhylle den blodige Jord!
De skal dog ei Nordlyset dæmpe:
Det glimter — og Kæmpen opbygger ved Nat
For Lyset et Tempel paa Fjeldet saa brat.

See Morgenens Fugl staaer paa Tempelets Tind
Og ryster sin Vinge og kalder
I Kirken den venlige Lysstraale ind,
Som adspredt paa Jorderig falder;
Og Viisdommens Genius vinker sin Ven
Med grønnende Palmer til Alteret hen.

Der vandred en Gubbe paa Danias Strand;
Hans Minde taknemlig vi gjemme;
Med Gryet han iler til Klippernes Land;
Thi høit han paa Fjeldet har hjemme.
O! Norrig, slut kjærlig din Søn i din Favn!
Med Danmark du fro skal bekrandse hans Navn.

Walkendorphs Minde.

(Skrevet paa Walkendorphs Collegium 1813).

Ei tomme Steen paa sunkne Grav,
Hvorunder Orme bygge,
Skal prise Manden, god og brav,
Naar Musen hviler i hans Planters Skygge.

I Axelstad et Steenhuus staaer,
Hvor Kamre smaa modtage
Den Musa, som forvildet gaaer
Og søger Ly i Nordens Vinterdage.

Og bag de lune Kamre smaa,
Blandt favre Blomsterklynger,
Hver Sommer, duftende og blaa,
Syrenen sig i tætte Løvværk slynger.

— Hvad var dit Navn? du ædle Mand,
Hvis Blomster her end dufte
Saa venligt i dit Fødeland,
Mens alle Vinde om din Gravhøi lufte!

Din Løvsal suser blidt hver Vaar:
Den kan dig ei forglemme;
Og Pieriden Harpen slaaer;
Hun vil dit Navn i Løvets Vift fornemme.

Og lytter hun til Fuglesang
I dine Skyggesale,
Hun glemmer Qvad og Harpeklang
Og synes, Fuglene om dig vil tale.

Men suser Nattens kolde Vind,
Hvad heller Vintren kommer,
I dit Asyl hun vandrer ind
Og priser dig, som i den varme Sommer.

Der sidder hun bag lune Muur,
Imens det stormer ude,
Og drømmer sig en ny Natur,
Seer Lilier blomstre paa den frosne Rude.

O! sig, Camene! sig, hvo gav
Dig Huusly her i Norden?
Han længst har hvilet i sin Grav,
Nei, længst hos Gud han fri nedseer til Jorden.

Hans Navn ei Storheds Høider naaer;
Men her hans Gierning taler.
O Walkendorph! bekrandset staaer
Dit Navn dog ei i Dannemarks Annaler.

Streng dølger ei Urania
En Skygge ved dit Minde:
Hun vandred sørgende herfra;
Du saared haardt den himmelske Gudinde.

Dog venlig hun din Anger saae
Det haarde Sind nedbøie,
Og for sin Stiernehimmel blaa
Oplod hun gjennem Taarens Glar dit Øie.

Du saae, hvor Musen fredløs veg,
De Himmellys udsluktes,

Og hvor ei Lysets Aand nedsteg,
For Lysets Herre Hierterne tilluktes.

Og fra Uranienborgs Ruin
Du maatte Stene flytte,
Og bygged her med tunge Sind
I Arels By for Muserne hiin Hytte.

Fra den gik Polyhymnia
Til Field, til Dal, til Slette,
Og peged haabfuld did, hvorfra
De høie Toner evig Fred forjætte.

Fra den har Melpomenes Sang
Til Evalds Harpe tonet,
Indhentet Brahes Stiernegang
Og med Urania din Aand forsonet.

Fra den skal hendes Søstre fro
Forsoningen istemme,
Og gjerne i din Løvsal boe,
Og utaknemlig ei dit Navn forglemme.

I Sekler dit Asyl skal staae,
Din Bautasteen i Norden,
Og Muserne ei fra det gaae,
Saalænge de ei flygte maae — fra Jorden.

Barners Sommer-Vandringer.

En Sangkreds i Brevfragmenter.

Brudstykker

af

Breve fra Barner til Carl.

Første Brevfragment.

Reisesang

(efter Ludvig Tieck.)

„Op! Solens Straaler vinke dig —
Ud i Guds frie Hal!
Gaa gjennem Landet lystelig!
Stig over Bjerg og Dal!

See! Strømmen jo ei stille staaer:
Den bruser lystig fort;
Hør! Vinden muntre Vinger slaaer
Og suser, flygter bort.

Og Maanen reiser hist og her,
Og trættes ei derved,
Og Solen over Bjerget seer
Og gaaer i Havet ned.

O, Menneske! der sidder du
Og længes i dit Hjem;
Frist op! og see med munter Hu
I fremmed Verden frem!

Hvo veed hvor Lykken blomstrer dig?
Saa gaa og søg den kun!
Jil fort! see Morgnen skjuler sig!
Snart kommer Aftenstund.

Lad fare Sorg og ængstligt Mod!
Guds Himmel blaaner fro:
Fryd dandser let, hvor Sorgen stod —
Fæst kun til Lykken Tro!

Din Kjærlighed bær Frugt saa vidt
En Himmel favner dig,
Og hvert et Hjerte faaer vist Sit —
Søg kun utrættelig!"

— Jeg er paa Landet, midt i det deilige Sjælland. Med den store Kjærlighed i Hjertet og den unge, fremspirende Vaar omkring mig, aander jeg frit og muntert. Jeg har seet Vinteren flygte i de fjerne Taager og med Glæde hørt dens Afskedssang i Storme fra Nord. Fra Aftnens Egne fornam jeg lune Vinde, som paa lyse Solstraaler fore forbi og sang om den kommende Vaar. Bierne har forladt deres Kuber og sat sig paa de svulmende Blomsterknopper. I Busken staae de muntre Sommergjække og vente deres yndige Søstre. Lærken opsvirvler i den klare Luft og vækker de slumrende Fugle. Svalen kiger ud af sin Grav og istemmer sin klynkende Sang; den lyder smertelig midt blandt de glade Toner, og minder længselfuld om de evige Savn. Men fra Syden kommer den flygtige Glæde med Vaaren og kalder Naturen til Kjærlighed og Liv. De reisende Trækfugle følge jublende deres Gudinde i store Klynger; og naar de stundom nedlade sig paa et Kirketaarn, for at hvile de trætte Vinger, saa

tænker jeg paa, hvor godt det dog er at kunne hvile hos Gud, og fra ham hente Kraft paany til Reisen; og naar de nu atter bortflyve efter Vaaren og den flygtende Glæde, saa synes jeg at forstaae deres Sang. Jeg drager ogsaa videre og nynner min Foraarssang og søger min Fryd i det Fjerne.

Vinterens Afsked.

Hvad er det for fjerne Toner?
Hvilke kjælne Lyd
Bæve hid til Kraftens Zoner
Fra det svage Syd?
Ha! jeg kjender
Eders Tryllehær:
I er ikke mine Venner —
Kommer mig ei nær!
Vestenvinde!
Fuglesang!
Elskov! Fryd! og Harpeklang!
Tier! holder inde!
Blomsterklædte Dandserinde!
Vaar, med dine Alfespor!
Hvad vil du i Nord?
Her boer jeg fra fjerne Old,
Stormer, stærk og kold:
Jeg har Landets Sønner hærdet,
Trykket dem til iisnet Bryst,
At de kold og uforfærdet,
Fremmed for blodagtig Lyst,
Landser slynge, hæve Sværdet
Drabelig i blodig Dyst.

Jeg er Nordens Fosterfader:
Her jeg gammel blev og graa;
Elskov, Spøg og Sang jeg hader,
Lider ingen Blomster smaa;
Skrantne Sydlings Børneglæder
For min Aande døe.
Engens farvesprængte Klæder
Blegne, naar jeg dem betræder;
Floden binder jeg med Kjæder,
Lægger Harnisk paa qvindagtig Sø.
Nordens Herre var jeg længe:
Storme hyled ud min Magt;
Fuglen taug, og stum var Harpens Strænge,
Jorden i sin Liigdug lagt.
Længe sad jeg paa min Throne:
Den var bygget af Chrystal;
Længe tvang jeg Kraftens Zone
I min sneeopreiste Hal.
Men nu slukkes ud min Stjerne;
Borg og Throne synker hen:
Foraarsstraalen fra det Fjerne
Kommer — smelter den.
Vestenvinde!
Fuglesang!
Elskov! Fryd! og Harpeklang!
I mig overvinde;
Blomsterklædte Dandserinde!
Vaar, med dine Alfespor!
Seirer du i Nord?

Vestvindene.

I Gallop, i Gallop,
Over Stub, over Busk, over Bøgenes Top
Vi Smaadrenge ride.
Vi sidde til Hest
Som vi kunne bedst
Paa de Solstraaler blide;
Og i Huj og i Hast
Vi holde os fast
Paa de Gangere, rappe og hvide.
I Gallop, i Gallop,
Over Stub, over Busk, over Bøgenes Top
Vi fare saa vide.

Vi komme fra Vest,
Som et Lyn gjennem Luft, paa vor skinnende Hest,
Vi lystige Drenge,
Med Spil og med Klang,
Og med Spøg og med Sang,
Over Marker og grønnende Enge.
Og paa Mark og paa Eng
Gaae Smaapiger i Flæng
Med Roser paa smilende Kinder;
Vi dem fare forbi:
Her er vi! her er vi!
Kysser Rosen paa Kinden, og svinder.

I skalkagtige Smaa!
Lad os Piger smukt gaae!
— Hvisker Barnet og Barmen tildækker —

Hvorfor sige I ei
Hvem I saae paa jer Vei?
Kommer Vaar? eller mon I os gjække?

Hun er nær, hvor vi er,
Hun er nær, hun er nær
Den Mø med de blomstrende Kinder,
Som i Aar, som i Fjor,
Som om tusinde Aar
Alle Hjerter fortryllende vinder.
Hun er nær, hvor vi er,
Hun er nær, hun er nær!
Snart hun kommer, den skjønneste Skjønne!
Nu lystig! hop, hop!
I Gallop, i Gallop!
Over Stub, over Busk, over Bøgenes Top!
Snart er Stubben og Buskene grønne.

Bierne.

Surre, surre, sum, sum!
Gamle Sneemand gik sin Vei,
Og i lystig Hurlumhei
Vestenvinde suse.
Solen skinner, Lærken leer —
Hvorfor skal vi sidde der
I de tætte Huse?

Surre, surre, sum, sum!
Her er bedre i det Fri;
Men forgjeves lede vi:
Her er ingen Blade;

Her er ingen Blomster smaa,
Intet Løv at hvile paa,
Ingen Honningfade.

Surre, surre, sum, sum!
Jorden er saa bar, saa tom;
Stakkels Bi for tidlig kom —
Surre, surre, surre!
Stakkels Bier knurre.

Sommergjækkene.

Hvad er det for Knurreri?
Brantne Blindebukke!
Skal I flyve os forbi,
Murre, brumme, sukke?
Seer nu, hvad I før ei saae!
Her er Blomster, Blade,
Her er Grønt at hvile paa,
Her er Honningfade!

Vi vil ikke gjække Jer:
See! vi prise Sommer,
Og vor Moder hun er nær,
Vore Søstre kommer;
Lilier og Tusindskjøn,
Roser og Fioler:
Rød og gul og blaa og grøn
Ere deres Kjoler.

De er underveis endnu;
Kom da hid saa længe!

Lille Brummer! kom kun du!
Kommer, Piger! Drenge!
Kan du glæde dig ved Lidt,
Favre Børneskare!
Ind i Busken til os tit!
Vi er Sommernarre.

Lærken.

Jeg sad veemodig paa nogne Oviſt
Og ledte om Ly og om Føde;
Jeg havde min Fryd og min Stemme miſt;
Min Jord og min Himmel var øde.

Da saae mit Øie fra forten Jord
Den forſte Spire frembryde;
Og milde Sydvind forbi mig foer
Og hviſkede ſødt og bortflyede:

Sjung Haabets Sange i høien Luft!
Byd Jorden ſin Favn udbrede!
Fra Syd kommer Bruden i Blomſterduft
I det lysgrønne Brudeklæde.

See! derfor jeg ſvinger
De dirrende Vinger,
Og qviddrer nu lyſtig i høien Luft
Om de kommende Glæder,
Om Bruden, ſom kommer i lysgrønne Klæder,
I Blomſterduft.

Vaagn op af din Dvale,
Du slumrende Svale!
Sjung lydt under Tag!
Din Nat er nu omme:
De Reisende komme,
Og seent skjuler Sløret den smilende Dag.
Kom ud af din Hytte!
Paa fjerne paa fremmede Sange du lytte!
Kom, Menneske! kom, og vær glad!
Nu fyldes det Øde,
Nu lever det Døde,
Nu iler os bortdragne Venner imøde,
Og Haabet besjæler vort Qvad.

Procne.

Saa var det ikkun en Vinterblund!
Tilbage de Længsler ile;
Saa slumred jeg kun en liden Stund!
Og kunde ei evig hvile!

Paany jeg vækkes af Lærkens Qvad,
Maa sorte Vinger udbrede;
Men Sorgens Fugl bliver aldrig glad,
Maa klage, og kan dog ei græde.

Jeg klager, og veed ei selv hvo for —
En Anelse kan jeg fornemme:
Jeg før haver været, jeg veed ei hvor,
Der er Noget, jeg aldrig kan glemme.

Det svæver for mig saa underlig
I dunkel Erindringsskygge,
Og som en Dæmon forfølger det mig,
Ihvor jeg mon boe og bygge.

Og ængstlig jeg flagrer hid og did,
Som bodfærdig, arm Synderinde;
Min Sang er afbrudt, nu vild, nu blid;
Og Ro kan jeg aldrig finde.

Ak! Kilden jeg til min Sorg ombær
I mit ængstelig anende Hjerte,
Og naar paa mit blodrøde Bryst jeg seer,
Jeg klynker, men veed ei min Smerte.

See! derfor jeg gviddrer om Kirketag,
Og for tungsindig Menneskes Hytte?
Hans Hjerte og bløder ved Nat, ved Dag,
Og gjerne han paa mig vil lytte.

Tidt svæver jeg over den blanke Sø:
O! kunde dens Dyb mig modtage!
Jeg vilde saa gjerne i Bølgen døe,
Veed ei hvad mig holder tilbage.

Min Rede jeg kliner af sorten Jord;
Thi bedst under Jorden jeg blunder;
Og tidt jeg i mørke Grave boer;
Thi did min Længsel henstunder.

Dog see! hist komme med Liv, med Lyst
Vaarfugle med frydefuld Stemme.

— Ak! røde Pletter paa Procnes Bryst!
O! kunde jeg Eder forglemme!

Glæden.

Svale! flyv og løft din Røst!
Glad du bringe Sommer!
See! fra paradisisk Kyst
Glædens Budskab kommer:
Fuglen fra lykkalig Ø,
Fuglen med den lyse Vinge,
Som kan Mørkets Hær betvinge,
Svømmer over Sø!
See! med talrig Børneklynge,
Flyver hun i Land;
Mon I Fuglen kjende kan?
Hører hende synge!

* * *

I Edens Hauge der blev jeg født:
I Livsens Træ var min Rede;
— Mine Fjær vare gyldne, som Morgenrød —
Der hed jeg den evige Glæde.

Jeg leved der i lykkalig Fred;
Mine Sange gjenlød saa vide;
Uskyldigheds Fugl min Mage hed;
Hans Dunn vare liliehvide.

Og Børn vi havde i Tusindtal;
Ud i Verden vi sendte dem alle;
End flagre de rask over Bjerg, over Dal —
Spøg, Munterhed, Smiil I dem kalde.

Men Menneſket dræbte min Mage hvid,
Og jeg maatte flye af min Rede,
Og raſtløs jeg ſvæver nu hid, nu did,
Og kaldes den ſtakkede Glæde.

Nu Guldet er faldet af mine Fjær,
Og let er min Vinge nu vorden;
Men Menneſket haver jeg dog ſaa kjær,
Og vil ikke flygte fra Jorden.

Dog blandet er nu min Harmonie
Med enkelte fremmede Toner;
Og aldrig jeg dvæler, men flyver forbi
Fra Morgnens til Aftenens Zoner.

Tidt Ynglingen rækker ſin Haand efter mig,
Men kan dog ei holde mig fangen:
Idag jeg ſjunger ſaa blidelig,
Imorgen er jeg bortgangen.

Tidt fanger han dog mine Unger ſmaa:
Dem kan jeg ei alle medtage,
Og dem kan Menneſket høre paa
Indtil jeg kommer tilbage,

I Pigens Kinder, ved Pigens Barm
Dem Elſkeren tidt kan oplede;
Men hvor de gjøre for megen Larm —
Der flygter den raſtløſe Glæde.

Vaaren.

Svæv hid, o Glæde!
Og dvæl hos mig!
En skyggefuld Rede
Jeg bygger for dig.
Kom, Engens Spæde!
I Blomster smaa!
Eders Tæppe I brede
Hvorhen jeg mon gaae!
Saa let jeg træder
Da hen over Eder,
Som Løvet, der dandser paa Bølgen blaa.

I ranke Bøge!
Smyk Eder paany!
Lad ei min Sanger forgjeves søge
Hos Eder Ly!
I Norddryader! I stolte Ege!
Haardhjertede Skjønne!
Vær ikke saa blye!
Udspreder forførisk de Lokker grønne!
Lad Spøg og Elskov til Eder tye!
Vestvinde med Lokkerne lege!

Rind blidt, I Kilder!
Som Harpeklang!
Kom Nattergal! med de søde Triller,
Istem med Naturen din Brudesang!
Kom, muntre Ynglinger! favre Piger!
Til Spøg og til Sang og til Dands!

See! Kjærlighed sig mellem Buskene sniger
Og fletter saa mangen Brudekrands.
Kom, hele min Klynge!
Kom, Store! kom, Smaa!
Som vifte, som surre, som dandse, som synge,
Hvorhen jeg mon gaae!
O, kommer I Alle,
Som have mig kiær!
Til Liv og til Lyst eder Vaaren mon kalde.
Kom! fryd Eder Alle!
Og favn mig, imens jeg er nær!

Trækfuglene.

Lykfalige Reise! lykfalige Id!
Nu hid og nu did!
Nu hist og nu her!
Som Glæden vi flyve med viftende Fjær!
Over Eng, over By,
Over Sletter og brusende Skove,
Over Høi over Dal, over rullende Vove
Med susende Vinger, vi flye!

Overalt har vi hjemme,
I Syd og i Nord,
Og munter vi reise med jublende Stemme,
Og følge den Yndiges Spor —
Gudinden, som dandser
Nu fjern og nu nær,
Strøer Blomster paa Marken, og Lunden bekrandser,
Og kalder sin vingede Hær.

Vi høre saa glade
Den Yndiges Røst,
Og flagre og sjunge og Hjemmet forlade
Og søge det Fjerne med Lyst.
Vi bygge vor Rede
I Nord og i Syd,
Hos den rastløse Fryd.
Vi søge vor Rede,
Hvor Vaaren har fæstet sit Sæde;
Den skjuler os kun,
Som Herberg, paa Reisen en stakket Stund:
Snart flye vi med Vaaren og med den ustadige Glæde.

Lykkalige Reise! lykkalige Id!
Nu hid og nu did!
Nu hist og nu her!
Som Glæden vi flyve med viftende Fjær!

Lykkalig saaledes
I Luften at boe,
Og komme og flygte, ustadig og fro,
Og reise fra Sorgen og aldrig at stedes
I Dvale og dræbende Ro!

Lad Menneskет klage
Ved Frost og ved Kuld,
Henslæbe som Ormen de langsomme Dage,
Og døe paa det fædrene Muld!
Lad Menneskет klage
Ved Længsler og Savn!
I Hjemmet han vil til det Fjerne bortdrage;
Fjern, savner han Elskedes Favn.
Vi kjende ei Klage,
Ei Menneskетvang,

Vi kjende ei Vinterens stakkede Dage,
Og os falder Tiden ei lang.
Vi fro kan bortdrage
Fra Hjem og til Hjem,
Tilbage
Og frem:
Med os følger Broder og Søster og Mage,
Og ingensteds savne vi dem.

Lykkalige Reise! lykkalige Id!
Lykkalige Liv! flyve hid, flyve did!
Flyve hist, flyve her!
Nu fjern og nu nær —
Som Glæden med viftende Fjær!

Andet Brevfragment.

Jeg begynder at kjende Verden fra en anden Side og vilde saa gjerne helde mit Hoved til Virkeligheden; men det er en haard Steen at hvile paa. — —

Glad, i en Handelsgartners Urtegaard
Lystvandred der en Aftenstund en Digter.
Han standsed ved et Abildtræ og lytted
Og hørte henrykt liflig Strængeleg;
Thi høit fra Træets Krone toned dæmpet,
Med fjerne Orglers Klang, en Aolsharpe:
Henover ligestemte Strænge bølged
Med Luftningsstrømme Tonevældets Bover,
Nu sittrende og svulmende og høit,

Nu dybt hendøende i Overgange
Af alle Toneverdnens Grundaccorder;
Og veemodsfuldt, men blideligt og sødt
Henstrømmed i den ligestemte Sjæl
De mystiske, forunderlige Toner —
Og Hjertet slog saa fromt, høitideligt,
Mens Tanken tabte sig i skjønne Drømme
Og steg, som Følelser, i Harmonie
Til Gud og Evighed og bedre Verdner;
Thi Tonerne lød velbekjendt for Aanden,
Som naar igjennem Gravens høie Græs
Ved Midnatstid Henfarnes Aander vifte
Og hviske venligt, mens de fare hen.
Og lokket did ved Strængens Trylleklang,
I Træets Løvsal glade Fugle sad
Og nynned deres Aftensang. — O Fryd!
O! underfulde Sjælefryd! — udbrød
Begeistret Digteren — Tak være dig,
Som sindrig her udspændte gyldne Streng
For Aftenluftens Aande, at den blidt
Kan hviske ud Naturens Trylleklang
For hver Naturens Søn, saa Himlens Slægt
Maa føle og istemme den med Fryd!

Forundret hørte Gartneren de Ord;
Kold stod han der, og varme Digters Røst
Var for hans sløve Sands et fremmed Sprog.
„Det Spilleværk" — han vranten sig udlod —
„Det Spilleværk i Træet er det vel,
Hvorom Han taler; det min Formand har
Ophængt der — troer jeg — for at skræmme bort
De skadelige Fugle; men jeg seer,

Det skader meer, end gavner: Fuglene
Har vant sig til det Spil og komme nu
I Hobetal og æde mig min Frugt.
Det Legetøi vil jeg nu rive ned
Og sætte did en rigtig Fuglestræmme."

Sørgmodig hørte Digteren de Ord;
O Konst! — han sukked — Himlens Harmonie!
Hvi toner du paa Jord? bort, Sanger! fly!
Her finder du ei Hvile meer og Ly.

Tredie Brevfragment.

— — Jeg har drømt, og gid jeg aldrig var vaagnet! jeg vilde neddrage min Himmel paa Jorden og den nedstyrtede over mig. Jeg staaer ene og næsten ligegyldig midt i Verdenstummelen og synger med Salomon:

Hvad er det du higer efter
Under Solen, Menneske!
Hvortil mon du Øiet hefter?
Blinde! kan du Maalet see?

Aret staaer sin Vaar, sin Sommer,
Grønnes, gulnes, meies af;
Een Slægt gaaer, en anden kommer,
Jorden staaer, en evig Grav.

Maanen vandrer i sin Orden
Fra og til det samme Sted;

Solen stiger over Jorden,
Solen gaaer i Havet ned.

Daglig kommer den tilbage,
Gaaer den samme Vei igjen;
Vinde suse og uddrage,
Fare frem og ile hen.

Bækkene i Havet falde —
Havet fyldes evig ei;
Dog paany de komme alle,
For at løbe samme Vei.

Under Solen Alt er Møie;
Ingen kan udsige det;
Aldrig mættes Støvets Øie;
Aldrig vorder Øret trætt.

Dog hvad var paa Jorderige
Det skal vorde, Skeet skal skee,
Og om Intet skal man sige:
Det er nyt og værd at see.

Under Solen Intet findes,
Hvad ei vore Fædre fandt;
Under Solen Intet mindes —
Eftermæle! du er Tant.

Hvad der var i svundne Tider,
Hvad der er, det Kommende,
— Alt med Tiderne bortglider —
Ingen Ihukommelse!

Ingen Viis, som ingen Daare,
Mindes skal evindelig;
Fælles Moie, fælles Taare,
Fælles Grav for dig, for mig!

Kroget kan ei vorde lige;
Manglerne ei tælles kan;
Hvorfor stræbe, hvorfor hige
Efter Hjem i fremmed Land?

Ingen, Ingen Gaaden fatter;
Ingen, Ingen Maalet veed.
Viisdom, Daarskab, Graad og Latter!
Idel Tant, Forfængelighed!

Fjerde Brevfragment.

— — Er det Gode, det Skjønne i mig da forsvundet, siden jeg ikke mere kan finde det uden for mig? — „Intet er skjønt uden vor Følelse af det Skjønne, ikke den legemlige Gjenstand" — siger Jean Paul — og jeg troer, han har Ret: Den, der ikke bringer Himmelen med sig, finder den ingensteds. — Jeg er paa Moen, dette nordiske Sveitz. Der staaer hun for mig den ranke stolte Skjoldmø: — med sin fyldige, kridhvide Barm hælder hun sig ud over Havet, speiler sig i Bølgerne og seer Skyerne omsvæve hendes Isse. En kold Foraarsvind suser i hendes grøntbuskede Hjelm. — Midt i Vaaren staaer jeg her, som i en kold Septembernat, og gyser for min Vinter. Løvet flagrer trindt paa min Vei; er min Sjæls Efteraar alt kommet? — —

Forstummer alt i Herthas Lunde,
O Nattergal! din Røst?
Mon Somrens Genier alt svunde
Af Frygt for kolde Efterhøst?
Har jeg alt seet dig, magre, blege Gubbe!
Hvor du gaaer, støttet til din Stav,
Henover nøgne Agres gustne Stubbe
Og vinker mørk Naturen til sin Grav?

En Røst foer gjennem Herthas Skove,
Den hvisked: du skal døe!
Den fulgte mig paa sorten Vove
Til Monas høie Jomfru-Ø.
Her søgte jeg med længfelfulde Øie
Paa Klippens Tind det Liv, som svandt —
Her søgte jeg det Skjønne i det Høie —
Men ak! det tomme Hjerte — Intet fandt.

Forgjeves Legemet sig hæver
Høit over Jord og Hav:
Med Tungsinds Ravnevinger svæver
Hiftnede Aanden om sin Grav.
Forgjeves Sandsen, studsende og svimmel,
I Universet stirrer brat —
En Afgrund hist, og her den høie Himmel —
Men over Sjælen ruger iiskold Nat.

Det Heles store Eenklangsstemme
Her engang mægtig lød;
Kun Tomhed kan jeg nu fornemme;
Thi, ak! min Kjærlighed er død.

O! du, som ene døde Alt besjæler!
Kun du er høi og skjøn og stor,
O! naar du ikke meer i Verden dvæler,
En — skummel Sarkophag er Himmel, Jord.

. . . Min Cherub! du, kun du kan hæve
Mig over skumle Muld:
O! kan du ei paany opleve,
Stor, skjøn og underfuld;
Da svimle jeg høit over Havets Strømme!
Og styrte brat fra Fjeldet ned —
Og søge dig og mine svundne Drømme
I — Evighed!

Femte Brevfragment.

— — Jeg er i min Fødeby, i min Faders forrige Bolig. Tusinde veemodige Erindringer omsvæve mig her. De svundne Dages Genier ledsage mig venlig i de gamle, velbekjendte Stuer, i den lille indhegnede Hauge, som engang udgjorde min hele Verden. — Jeg bliver Barn paany ved at gaae her. Børn har det dog godt! dem tilhører jo Himmelens Rige. Alting synes mig her saa smaat, saa indskrænket, og dog saa elskeligt. Jeg er voxet fra Buggen, kan jeg vide — jeg har seet en større Verden derude, og nu staaer jeg atter i min Barneverden, seer paa det gamle Legetøi og smiler, men med Veemod — fordi jeg ikke længer kan tale med mine Dukker som før.

Det viftede gjennem de gamle Træer. Det var som kjendte de Barnet igjen, der nu var blevet voxen: men de ryste betænkelig deres bedagede Hoveder.

— Du, som gaaer hist paa Barndomslivets Grav
Og stirrer blidt paa de henrundne Tider,
Mens jeg omtumles paa et stormfuldt Hav,
Og vilde Skybjerg over Havet glider —
Erindring! Musens huldе Moder, kom!
Styr Baaden til hin stille Kyst tilbage,
Hvor mine svundne Glæder vanke om
Blandt Skyggerne af de henfarne Dage!

Her først jeg hørte Lærkens Morgensang;
Her saae jeg først Guds skjønne Sol frembryde;
Her smilede mit Øie førstegang,
Og mild og barnlig kunde Taaren flyde.
Her Hjertet slog saa stille i mit Bryst,
Naar paa min Moders Skjød jeg spurgte, peged,
I hendes Øie saae med kjærlig Lyst,
Og med de lange, brune Lokker leged —

Og hun fortalte mig om denne Jord,
Om al dens Skjønhed, Herlighed og Glæde,
Og om den gode Gud, som hisset boer
I Himlen, og velsigner os hernede.
O! da jeg vilde ham saa gjerne see
„Den gode Mand, som elsker os hist oppe",
Og tænkte, det engang dog kunde skee,
Naar først jeg stod ret høit paa Bakketoppe.

Til denne Høi en Sommeraftenstund
Jeg hopped ved min gamle Faders Side;
Han viste mig hvor skjønt paa Himmelgrund,
Naar Sol gaaer ned, de Stjerner smaa fremskride.

Han mosom fulgte mig til Høiens Top,
Og lærte mig dens Blomsterbørn at kjende;
Men jeg fra Blomsten saae mod Himlen op,
Og spurgte: Fader! hvor er Gud dog henne?

Da trykte han mig inderlig til Bryst,
Og kyste mig paa Pande og paa Øie;
Af Glæde skjælved fromme Oldings Røst:
Søn! — sagde han — Gud throner i det Høie.
Paa Jorden kan du ham ei see, du Smaa!
Men er du god og from i Livets Dage,
Skal du engang hans høie Himmel naae —
De gode Børn han op til sig vil tage.

Hvad skal jeg gjøre for at blive god?
Saa spurgte jeg, og Oldingen mig lærte
Med Fadersind, at Kjærlighed gjør god,
Og Gud seer naadig til et barnligt Hjerte.
Og Bønnen lærte han mig stamme from
Hver Aftenstund, naar jeg paa Leiet hviled,
Da syntes mig, Guds Engle til mig kom
Og blidelig i mine Drømme smiled.

Og jeg i Barneparadiset gik,
Hvor Engle deres lette Flugt mig lærte,
— Hvor ingen Last der gaaer med mørke Blik,
Som ingen Dyd med Glorie af Smerte —
Paa Himmelstigen kunde jeg dem naae
Og deres underfulde Sange høre,
Og mellem dem jeg Faders Aasyn saae,
Og Moders Buggesang klang for mit Øre.

— O! du, som lærte mig din Aftenbøn,
Før gjennem Gravens Nat du maatte drage!
O Fader! bed nu hisset for din Søn,
At samme Himmel kan os hist modtage!
Og du, o Moder! blide, gode Sjæl,
Som kun det Gode skued fro hernede,
Og elsked Mennesker og gjorde Vel,
Og saae ei Slangerne, hvorpaa vi træde! —

O! lad din milde Aand omvifte mig
I Verdenskundskabs mørke Dieblikke!
At ei de Jordfrost-Aander nærme sig,
Som kjende Hjerterne, men — elske ikke!
Da skal jeg trostig gaae min stille Vei,
Med barnligt Sind, med Blikket mod det Høie,
Med Broderen paa Veien kives ei,
Og ei oplede Skæven i hans Øie.

Og tykkes stundom Gangen mig for trang,
Og kan jeg ei med Verden mig forsone,
Og tykkes Vinternatten mig for lang,
Skal Davidsharpen Fred i Hjertet tone.
Kom da paa stille Harpetoner, kom!
Erindring! du, tryl Sjælen did tilbage,
Hvor mine Barndomsglæder vanke om
Blandt Skyggerne af de henfarne Dage!

Sjette Brevfragment.

— — Her sidder jeg nu igjen paa mit gamle Værelse; rundt om mig larmer det travle Borgerliv; men det forstyrrer mig dog ikke i mine Drømme. Virkeligheden skjenker mig ingen Skygge af Glæde; derfor ere Indbildningens Skyggeglæder mig des elskeligere, og naar de forsvinde, sætter jeg mig hen og afbilder de svundne Skikkelser.

Nat var paa Himlen, Veemod i min Sjæl,
Fred i mit Bryst, men Taaren i mit Øie:
Jeg slumrede, og i min Drøm jeg saae
Min Fader og min Moder. De er døde —
Men venlig deres Aander mig omsvæve.
— Velkommen, Fader! fra de Dødes Land!
Velkommen, Moder! fra de bedre Egne!
Kom hvil dig, Olding! fra din lange Gang!
Du est saa bleg, og dine Lokker hvide;
Dit Aasyn er det samme dog: jeg saae det
Alt i min Barndom! Viisdom laae deri
Og Kjærlighed — Velkommen fra din Himmel!
Du gamle, gode Mand! jeg er din Søn.
Og du, som trolig vandrer ved hans Side,
O Moder! kan du ei din Søn omarme?
Hvi staaer du, taus og hvid, i Natten der?
Hvi gyser du? — ak! Jordens kolde Storme
Omsuse atter dig; du kom fra Lyset
Og gik til Taagelandet, for at trøste
Den Fadermoderløse. — Tak, I Kjære!
Tak, elskte Hedenfarne! at I komme!
Mig længtes saa at skue Eder atter
Og høre eders Stemme; men I tie —

Er Evigheden taus? kan I ei tale?
O! er det muligt, mine elskte Døde!
Hviskt blot eet Trøstens Ord, før Morgnens Fugl
Seer Østens Straale, og min Fryd bortkalder!
Siig — skal vi mødes i et bedre Liv?
Siig — vorder det opfyldt hiint store Haab,
Som trøster os hernede? — ak! I tie —
O Fader! tael! — hvor er din lyse Bolig?
Er der og Rum til mig? — skal jeg engang
Der kjende, favne Eder? — Haarde Taushed!
O! stam et Ja! og jeg er lykkelig.
— Saae du mig, Fader! da jeg sorgfuld stod
Ved Graven, hvor din Jorddragt smuldrer hen?
Saae du min Tvivl? og hørte du mit Suk?
Og rørte mine stille Længsler dig?
Fra Høien kom jeg, hvor du hensank, Moder!
Paa eenlig Vei og langt fra din Ledsager;
Der offred jeg en Taare og en Blomst,
Og gik at hilse Faderen fra dig;
Thi, ak! jeg vidste ei, om I var samlet.
Som en tungsindig Pilegrim, jeg vandred
Alene, mellem mine Elsktes Grave,
Og vidste ei, hvor mine Elskte var.
Nu veed jeg dog, at Haand i Haand I vandre,
Som før i Livet; men skal eders Arme
Da og engang som før omslutte mig?
. . Ak! I oploses, kjære Billedskygger!
I flye, og taled ei eet Trøstens Ord;
Dog trøstfuldt var jo eders blege Aasyn,
Og, Fader! peged du ei hisset hen
Paa den opslagne Bog? jo, sandelig!
Du peged paa vor Frelsers Aabenbaring:

Det er det Trøstens Ord, som ene taler
Om Livets Haab og Evighedens Fryd.
Hvad staaer der skrevet? „i min Faders Huus
Der ere mange Værelser.“ Ja, Herre!
Der ere mange, ogsaa eet til mig;
Men naar jeg kommer, giv mig intet andet,
End det du gav min Fader og min Moder!
Der boer jeg helst; thi der har Sønnen hjemme.

Syvende Brevfragment.

— — Naar Menneskene sove omkring mig, og Alt er taust og dunkelt og lyndomsfuldt, og Verden ligger for mig

Ret som et stille Kammer,
Hvori al Dagens Jammer
Bortslumrer og forglemmer sig;“

saa gaaer jeg ud og — seer paa Maanen og dens Sølvebillede i den stille Sø.

— Siig, blege Maane! hvi gaaer du saa stille
I Natten blandt Stjerner histoppe?
Seer taus til din Ven gjennem Skovenes Toppe,
Mens Himmelens Taarer i Dalene trille?
Hvor er du oprunden?
Hvorhen gaaer din Vei?
Hvad søger du eensom i Spøgelsestunden?
Du tier — o! veed du det ei?
Hvi stirrer du med dit tungsindige Øie
Saa sværmerisk hen over Bølger og Høie,
Vidt over den slumrende Jord?
Hvi skjules dit Aasyn af Stjerners Flor? —

O! mon der foroven
Er dunkelt at gaae, som hernede?
Maa Stjernernes Dronning om Salighed lede?
— — Du tier — og svinder bag Skoven.
O! saae du mit Hjerte!
Fornam du hvor lydligt det banker,
Naar eensom hernede ved Midnat jeg vanker,
Og aner og deler din Smerte!
O! saae du mit Die,
Hvordan det i Natten dig følger,
Blandt Atlas's Børn i det dæmrende Høie,
Og her i de speilklare Bølger!
— Da vilde du finde
Paa Jorden et Væsen, som deler din Kummer,
Da kom du, Veninde!
Omskygget af venlige Slummer —
Da vilde du stige,
Som fordum, herned ad de stjernede Veie,
Naar hisset, i Drømmenes spøgende Rige,
Du stod ved Endymions Leie.
Som ham, du mig dysséd
I tryllende Blund,
De jordiske Taarer af Øiet bortkysséd,
Og Taagen bortvistid i Midnattens Stund.
Da skulde jeg drømme
Om Englenes Lyst,
Og trykke ætheriske Mø til mit Bryst;
Da skulde jeg svømme
I Evigheds Fryd,
Omtonet af Sphærers harmoniske Lyd —
Og vakte mig Kildens de rullende Strømme,
Da skulde jeg mindes de hellige Drømme,

Og vandre saa stille blandt Mennesker hen,
Til Midnatten gav mig min Glæde igjen.

Ottende Brevfragment.

Jeg er bleven et andet Menneske. Der er opgaaet et Lys for mig, som viser mig Jorden saa skjøn, saa himmelsk.

Jeg havde seet mange skjønne Piger i Verden; men min var ikke iblandt dem. Dog har jeg seet hende: jeg saae hende for længe siden blandt min Barndoms lykkelige Syner: hun har staaet som en Engel ved min Vugge og lullet evige Harmonier; hun har været med mig i Arcadien og samlet Underblomster med mig i mit fortryllede Land. Og nu har jeg seet hende igjen. Det var hende, det maa være hende — eller Himmel og Jord og min egen Tilværelse er et Phantom. — Jeg var i Kirke i Søndags; det var til Frokrædiken. Lysene skinnede hemmelighedsfuldt i Morgendæmringen, og de dybe Orgeltoner rullede høitideligt gjennem de store Hvælvinger. Aldrig før har jeg følt saa inderlig Trang til Samfund med Gud, og aldrig før har jeg følt mig ham saa nær; der gjennemfoer mig en besynderlig Gysen, som snart opløste sig i en dyb og hellig Rørelse. Jeg heldede mit Hoved til en afsides Pille. Jeg bad til min Gud; jeg bad ikke om Lykfalighed: jeg bad kun om Fred; og da jeg hævede Øiet, saae jeg Himmelen aaben, og den evige Fred stod forklaret for mig i et menneskeligt Aasyn. Maria hørte jeg hende nævnes, da hun gik ud. Mørkebrune Lokker henbølgede over den kydske Barm, som et sort Silkeslør indhyllede, og andagtsfulde Taarer opfyldte det klare, himmelvendte Øie. Hun saae mig ikke; hendes Sjæl var hos Gud. Men da hun reiste sig for at

gaae, da blev hun mig vaer; jeg stod, som naglet til Jorden, og mægtede ikke at røre mig. Hun maa have mærket hvad der foregik hos mig; thi en pludselig Rødme udbredte sig over hendes Kinder, og før jeg kunde komme til mig selv igjen, var hun forsvunden. Som beruset, tumlede jeg et Par Skridt fremad, men vovede ikke at følge hende. Jeg satte mig nederst i Kirken i en eenlig Stoel og takkede Gud. — O! med hine Følelser torde jeg trøstig staae frem for den Helliges Throne; det var det andagtsfuldeste Øieblik i mit Liv. — Men hvo var hun? hvor blev hun af? naar skal jeg see hende igjen? derpaa kan jeg endnu ikke tænke: jeg har seet hende — hun er virkelig til — denne Tanke omfatter min hele Tilværelse.

Niende Brevfragment.

Jeg elsker! hvilken Verden af evige Tanker ligger der ikke i dette ene Ord! Jeg elsker! — O! forstod jeg Alt, hvad der ligger deri, saa grant, som jeg føler det, saa forstod jeg hvad jeg nu kun kan ane.

Der ligger en Gaade for hver Mands Blik;
Kun Faa den at tyde blev givet.
De Fleste fra Vuggen til Graven gik;
Men stedse en Gaade blev Livet:
Hvorfra? og hvorhen? det vidste de ei,
Hvorfor? de ei mægted udgrunde,
Og Den gik aldrig paa alfare Vei,
Som grant det udtolke kunde.

Der gives et helligt, et underfuldt Ord,
Som ene den Gaade kan tyde,

Det toner saa vidt over mørken Jord,
Og mægtig det Sjælen kan fryde;
Men Tusind det høre, og fatte det ei,
Det nævnes af tusinde Munde,
Og Den gaaer ikke paa alfare Vei,
Som Kjærligheds Dyb kan udgrunde.

Tiende Brevfragment.

—Om hende drømmer jeg; paa hende tænker jeg; om hende synger jeg, og hende, kun hende seer jeg i den hele Verden. Allevegne føler jeg, hun er mig nær: mellem Aander gives ingen Adskillelse. Underligt nok, at denne Forestilling kan gjøre mig saa lykkalig! men jeg har jo seet hende; jeg veed jo, hun er til og er intet Phantom mere.

Natur! Natur! fornem min høie Glæde!
O! fryd dig, Moder! med din Søn!
O! lad mig synke til dit Bryst og græde
Af Fryd! thi Gud har hørt min Bøn.

Jeg frydløs stod paa Morgenrødens Høie;
I Skovens Dyb jeg stod ved Qvel:
En Sarkophag laae Verden for mit Øie;
Naturen rørte ei min Sjæl.

Da knæled jeg og folded mine Hænder,
Og bad i Templet til min Gud:
„Hvis intet Lys i denne Sjæl sig tænder,
Saa — slet af Aanders Tal den ud!“

Og som jeg hæved sorgformørket Øie,
Da tændtes Lyset i min Nat:
Der mødte mig en Straale fra det Høie,
Og Evigheden var opladt.

Ei meer jeg om det høie Billed leder,
Som Menneskets Natur forlod —
Jeg saae dig, Engel! som min Sjæl tilbeder:
For Herrens Aasyn from du stod.

Og hellig som det Altar, hvor vi mødtes,
Og evig som den Gud, os saae,
Et gjenvakt Liv i øde Hjerte fødtes,
En herlig Verden for mig laae.

Vel staaer jeg i Omskiftelsernes Rige;
Dog i Naturens Vexelring
Jeg fro skal see de Stjerner synke, stige,
Og Sol og Maane gaae omkring.

Lykkalig skal jeg gaae min stille Vandring,
Hvor Sol staaer op, og Sol gaaer ned:
Jeg veed hvor ei er Skygge af Forandring,
Hvor Dagens Stjerne ei gaaer ned.

— Natur, Natur! fornem min høie Glæde!
O! fryd dig, Moder! med din Søn!
O! lad mig synke til dit Bryst og græde
Af Fryd! thi Gud har hørt min Bøn.

Ellevte Brevfragment.

Hvis det Alt var en Drøm! hvis jeg havde bedraget mig selv i min Begeistring — hvis det kun var en skjøn Form, et yndigt Ansigt, jeg har seet, uden Aand og uden Hjerte! — Nei, nei, det er umuligt: det Øie kunde ikke lyve; den Taare kunde ikke bedrage. Men hvor er hun da? maaskee langt, langt herfra. Jeg Daare! jeg veed det ikke og kan dog glæde mig — Jeg skal opsøge hende, laae hun end skjult i Jordens Inderste — —

Tolvte Brevfragment.

Hvi kan jeg ikke udrive hendes Billede af mit Hjerte, holde det for Øinene af hvert Menneske, jeg møder, og spørge: kjender du hende! har du seet hende? hvor er hun? —

Var det da en Drøm? var det kun et Ideal i min egen Phantasie, som jeg aldrig har seet uden for mig, uden i Vildelse? — —

Idealet.

Hvor skal jeg finde dig, min Sjæls Veninde!
Hvor skal jeg søge dig paa Verdens Ø?
Maa skjønneste Verden, Tanken saae oprinde,
Som Meteor i tomme Luftrum døe?
See! Sjælens Øie sig i Natten lukker,
Træt af at søge hvad det aldrig fandt,
Og dybt i Barmen skuffet Længsel sukker:
Ak! gyldne Ideal! ak, var du Tant?

Du smiled i min Barndoms Alfe-Drømme;
Du svæved for min Ungdomsphantasie;
Og blidt jeg vuggedes paa Tidens Strømme;
Thi Evigheden maled du deri.
Du var den Havfru, som med Seraphstemme
Fra Dybet qvad og lokkede mig frem;
Og aldrig havde jeg paa Jorden hjemme:
Kun Idealers Rige var mit Hjem.

Paa et fortryllet Hav jeg syntes glide,
Og Phantasus oprulled Seilet kjæk;
I store Alt jeg stirred ud saa vide,
Og læste Himmelskriftens Luetræk;
Og i mit Bryst opildned hellig Flamme,
Og i min Sjæl en bedre Verden laae;
Tidt i min Sang jeg syntes den udstamme,
Og ei blot Aander lyttede derpaa.

Thi lyttende paa Trylleoceanet
En Genius paa Digterskibet foer,
En Søsteraand, som skued hvad jeg aned,
Og fulgte Tankens hemmeligste Spor.
For Gud os bød i Støvets Klæder vandre
Beskikket Valfartsgang mod evigt Med,
Vi syntes leve salig med hverandre
I grændseløs og hellig Kjærlighed.

Og ved min Side sad den høie Pige;
Hun læste i mit Øie Sjælens Sprog,
Og klart, men elskovsfuld, hun mægted sige,
Hvad dunkelst stod i gaadefulde Bog.

Paa Dybet var min Arm om hende slynget,
Og Barm mod Barm vi os mod Himlen svang:
Imellem Stjernerne os Snekken gynged
Paa Elskovs Sø, omsuust af Harpeklang.

Men ak! mit Skib var bygt af Rosenblade,
Og Æther var mit store Ocean;
Snart Jordens Storm oprørte stille Flade,
Og kasted mig til Virkelighedens Strand.
Der laae jeg ene: al min Fryd var strandet;
Kun Haabets Mø end ved min Side stod;
Med hende gik jeg stille op i Landet,
Og ei hun mig paa øde Sti forlod.

„Hvad du har drømt du virkelig skal finde,
En Slægtning skal du finde her paa Jord,
Din Sangs og dine Længselers Veninde,
En Sjæl, som dine Anelser forstaaer."
Saa hvisked hun saa tidt, naar jeg forsaged,
Saa sang hun, naar forstemt kun Lyren klang —
Paany jeg stemte Strængene og klaged,
Og evig Glæde gjennem Smerten sang.

Har ogsaa du forladt mig? Trøsterinde!
Jeg hører ei, o! Haab, din kjælne Sang;
Den kolde Død vil Livets Toner binde
I Hjertedybet, hvor de fordum klang.
Sig Sjælens Die sørgende tillukker,
Træt af at søge hvad det aldrig fandt,
Og dybt i Barmen evig Længsel sukker:
Ak! gyldne Ideal! ak! var du Tant?

Trettende Brevfragment.

Min Vandring er, som mit hele Liv, en uvis Hentumlen mellem Menneskene, uden Hjem eller fast Virkekreds iblandt dem, og uden noget af alle de Baand, som binde Borgeren fast til Jorden og Menneskene og bestemte Omgivelser. Jeg er fri; men min Frihed er den husvilde Vandrers.

Store Tanker gjennemflyve ofte min Sjæl, naar jeg tænker paa Konsten; men den staaer fjern og høi, som hiin Lyre blandt de luende Stjerner: fra Pol til Pol ere dens Strænge udspilte; jeg udstrækker min Haand for at gribe dybt i de evige Verdensharmonier; men Haanden synker tilbage — Lyren tindrer i den høie Æther; jeg staaer endnu forneden og savner Cheruben, som skal hæve mig til den paa sine Vinger.

Jeg gjør en Fodreise med den unge Maler H... — Han seer ikke saa vidt ud efter Konsten som jeg: han troer at have grebet den, og arbeider med Held og Rolighed i sit Fag. Hans Vei gaaer heller ikke saa planløs gjennem Verden som min: han har forsonet sig med den, og har fundet det, hvortil han kan hælde sit Hoved. Han gaaer til sin Elskede — jeg maaskee endnu længere fra min.

Næsten ligeoverfor det Bondehuus, hvori vi her boe, har H... sin elskede Sophie. Jeg har endnu ikke seet hende; jeg veed ikke selv hvorfor; men medens min lykkelige Reisefælle gaaer der, omsvævet af Konstens og den lykkelige Kjærligheds Genier, vanker jeg ene omkring her i Egnen — og drømmer om min Ubekjendte, hvis Fornavn jeg kun veed. Igaar sagde H... til mig: „men sig mig dog, Varner! hvad er det for en Maria, du besynger? du har meddeelt mig dine Kjærlighedssange; men Hvo er vel din Elskede? Der er kun Een i Verden, jeg kunde gjætte paa; men" — her afbrød han sig selv med en hemmelighedsfuld Mine, som jeg endnu grunder paa.

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
Lig hende, som laae i min drømmende Sjæl;
Hun lever ei blot i Indbildningens Rige:
Hun staaer som en Blomst ved castaliske Væld.
Umærket og stille
Staaer Blomsten blufærdig ved sprudlende Kilde;
O! saae hun mig ofte og sjunge og gaae!
O! kunde kun Blomsten min Stammen forstaae!

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
Lig Stjernen hin klare, jeg haver saa kjær:
Den skuer saa lyst over Taagernes Rige;
Thi Evigheds Sol den bag Skyerne seer.
Det flammende Øie
Seer sjælfuldt og dybt i det evige Høie,
Og herligt gaae Jordlivets Skygger forbi;
Thi Øiet selv lægger det Skjønne deri.

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
Lig Fuglen den søde i Kjærligheds Lund:
Den føler, den aner hvad Ingen kan sige
Og nynner det salig i Midnattens Stund;
Den fløiter, den klukker
I smeltende Toner, den klager, den sukker,
Den hvisker med Røst som fra evige Vaar
Om hellige Elskov, som aldrig forgaaer.

Jeg elsker i Løndom, jeg elsker en Pige,
Lig Musen, som stemmer min bævende Streng;
Hun kan paa min luftige Snekke opstige,
Og Seilet opheise med spegende Dreng:

Til himmelske Kyster
Blandt Stjernerne følger mig Phantasus' Søster;
Og strander min Snekke paa Jorden igjen,
Til Himmel Camoenen forvandler mig den.

„— Altsaa dog kun et Luftphantom" — sagde H..., da han havde læst denne Sang. Han rystede paa Hovedet og forlod mig.

Fjortende Brevfragment.

Igaar fik vi en Indbydelse til et Bryllup her i Egnen, hos en Familie af H...s Bekjendtskab. Jeg var tvivlraadig, om jeg skulde tage mod Indbydelsen; thi jeg har i denne tungsindige Tid tabt al Lyst til disse saakaldte Forlystelser, hvor man iforveien bestemmer sig til at være glad paa et vist Klokkeslet, og vil tvinge det bedrøvede Hjerte til at dandse, naar Fiolen lyder. Dog lovede jeg at komme; jeg syntes, min gode Genius indskjød mig det. Om Aftenen klædte jeg mig paa til Dands og gik derhen. Der anede mig en Glæde, og jeg torde ikke tilstaae mig selv hvad det var. Mit Hjerte slog høit og lydeligt, da jeg nærmede mig Huset; min Haand skjælvede, da jeg skulde oplukke Døren. Jeg traadte ind, og — det Første, som mine Øine faldt paa, det var hende. Som en blussende Ildstotte var jeg kommen ind; men da jeg saae hende, stod jeg pludselig kold som en Sneemand: saaledes havde jeg ikke ventet at see hende — hun foer smilende forbi mig i en Dandsers Arme — i en svivende Valts. Hvis hun var Bruden! — den Tanke foer som et Lyn igjennem min Sjæl. Jeg satte mig hen i en Krog, hvor

jeg ubemærket kunde see paa de Dandsende. Lettelig kjendte jeg nu Bruden blandt de sorgløse unge Piger, ikke saameget paa de festlige Brudeklæder, som paa en vis jomfruelig Engsteligheed. Bruden svævede forbi med sin Brudgom, og Maria hvirvledes atter hen for mit Øie. Er det den samme Maria — tænkte jeg — som jeg forstegang saae for Guds Øine i den helligste Andagt? hvilken Forskjel! og dog den samme: hist en bedende Helgeninde, her en dandsende Gratie! Det varede længe inden jeg kunde forsone mig med denne Dobbelthed. — Nu kom H... til mig; han havde en munter ung Pige ved Haanden, i hvem han forestillede mig Marias Søster, hans Forlovede. Vi satte os sammen og begyndte en Samtale om hvad der laae os nærmest, om Dandsen nemlig, som jeg fik i Sinde at gjøre nogle Indvendinger imod. Nu kom Maria til os; hun hilsede mig lidt fremmed; men da hun hørte hvorom Talen var, holdt hun en Lovtale over Dandsen med saa megen Livlighed, Uskyldighed og elskværdig Natur, at jeg var glad ved, hun ikke havde hørt mine Bemærkninger. „Min gode Ven der er af andre Tanker" — sagde H... — „Nei" — raabte jeg — „nei, jeg elsker just Dandsen indtil Raseri" — og nu udbad jeg mig en Dands med hende. Musikken begyndte igjen. Enhver leb til sin Plads, og H... forsvandt med Sophie. Jeg vilde fort med Søsteren; men hun bad mig, lade hende udhvile sig lidt til næste Gang. — Tænk dig min Lykfalighed! jeg sad alene med hende en heel Time; og er det muligt i saa kort en Tid at gjøre dybe Blik i et Menneskes Indre, saa er det lykkedes mig. Uden i mindste Maade at ville glimre, eller lægge overordenlige Kundskaber for Dagen, har hun i en eneste Samtale, med den huldeste Naturlighed, røbet saamegen Aand og Smag og Sands for alt Skjønt og Godt, at jeg havde Møie med at skjule min Henrykkelse. Hun fortalte mig tilsidst, at hun ved H... havde

faaet Afskrift af nogle af mine Sange, og hun takkede mig derfor med en Inderlighed, som vilde have henrevet mig, hvis den ikke tillige havde vidnet, at hun slet ingen Mistanke havde om, at hun selv var Gjenstanden for mine Sange. Om vort første Møde i Kirken talte hun ikke et Ord, og jeg vovede ikke at erindre hende derom.

Tiden løb bort; en ny Dands begyndte, og vi mærkede det ikke. En let Rødme foer over Marias Ansigt: „kom, lad os skynde os!“ — sagde hun, og i et Øieblik stode vi i de Dandsendes Række. Det var en forunderlig Musik, vild og henrivende; der laae Noget deri, som forvirrede alle mine Sandser; med al sin Lystighed stemte den mig alvorlig, og rørte mit Hjerte paa en ubegribelig Maade. Jeg har hørt den engang før; men jeg mindes ikke hvor. Jeg saae paa Maria og mødte et Øie, besjælet af den livligste, næsten barnlige Glæde: Dandsen og Musikken var vist nu hendes eneste Tanke. Men jeg — jeg tumlede hen, som beruset, og vidste ikke selv hvor jeg var. Med hende ved Haanden fløi jeg gjennem de svævende Rækker, og det var mig saa sælsomt lykkaligt, som var jeg losrevet fra Jorden og henhvirvledes med hende til Sphærernes Toner i det evige Rum. Saaledes har jeg aldrig før været tilmode. Mod Morgenstunden skiltes Selskabet ad. Jeg tumlede hjem og kastede mig paa mit Leie: i Drømme nød jeg Samtalen med hende og Dandsen igjen. Da jeg vaagnede, syntes det Hele mig en lykkelig Drøm.

Femtende Brevfragment.

Jeg har med H .. været ovre hos hendes Forældre. Det er mig saa vel, saa elskeligt der, som var jeg i min Faders

Huus, som vare mine Forældre komne til Live igjen og havde medbragt en Søster fra en bedre Verden, og som jeg kun havde dromt engang, at jeg var fader- og moderløs og forladt. Jeg kan ikke beskrive dig, hvad der saa forunderlig mægtig drager mig til disse Mennesker. Saa ofte jeg tør, uden Frygt for Paatrængenhed, gjør jeg mig et lille Ærende derover, nu med en Bog, nu med Musik, nu med en Blomst. Vore fleste Samtaler har hidtil været om Malerkonst og Digtekonst, og jeg gaaer aldrig fra hende uden med de dybeste Følelser af Agtelse og Kjærlighed.

Hun havde nylig læst Don Carlos; den havde henrevet hende, og hun talte derom med Følelse og Begeistring. „Men" — sagde hun — „Eet forstaaer jeg kun ikke: Don Carlos siger i sidste Akt:

„Ich habe
In einem langen, schweren Traum gelegen.
Ich liebte — jetzt bin ich erwacht. Vergessen
Sey das Vergangne!"

Det forstyrrer mig det Hele. Sin timelige Lykfalighed kan han opoffre; enhver jordisk Forbindelse kan han resignere paa, men hvorledes opoffre sit Haab om evig Lykfalighed?"

Saaledes tænker hun om Kjærlighed. — O! mon hun saaledes kunde være istand til at elske?

Sextende Brevfragment.

Det Gode staaer saa skjønt og klart for hendes Øie, at det Onde selv kun bliver flygtige Skyer paa den lyse Himmel, som opløse sig i de evige Solstraaler og vorde gyldne Troner for Guds Engle, som nedstige at forkynde hans Herlighed. Talen var om et Helvedes Mulighed; men jeg blev stum, da

hun sagde: „Varner! vil De vise mig et Helved, for at berøve mig en Himmel? hvor kan gode Aander være salige, naar der gives Fordømte, som lide evindelig?“ — „Nei, nei“ — sagde jeg henrykt — „for Dem gives intet Helvede; thi De har Himlen .....“ Jeg holdt inde, for ikke at begaae en Daarlighed i min Glæde, eller vel endog sige — smukke Ting.

Syttende Brevfragment.

„Blomsterne have et Sprog og et Aasyn for Uskyldighed og Kjærlighed“ — siger en Digter — og han har Ret; men Uskyldighed ene kan ikke forstaae det: der maa Kjærlighed til. — Jeg havde en sjælden Rose paa mit Værelse; jeg bar den hen til hende; men da hun havde malet den, bad hun mig tage den tilbage. Jeg saae paa hende med et sørgmodigt Blik; men hun forstod mig ikke. Da brød jeg Blomsten af Stænglen og vendte mig bort, for at skjule min Smerte. „Hvorfor gjorde De det?“ — sagde hun — „den kunde jo endnu have blomstret længe.“ — „Nei lad den kun visne“ — svarede jeg — „den maa jo dog ikke længer være hos Dem.“ Hun slog det hen med Spøg, satte sig til Klaveret og sang:

„Hist oppe paa Bjergets Tinde
Der staaer jeg mangengang,
Og over Staven mig helder,
Og seer herned i Vang.
Da følger jeg Hjorden, som græsser;
Min Hund mig den vogte kan.
Herned er Hyrden nu kommen,
Og veed ei selv hvordan.

Huus, som vare mine Forældre komne til Live igjen og havde medbragt en Søster fra en bedre Verden, og som jeg kun havde drømt engang, at jeg var fader- og moderløs og forladt. Jeg kan ikke beskrive dig, hvad der saa forunderlig mægtig drager mig til disse Mennesker. Saa ofte jeg tør, uden Frygt for Paatrængenhed, gjør jeg mig et lille Ærende derover, nu med en Bog, nu med Musik, nu med en Blomst. Vore fleste Samtaler har hidtil været om Malerkonst og Digtekonst, og jeg gaaer aldrig fra hende uden med de dybeste Følelser af Agtelse og Kjærlighed.

Hun havde nylig læst Don Carlos; den havde henrevet hende, og hun talte derom med Følelse og Begeistring. „Men" — sagde hun — „Eet forstaaer jeg kun ikke: Don Carlos siger i sidste Akt:

„Ich habe
In einem langen, schweren Traum gelegen.
Ich liebte — jetzt bin ich erwacht. Vergessen
Sey das Vergangne!"

Det forstyrrer mig det Hele. Sin timelige Lykſalighed kan han opoffre; enhver jordisk Forbindelse kan han resignere paa, men hvorledes opoffre sit Haab om evig Lykſalighed?"

Saaledes tænker hun om Kjærlighed. — O! mon hun saaledes kunde være istand til at elske?

Sextende Brevfragment.

Det Gode staaer saa skjønt og klart for hendes Øie, at det Onde selv kun bliver flygtige Skyer paa den lyse Himmel, som opløse sig i de evige Solstraaler og vorde gyldne Troner for Guds Engle, som nedstige at forkynde hans Herlighed. Talen var om et Helvedes Mulighed; men jeg blev stum, da

hun sagde: „Varner! vil De vise mig et Helved, for at berøve mig en Himmel? hvor kan gode Aander være salige, naar der gives Fordømte, som lide evindelig?“ — „Nei, nei“ — sagde jeg henrykt — „for Dem gives intet Helvede; thi De har Himlen .....“ Jeg holdt inde, for ikke at begaae en Daarlighed i min Glæde, eller vel endog sige — smukke Ting.

Syttende Brevfragment.

„Blomsterne have et Sprog og et Aasyn for Uskyldighed og Kjærlighed“ — siger en Digter — og han har Ret; men Uskyldighed ene kan ikke forstaae det: der maa Kjærlighed til. — Jeg havde en sjælden Rose paa mit Værelse; jeg bar den hen til hende; men da hun havde malet den, bad hun mig tage den tilbage. Jeg saae paa hende med et sørgmodigt Blik; men hun forstod mig ikke. Da brød jeg Blomsten af Stænglen og vendte mig bort, for at skjule min Smerte. „Hvorfor gjorde De det?“ — sagde hun — „den kunde jo endnu have blomstret længe.“ — „Nei lad den kun visne“ — svarede jeg — „den maa jo dog ikke længer være hos Dem.“ Hun slog det hen med Spog, satte sig til Klaveret og sang:

„Hist oppe paa Bjergets Tinde
Der staaer jeg mangengang,
Og over Staven mig helder,
Og seer herned i Vang.
Da følger jeg Hjorden, som græsser;
Min Hund mig den vogte kan.
Herned er Hyrden nu kommen,
Og veed ei selv hvordan.

„Der dufter saa favre Blomster
Rundtom paa Eng og i Dal;
Jeg plukker dem uden at vide
Hvem jeg dem give skal.
For Regn og for Storm og for Uveir
Bevarer jeg dem saa om;
Men Døren den bliver tillukket,
Og Alt er dog kun en Drøm.

„En Regnbue staaer der hisset
Over det Huus saa prud:
Men hun er draget saa vide,
Saa vide i Landet ud —
Og langt i Landet og længer,
Maaskee over Havet med —
— Bortdrager, I Hjorde! bortdrager!
At Hyrden ei græder derved. —"

„Kjender De den Sang?" — sagde hun — „den skal være af Goethe. Jeg vil tage den med paa Reisen for at synge den for min Bedstefader." — „Skal de bort?" — spurgte jeg — og Blodet foer op i mine Kinder. — „Ja, om nogle Dage; det er min sædvanlige Sommerreise." — Jeg lovede at give hende nogle Bøger med — og gik.

— Jaftes sildig stod jeg udenfor hendes Vindue. Rullegardinerne vare nede, og Lyset var slukket i hendes Sovekammer. Jeg gik forbi og tænkte paa min forskudte Rose.

Rosen.

„Du spired, o Rose! under min Haand;
Jeg kjærlig dig pleied, du Spæde!

Men over dig svæved en Veemods-Aand:
Hver Morgen maatte du græde.

Du græd hver Morgen og Aftenstund;
Du syntes at længes saa saare:
Selv føled jeg Længsel saa mangelund,
Og derfor begreb jeg din Taare.

Jeg kjender, o Rose! en bedre Luft,
En Sol med renere Flammer:
Kom, Hulde! og spred din hellige Duft
Hist i min Elskedes Kammer!

Du smiled til mig saa englemild:
Du vilde mig gjerne forlade,
Og for den Himmelskes første Smiil
Udfolded du purpurne Blade.

Men see! hun gav mig dig atter hen,
Og du maatte Hovedet bøie —
Du blegned og smiled aldrig igjen;
Og mig randt en Taare i Øie.

— Kom, Rose! følg mig paa natlig Sti!
Over Hytten glimter en Stjerne;
I Hytten hun slumrer. — Forbi — forbi!
For os lyser ingen Stjerne.

Attende Brevfragment.

Jeg var derhenne igaar. Hun pakkede ind; hun var ret glad over det herlige Reiseliv og nynnede en ny Sang. Hun mærker slet ikke, at jeg elsker hende, og hun er dog min eneste Tanke.

Naar hun er borte, kan jeg gaae her, som den Hyrde, hvorom hun synger, plukke Blomster uden at vide, til hvem jeg skal give dem, see paa det tomme Huus, om ikke Gud udspænder Haabets Bue derover, og sukke i Sandhed:

„Men hun er draget saa vide,
Saa vide i Landet ud,
Og langt i Landet — og længer,
Maaskee over Havet med“ .....

Nittende Brevfragment.

— „Hun er reist. Jeg stod hemmelig i mit Vindue i Bondehuset paa Skraaningen nedenfor Landstedet og saae hende stige i Vognen; men jeg vovede ikke at gaae over og hjælpe hende. O! den fordømte Velanstændighed! — Farvel, Farvel! hviskede jeg sagte, og var barnagtig nok til at troe, hun vist maatte høre det, uagtet jeg neppe kunde høre det selv. Hun hilsede en forbigaaende Betler; men mit Vindue vovede hun ikke at see ned til. Det passede sig maaskee ikke — eller vilde hun maaskee ikke? eller tænkte hun maaskee ikke engang derpaa? Nei — nei — Kjærlighed eller Had, men ingen Ligegyldighed!

Der ligger et Helvede i dette Ord: Ligegyldighed! jeg bliver saa kold om Hjertet, naar jeg nævner det, og jeg

tor ikke tænke mig det i sin hele afskyelige Tomhed, af Frygt for at blive affindig. Kom ikke til mig med din kolde Moral, at man skal beherske sig selv, at man skal overvinde sine Lidenskaber, og hvad de forresten hedde, disse gyldne Sententspiller, hvormed I pine den Hjertesyge, uden at helbrede ham! det virker Intet paa mig.

Du, hvem Naturen gav den gyldne Gave,
At vandre rolig Livets jævne Vei!
Naar du mig seer forvildet tumle, rave —
Fordøm mig ei!

Forgjeves du mig vise Raad vil give,
Forgjeves er din Tale og din Trøst,
Hvis ei du Lidenskabens Rod kan rive
Udaf mit Bryst.

Her ligger den i Hjertets Dyb begravet,
Den Rod, som Rosentornen har udbredt;
Her bruser det, som Stormen over Havet,
Her — raser det.

Her brænder Luen, som mit Liv fortærer;
Her boer Sirenen, som henriver mig;
Her jeg mit Helved gjemmer; her jeg bærer
Mit Himmerig.

Ei Rolighedens Sti jeg kan betræde;
Den gyldne Middelvei jeg kjender ei:
Igjennem rædsom Qval og salig Glæde
Der gaaer min Vei.

O! lad mig gaae! O! kald mig ei tilbage!
Du, som vil fjerne hvad jeg martres ved!
Med samme Haand du grusom vil borttage
Min — Salighed.

— Men du, for hvem min Sjæl skal evig flamme!
Gud eller Dæmon vorde du for mig!
Elsk evig — eller lad dit Had mig ramme
Evindelig!

Tyvende Brevfragment.

Det tomme Huus ligeoverfor var mig utaaleligt. Det var mig saa snevert, saa belæmret, som om Luften var forpestet, som om Husene klemte sig sammen omkring mig, for at qvæle mig. Jeg maatte afsted; jeg maatte ud i det Frie. Jeg tog Afsked med H... og vor Vert, og vandrede hen ad den Vei, hvor hun var kjørt. Der har jeg nu min Glæde af at betræde det Støv, hvori jeg maaskee dog kan see Sporet af de Hjul, som bortrullede hende. Og naar jeg kommer til et yndigt Sted, staaer jeg stille og tænker: her har hun vist ogsaa dvælet, af hiin Kilde har hun maaskee drukket; paa disse Blomster har hun maaskee hvilet; og jeg drikker ogsaa af Kilden, plukker af Blomsterne, og synes, jeg er lykkelig. Siig kun, det er Daarlighed! siig kun, det er Vanvid! men det er en sød Daarlighed, det er et helligt Vanvid —"

Et og tyvende Brevfragment.

Hvor her dog er smukt og herligt ved Havet! Her slaaer Hjertet ei længer krampagtigt og vildt. — Jeg sad alene paa den steile Strandhøi. Jeg tænkte paa Evalds Fiskere og „Rungsteds Lyksaligheder" — Høit over mig rystede Skoven sine lysegrønne Kroner; nedenfor mig rullede Bølgen mod Stranden; fremmede Skibe glede forbi; Solen gik ned over Havet og bestraalede fjerne ubekjendte Kyster; jeg saae vidt ud over Land, over Hav, og min Sjæl steg i salige Følelser.

Ved Stranden.

Det suser forover
I Egens og Bøgenes Grene;
Det bruser forneden; det skvulper fra Voven;
Paa Brink sidder Digteren ene.
Ton, Harpe! ton vidt over baltiske Sø!
Ton vidt over Gefions Ø!

Ei her vil jeg sjunge
Om Seirens blodfarvede Sønner,
Om Hæderens Ager, hvor Mordleer runge,
Og Livet i Dødskampen stønner:
Ei Elskeren lytter til Vaabnenes Gny
I kurrende Skovduers Ly.

Ei her vil jeg synge
Om Stormen paa fraadende Bølge,
Om Heltenes Veie, hvor Vragene gynge,
Og Havbjerge Ligene dølge:

Ei Elfferen vækkes af Stormenes Lyd;
Han hviler og drømmer om Fryd.

Nei, stillere flyder
Ei Bækken, hvor Roserne dufte,
Og sagtere bæver og mildere lyder
Ei Espen, naar Vestvinde lufte,
Og blidere hvisker ei Vindharpens Klang,
End Gefions Havfruers Sang.

Med dem vil jeg synge
Om Fredens og Kjærligheds Glæder.
Lad Laurbær kun Heltenes Barder omslynge!
For ringere Priis jeg ei qvæder:
O! Hæderens evige Laurbær er Tant
Mod Krandsen, som Kjærlighed bandt.

— I frodige Dale!
Du rigdomhenbølgende Slette!
I fredsomme Lunde, saa dæmrende, svale,
Som Løvværk om Vandreren flette!
I Enge, som tone af Høleens Klang!
Fornemmer min hyldende Sang!

Her true ei Fjelde;
Her rulle ei stridige Strømme;
Her fødes ei Tanker om herskende Vælde;
Her næres ei Stolthedens Drømme;
Her skræmmer ei mægtige Lidenskabs Spor,
Som raser — og kalder sig stor.

Nei, venlig og stille,
O Sjølund! dit Eden indbyder
Sin Yndling til Skygger, hvor speilklare Kilde
Saa sagte blandt Blomster henflyder,
Til mildere Glæder i Noisomheds Bo,
Til huldе, arkadiske Ro.

O! naar jeg saa vanker
I Herthas de hellige Lunde,
Naar Hjertet saa let og saa fredelig banker,
Og stormende Længseler blunde:
Da troer jeg mig flyttet fra Ønskernes Strand,
Fra Væsnernes dæmrende Land.

Og naar jeg saa stiger
Paa Høien, ved Havet i Skoven,
Og stirrer til fjerne, til fremmede Riger
Saa vide henud over Voven:
Da føler jeg stille, men dybt i mit Bryst
Den høie, livsalige Lyst.

O! Fryd, som udstrømmer
Ei blot fra de stigende Bølger,
Men salig udqvælder fra Hjertet, som drømmer
Og Diet sødtsværmende følger!
Du aner et fremmed, et underfuldt Land
Hinside det blaae Ocean.

Og Evighed kalder
Jeg Havet, som grændseløst flyder,
Og hisset, hvor Himlen paa Havet nedfalder,
De Saliges Kyst mig indbyder:

Og Elskov jeg nævner den salige Lyst,
Som hæver det anende Bryst.

— O! du, som oplukked
Mit Øie for evige Glæder,
Og Freden indaanded i Hjertet, som sukked.
Og græd i de jordiske Kjæder!
Dig favner og Herthas arkadiske Ø,
Min Sangs og min Kjærligheds Mø!

O! hvor du nu vanker
I Skov og ved rullende Bølger,
I Eng eller Dal — paa de vingede Tanker
Det elskende Hjerte dig følger;
Og hvad du saa tænker, og føler og seer,
Den anende Aand er dig nær.

Naar Dalen sig hæver
Hist over de kronede Ege —
Naar Hinden paa balthiske Bølge hensvæver,
Og Fiske i Trætoppen lege —
Naar Sjølund forvandles til isnende Fjeld —
Da isner først, Pige! min Sjæl.

Og før skal jeg glemme
Det Tungemaal, Moder mig lærte,
Og før skal Naturens den hellige Stemme
Ei meer tale høit til mit Hjerte —
Ja før skal jeg glemme det høieste Bud,
Før du af min Sjæl slettes ud.

— Tys, Hjerte! vær stille!
Blid, som den Natur, dig omringer!
Lüg Rosen, som vugges paa sjungende Kilde,
Til Bredden dig Livsbølgen bringer,
Til Evigheds Bred under Kjærlighedssang,
Omtonet af Harpernes Klang.

— Det suser forover
I Egens og Bøgenes Grene;
Det bruser forneden; det skvulper fra Voven;
Paa Brink sidder Elskeren ene.
Ton, Harpe! ton vidt over Gefions Ø!
— Hvor er du, min Kjærligheds Mø!

To og tyvende Brevfragment.

— Jeg er atter i hendes Nærhed. Her blandt disse simple Mennesker er hun kjendt og elsket som et ophøiet, fortryllende Væsen, der hvert Foraar gaaer forbi deres Hytter, bringer dem Lykke til deres Gjerning og Trøst i deres Gjenvordigheder. Hun kommer mig for som hiin forunderlige Pige, hvorom Schiller siger:

„Beseligend war ihre Nähe,
Und alle Herzen wurden weit;
Doch eine Würde, eine Höhe
Entfernte die Vertraulichkeit.
Sie brachte Blumen mit und Früchte,
Gereift auf einer andern Flur,
In einem andern Sonnenlichte,
In einer glücklichern Natur."

O! mon det kun er saaledes hun kan elske, som en forbifarende Skytsaand? og er det kun saaledes hun vil elskes igjen? —

Hos den gamle Fisker, under hvis Tag jeg hviler mig, saae jeg en Bibel, som hun havde givet ham, og som han hver Aften læser i for sin Kone og sine Børn. De holde ogsaa af mig, disse gode Mennesker, og de har gjestfrie lovet mig Huusly; thi her er intet Herberg i Nærheden.

Tre og tyvende Brevfragment.

— Den hele Aften har jeg siddet og leget med disse smaa uskyldige Børn, som hun holder saa meget af. Da Aftensmaaltidet var tilende, tog den Gamle sin Bibel ned fra Hylden, og læste hvad der saa trolig staaer skrevet om Jacobs himmelske Syn, om den hellige Stige, hvorpaa Englene stege op og ned, og hvorledes Herren stod foroven og sagde: „jeg er Herren din Fader Abrahams Gud og Isaacs Gud! det Land du ligger paa, det vil jeg give dig og din Afkom. Og din Slægt skal vorde som Støvet paa Jorden, den skal udbredes mod Aften og Morgen, Midnat og Middag, og ved dig og din Afkom skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.“

Her tog Oldingen sin Hue af og foldede sine Hænder og takkede Jacobs Gud, at han ei lod Forjættelsen blive forgjeves.

Og han læste videre: hvorledes Jacob kom til Bronden paa Marken, hvor Hyrderne laae med deres Hjorde, og hvor han først saae sin elskede Rachel, og hvorledes han løftede Stenen af Bronden for Hyrdinden, og vandede hendes Hjord og talede med hende og kyssede hende — og græd af Glæde.

— Jeg bliver Barn paany hvergang jeg hører disse gamle patriarkalske Sagn, og jeg seer tilbage til hine simple Tider. Hvi er det ikke saaledes mere? tung hviler nu Stenen paa Kjærligheds Brønd: saaledes som hist kommer den Elskede os ikke her imøde, og kommer hun endog, saa maa Hjertet dog længe sukke og tie, før det tør tale, og vi tør ikke omfavne hende til Velkomst, som Jacob, og græde af Glæde; nu er det anderledes — Tiderne har vexlet: vi vandre ikke barnlig længer i Morgenens Land; men som alvorlige Mænd staae vi Jispolen nærmere — —

Fire og tyvende Brevfragment.

Da jeg vaagnede imorges, og Solen skinnede lige ind paa mit Leie, forsvandt den Drøm, som jeg nu mindes og savner.

— Ei I mig vakte, venlige Straaler!
Vidste I hvad I mig røved,
Endnu en Stund I vist tøved,
Og lod ham slumre, den eensomme Taaler.

O! han saa fødelig hvilte,
Og i hans Slummer kom liflige, omme
Kjærlighedsdrømme
Og til den Sørgende smilte.

Halvdød — jeg drømmed —
Laae jeg paa Leiet, forvirret;
Blodet ei mere i Aarerne strømmed —
Blikket mod Evighed stirred.

Kinden var blegnet,
Hov'det paa Bryſtet nedſegnet;
Briſtende ledte
Diet om Den, det tilbedte.

— Himmel! — hun kom,
Kjærlig ſig over mig boied,
Fælded en Taare og vendte ſig om;
— Troſtet, jeg lukkede Diet.

Livet var ſvunden,
Aanden til Frihed ſig hæved —
O! men i Spøgelſeſtunden
Om de gamle Steder den ſvæved.

— Nat er det vorden:
Maanen beſøger de Døde i Haven;
Græs ſtaaer paa Graven;
Der er ſaa ſtille paa Jorden.

Gjenfærdet ſpøger,
Viſter i natlige Vinde;
Min Gravhøi jeg ſøger,
Og finder — o Fryd! — en Kjærminde.

Løvet ſig rører;
Menneſtefodtrin jeg hører:
Hvo er du, ſom træder
Blandt Gravene hiſt i de hvide Klæder?

Ved Maanens Skin
Jeg kan hende kjende:

Hun staaer ved Hoien med Graad paa Kind —
O Fryd! — det er hende.

„Du havde mig kjær!“
— Saa hvisker den sørgende Stemme —
„Nu først jeg seer det — jeg kan dig ei glemme —
Som du elsker Ingen mig her.“

Saalunde hun klager
Og trøster den elskende Skygge.
Men i Østen det dager,
Og med Drømmen bortflygter min Lykke.

— Ei I mig vakte, venlige Straaler!
Vidste I hvad I mig røved;
Endnu en Stund I vist tøved,
Og lod ham drømme, den eensomme Taaler.

O! mon den ikke var profetisk, denne søde, veemodige Drøm? Mon hun først da vil elske dette Hjerte, naar det brister af haabløs Kjærlighed?

Fem og tyvende Brevfragment.

Saftes sad jeg paa en Steen ved Stranden. Maanen speilede sig i de klare Bølger; hist og her kom en Fiskerbaad iland, og Aarerne pladskede harmonisk i Vandet. En Fiskerpige sad alene i en Baad og sang:

Det var en Aften silde,
Da Maanen skinned klar,

Den Smaadreng sad saa stille
I Baaden hos sin Fa'er.

Da hørte han en Stemme:
„Kom hid, kom hid, du Smaa!
Her har jeg i mit Gjemme
Smaastjerner, gyldne, blaae.

„Og dem jeg dig vil give,
Naar du vil gaae til mig
Og stedse hos mig blive
Her i mit Himmerig."

„Hør, Fader! hvad der synger!
Seer du den Pigelil?"
— „Sid stille! — Baaden gynger —
Lad sjunge Hvo der vil!"

Og Stemmen sang: „du kjære,
Du lille Dreng! kom hid!
Her er saa godt at være:
Her skinner Maanen blid.

„Med Maanen skal du trille
Og de Smaastjerner med.
Kom, leeg med mig, du Lille!
Kom! ellers blier jeg vred."

„Hør, Fader! hvad hun siger —
See, see! hun nærmer sig!"
— „Sid stille — Bølgen stiger —
Barn! hold dig fast til mig!"

— Det var mod Midnatstide,
Da Maanen skinned klar,
Den Smaadreng monne glide
Af Baaden for sin Fa'er.

Jeg følte mig besynderlig stemt ved den Sang. Ideen var den samme, som vi finde i de gamle Kæmpeviser om Havmanden — og om Ellekongens Datter og om Børnene, som Elverpigerne lovede Guld og grønne Skove, men gav kun en Græstørv hver til en Grav. Og jeg tænkte over hvad vel Digterne vilde sige med disse Eventyr om overnaturlige Væsner, som lokke Børn og uskyldige Mennesker til sig ved gyldne Løfter om himmelske Gaver, for at neddrage dem i Graven. — Mon det ikke er Billeder paa ulykkelig Kjærlighed, som leder om Idealer paa Jorden, griber efter Maane og Stjerner, som vanvittige Børn, i de skuffende Bølger — og forgaaer. — Jeg havde, uden at vide det, skrevet det elskede Navn i Sandet. — O! sad jeg end her paa en øde Ø, hvor intet Menneske hørte eller saae mig, hvor mine Ord vilde henvifte i Vinden, og mine Skrifttegn udslettes paa den nøgne Strand — jeg maatte dog udtrykke hvad jeg føler, udtrykke det i Digt og i Sang, og jeg maatte der, som her, udridse mine Kjærlighedsord i det flygtige Sand, skjøndt jeg vel vidste, at den næste Bølge vilde udslette det af Jorden.

— Du Skrift, som aldrig hendes Hænder rører!
I Tegn, som aldrig hendes Øie seer!
I Ord, som hendes Øre aldrig hører!
Hvi blev I til? hvi staaer I tause der?
Hvi staae I mørke paa den lyse Flade?
Hvi staae I der saa døde, arme Ord!
Hvi gaae I ei, og sjunge lydt og glade,

At Kjærligheden er end til paa Jord?
— Ak! nei, der er en Lov, som Eder tvinger,
En grusom Lov, som byder Eder døe —
Den samme Lov, som stækker Haabets Vinger,
Naar den vil flagre mod mit Hjertes Mø —
Den samme Lov, som binder fast min Tunge,
Som lænker fast min halvudstrakte Arm,
Naar høit jeg om den Elskede vil sjunge,
Naar jeg vil styrte til den Huldes Barm.
— O grumme Lov! hvi maa jeg dig adlyde?
Hvi maa min Kjærlighed i Lænker gaae?
O! lad mig for et Øieblik dem bryde,
De Baand, som Verden lægger Sjælen paa!
Eet Øieblik kun vil jeg frit udtale
Hvad denne Barm indslutter som en Muur,
Og eensom Sjælens Flammeziffre male —
— Forraad mig ikke, hellige Natur!
Lad ingen kold, vanhellig Haand det røre!
Udslet det ikke, vilde Nordenvind!
Indslut det kun, o Jord! men — taus og blind!
Mit Hjertes Løndom vil du ei afsløre.

Sex og tyvende Brevfragment.

O! var jeg en Ridder, saa kjæk og saa bold,
Og red i Turnering med Sværd og med Skjold!
Og bar jeg, du Skjønne, din Farve, dit Baand!
Og sad du i Kredsen! var Palmen din Haand!

Da skulde jeg slynge min Landse, saa fro,
Og sværge ved ridderlig Ære og Tro,

At ingen stolt Ridder skal vinde den Mø,
For hvem jeg vil seire i Kamp — eller døe.

Og kom der saa Kæmper, ja kom der en Hær
Og stilled sig mod mig med Landse og Sværd,
Jeg ændsed ei Tallet, jeg æsked dem ud,
Og stoled paa dig og paa mig og min Gud

Og øved min Elskov en Manddom saa stor,
Og slog jeg de Riddere alle til Jord,
Da vilde du række mig Palmen saa fro,
Og love mig Huldskab og qvindelig Tro.

Men sank jeg i Kampen, og blev det min Død,
Jeg faldt dog med Ære, og Lønnen var sød:
Et elskende Blik du i Døden mig gav,
Og offred en Taare og Blomst paa min Grav.

Men, ak! see jeg bærer ei Sværd eller Skjold,
Er ingen stolt Ridder, saa kjæk og saa bold,
Ei kæmpe jeg maa om min elskede Mø,
Vil gjerne for hende dog lide og døe.

I Hallen jeg triner umærkelig ind,
Med Luthen i Haanden, med Veemod paa Kind,
Min Vandring er stille, og blid min Natur,
Ved Døren jeg stander, en bly Troubadour.

Jeg eier ei Gods, og jeg eier ei Guld;
Min Fader og Moder de ligger i Muld.
Med elskende Hjerte alene jeg gaaer
I Verden den vide, og Strengene slaaer.

Om Elskov jeg sjunger, min Smerte, min Fryd,
Om Skjønhed jeg sjunger og qvindelig Dyd.
Til Den, jeg har kjær, sløi min Kjærlighed hen;
Men Hjertet ei veed, om det elskes igjen.

I Hallen hun sidder den elskede Mø,
For hvem jeg vil leve, for hvem jeg vil døe.
O! turde jeg frem for den Herlige gaae,
Og knæle — og frygtsomme Elskov tilstaae!

O! vilde hun høre de glødende Ord —
Og smilende hæve sin Sanger fra Jord!
O! vilde hun love mig Huldskab og Tro!
Da skulde jeg gaae gjennem Verden saa fro.

Men blev hun fortørnet, da blev det min Død —
Forbi var da Haabet og Drømmen saa sød;
O! mon saa et Blik hun i Døden mig gav?
O! mon hun saa offred en Blomst paa min Grav? —

Med denne Sang har jeg, under en halv spøgefuld Maske, i Selskab med nogle reisende Musici, selv introduceret mig i Huset hos hendes Bedstefader. Jeg gav mig tilkjende. Den Gamle fandt Spøgen ret artig og bad mig blive — hun forlod pludselig Værelset.

Syv og tyvende Brevfragment.

— Hendes Blik synes mig undertiden saa følelsesfulde; men hendes Tone, ak! den er dog for høflig, for fremmed, til at

være fortrolig. Hvi kan jeg ikke spørge hende i min Uro og Tvivl om, hvad jeg i min Eensomhed saa tidt har betroet de tause Vægge?

Du evig Elskte! tør jeg troe dit Øie?
O! tør jeg Røsten i mit Hjerte troe?
See! Ønsket bygger Taarne i det Høie,
Og der forfængelige Haab vil boe.
Du evig Elskte! tør jeg troe dit Øie?
O! tør jeg det forvovne Hjerte troe?

Naar dybt dit Blik som i min Sjæl nedskuer,
Og huldt dit Smiil en Himmel aabner mig,
Da vugger Hjertet sig i sine Luer
Og hvisker sagtelig: hun elsker dig!
O! er det sandt? — i saligt Haab jeg gruer —
Du Elskelige! mon du elsker mig?

Dog seer jeg ei dit Øie venligt straale
Til Den, der sørger, og til Den, der leer?
Ak! er dit Smil da ikke Maanens Straale,
Som lige huld til hver en Skabning seer?
O! kunde jeg dit Øies Dyb udmaale,
Naar i dit Smiil til mig — jeg skuer Meer!

Du evig Elskte! tør jeg troe dit Øie?
O! tør jeg Røsten i mit Hjerte troe?
See! Ønsket bygger Taarne i det Høie,
Og der forfængelige Haab vil boe.
Du evig Elskte! tør jeg troe dit Øie?
O! tør jeg det forvovne Hjerte troe?

Otte og tyvende Brevfragment.

Naar Familien om Aftenen er samlet i Tusmørket, og hun sætter sig til Klaveret og synger Aladdins Vuggesang ved hans Moders Grav eller Skjen Valborgs Vise, staaer jeg ofte ved Vinduet og seer hvor Skyerne vexle, medens Stjernen tindrer stadig paa sin Himmel — da kommer Tanken om den evige Høihed og Ro og letter enhver Steen fra mit Hjerte. Jeg vender mig rolig til hende og hører paa den fortryllende Stemme. Men naar saa Natten kommer, og de Andre gaae til Hvile, saa sidder jeg eensom paa mit Kammer og nynner en Vuggesang for mit urolige Hjerte:

Hvad er det dog? hvad fattes dig, o Hjerte!
Ak! uforklarlig gaadefuld du er,
Og, barnlig i din Fryd og i din Smerte,
Du stammer kun om dunkle Følelser.

Vær stille, Barn! du gjør mig saa urolig,
Og her er Ingen, som dig kan forstaae.
Sov rolig, Barn! sov i din snevre Bolig!
Sov sødt, sov sødt, o! hvil i Fred, du Smaa!

Ak! nei, for dig er ingen Ro at finde —
Siig, er du syg? hvad heller hungrer du?
Tidt hører jeg, du sukker høit derinde,
Og aldrig slumrer, aldrig hviler du.

Tidt bærer jeg dig hen, hvor Glæden støier,
Blandt Menneskene bærer jeg dig om;
Men Glædens høie Raab dig ei fornøier,
Og Menneskenes Vrimmel er dig tom.

Tidt bærer jeg dig hen til Eensomheden,
Og i Naturens blide, stille Skjød;
Men ogsaa der du sukker, midt i Glæden,
Og skjult min Taare paa din Bugge flød.

Kun naar du hører søde Melodier
Fra Harpens Stræng og Pigens høie Bryst,
Da slumrer du i blide Phantasier,
Og kan dog drømme om en dunkel Lyst.

O! ton da, Harpe! — Pige! lad din Stemme
Indlulle venlig Barnet i mit Bryst,
At det et Øieblik i Blund kan glemme,
At det er sygt — og drømme Haab og Trøst!

Ni og tyvende Brevfragment.

Igaar sad jeg ene med hende ved Klaveret. Hun sang en Hymne af Thaarup saa skjønt, saa følelsesfuldt; der glindsede en Taare i hendes Øie, og i det Blik, hun gav mig, laae der Meer end Venskab. Tilstaaelsen svævede mig paa Læberne; jeg vilde gribe hendes Haand og trykke den til mit Hjerte. Men da overlede hun pludselig Farve. Der foer en Isnen igjennem mig — jeg talte et Par Ord — og holdt inde. Hun slog nu Akkorden til en Dands, og hvad var det for en Dands! det var de samme forunderlige Toner, som henrev mig saa ubegribelig mægtigt, da jeg dandsede med hende ved Bryllupet.

Du lystige, vilde, henhvirvlende Klang!
Hvor griber du dybt i mit Indre!
Jeg til dine Toner har dandset engang,
Seet Lamper som Stjernelys tindre;
Og Stjerner og Himmel og Jord har jeg glemt,
Og underlig Hjertet i Barmen var stemt,
Som vilde det briste af Glæde.

O! du, som, omslynget af Gratiers Krands,
I Hvirvelen med mig hensvæved!
O! hørte du ei i hiin rædsomme Dands
Den Røst, som i Tonerne bæved?
I den tumled Nina til Floiternes Klang
I Kjærligheds Vanvid med Latter og Sang —
Den Dands har vi dandset tilsammen.

Tredivte Brevfragment.

— Der er foregaaet en mærkelig Forandring med hende, og jeg veed ikke om den spaaer mig Lykke eller Ulykke. Hun er ikke længer saa glad som før; hun seer ikke mere paa mig med dette muntre Smiil, som har kostet mig min Roligheb. Men hendes Die glider frygtsomt over mit Aasyn, som var det en mystisk Bog, hvori hun allerede havde læst for Meget. Hun undgaaer at være alene med mig, og naar jeg taler med hende, mærker jeg undertiden noget Bævende i hendes Stemme.

Idag har jeg ikke seet hende. Hun er ude at tage Afsked med en Nabofamilie. Hun vil nu reise tilbage til sine Forældre, maaskee for at undgaae min Nærværelse.

— — Kan hun da elske mig? Foragte mig kan hun ikke; men har jeg ikke vundet Meer, end hendes Agtelse — saa vil jeg tabe Alt.

Jeg gjør det sidste afgjørende Skridt. Læs her, hvad jeg skriver hende til!

Du, som, svøbt i Skjønheds Rosenklæde,
Gaaer i jordisk Dragt, en himmelsk Aand!
Du, hvis Øie straaler hellig Glæde!
Elskte! see, mit Liv er i din Haand:
Som en eenlig Lampe svagt det brænder,
Viftende i Nattens Mulm og Slud —
O! beskjærm den huld med dine Hænder!
Eller — sluk den ganske ud!

Kan du elske dette dunkle Øie?
Det har stundom smilet, ofte grædt;
Længe har det stirret mod det Høie
Og om en fortrolig Stjerne ledt.
Mange Stjerner saae det koldt nedblinke,
Ingen, som det kunde tale til —
Ingen saae det sympathetisk vinke:
Derfor dæmped Graad dets Ild.

Kan du elske disse blege Kinder?
Glædens Rose blomstrer ei paa dem:
Kun hos dig jeg Glædens Blomst gjenfinder,
Eller hisset i et bedre Hjem;
See! jeg tabte den i Livets Bølge,
Da jeg vaagned af min Morgendrøm:
Derfor maa den blege Yngling følge
Blomsten i den vilde Strøm.

Kan du elske dette hede Hjerte —
Denne mørke Tale i mit Bryst,
Dette Barn, som luller i sin Smerte,
Dette Barn, som græder i sin Lyst?
Kan du elske, hvad jeg ei begriber,
Denne dybe Attraa i min Sjæl,
Som i det Undelige griber
Uden Maal og Grændseskjel?

— O! saa slyng da dine Rosenkjæder
Om min Harpe, om mit Digterliv!
Væk min Aand til bedre Væsners Glæder
Ved et mægtigt sympathetisk — Bliv!
Lampen grib, imens endnu den brænder!
See! den vifter saa i Mulm og Slud;
O! beskjærm den huld med dine Hænder!
Eller — sluk den ganske ud!

Et og tredivte Brevfragment.

Her sidder jeg nu en halv Dag paa mit Værelse i den piinligste Forventning. Her ligger en skreven Sangbog. Der staaer et Slags Bøn deri, som jeg har afskrevet —

„Algode Fader,
Som ei forlader
Dit Barn i Nød!
Du naadig veier
Vor Kamp, vor Seier,
Vort Liv, vor Død.

„Du Kraften maaler,
Som virker, taaler,
Hvor fast den stod;
Og den, som segner,
Du ei tilregner
Det sjunkne Mod.

„Du Baandet prøved,
Som lænked Støvet
Til Jorden fast;
Og ei du harmes,
Men huld forbarmes,
Om Baandet brast.

„Du Kampen kjender,
Hvori du sender
Din stærke Søn,
Men strengt ei prøver,
Hvor Smerten døver
Den Svages Bøn.

„Som Dug i Vaaren,
Du veied Taaren,
Hvor tung den faldt.
Jeg veed tilvisse,
At paa min José
Hvert Haar er talt."

* * *

— Endnu intet Svar. — Dog hiin Bøn har givet mig Mod. — Hvo der elsker, som jeg, maa elskes igjen — eller Kjær-

ligheden kommer ikke fra Gud, men er et menneskefjendsk Væsens Lune, som vil udspænde Sjæle paa Pinebænken. — Hvor kan jeg ogsaa tvivle? kunde noget Øie i Verden sige mig Mere? — og Læben maatte jo være stum, til jeg gav den Frihed til at tale. Hvorfor er hun bleven saa alvorlig paa de sidste Dage? hvorfor er hendes Øie saa dunkelt og hendes Kind saa bleg? skulde hun maaskee have elsket mig i Londom, som jeg elskede hende? — O! hvi kom denne Tanke ikke før, hvis den ei var forfængelig? — Men hvorfor tøver hun da? betænke sig kan hun jo ikke; som det er, saa maa det jo være. Jeg beder hende jo ikke om hendes Kjærlighed, men vil kun vide, om jeg har den eller ikke. — En Vogn ruller for Døren — hendes Reisevogn! — Hvad har hun ifinde?

.... Hun er borte. Jeg har staaet i Vinduet og seet hende rulle bort. Bevæget rev hun sig ud af sin Bedstefaders Arme, drog Sløret for sit Ansigt og — forsvandt.

To og tredivte Brevfragment.

— Jeg har staaet ved Evighedens Grændse. Jeg saae Jorden forsvinde for mine Øine med al dens Herlighed og Elendighed, og de Salige vinkede mig til mine Brødre, til min Fader og Moder i de evige Boliger.

Da jeg kom til mig selv igjen, saae jeg mig i hendes Bedstefaders Huus, omringet af hele Familien; og hvor glade modtoge mig ikke disse gode Mennesker i Livet igjen! thi de troede mig allerede i Dødens Arme. — Men nei, aldrig har Livet saa mægtig gjennemstrømmet mit hele Væsen, som nu,

da hendes gamle Bedsteſader nærmede ſig, trykte min Haand og hviſkede: „Friſk Liv! kjære Barner! hun elſker Dem — hun har for længe ſiden betroet mig det. Nu kan jeg først ſige Dem det. — Hun reiſte bort, for at kaſte ſig i ſin Faders Arme, førend hun kunde udſige det afgjørende Ord. Jeg har havt Brev. — Det er afgjort: — imorgen komme de begge."

Hun elſker mig! — hører du det — hun elſker mig! — O! hvormed har jeg fortjent denne Salighed?

Hun elſker mig! — ſiig, Himlenes Hærſkarer!
Siig, har I nogen Lyd, ſaa ſtjøn ſom den?
Hun elſker mig — O! Guddom! aabenbarer
Du mig dit Liv i dette Ord igjen!
O! Salighed, ſom Hjertet ei kan gjemme!
O! Salighed, for ſtor til dette Bryſt!
Hun elſker mig — o! hvor faaer Læben Stemme,
O! hvor faaer Harpen Toner til min Lyſt!

Tre og tredivte Brevfragment.

Den ſtumme Glæde.

Hvor gaaer i det Fjerne din Vei? min Camene!
Hvor toner din Sang?
Mon kun hvor en Vandrer gaaer ſorgfuld og ene,
Din Læbe har Tone, din Harpe har Klang?
Mon kun, ſom en troſtende Engel, du træder
Til Kummerens Søn,

Hvor Savnet maa sukke, hvor Længselen græder,
Hvor Kjærlighed martrer i Løn?

Hvi flyer du, Camene! hvi flyer du den Glade,
Som blusser af Fryd?
Hvi maa du hver lykkelig Elsker forlade?
Har Elskov ei Stemme? har Glæden ei Lyd?
Jo, Kjærlighed taler, hvor Kjærlighed græder;
Men stum er dens Lyst.
O! Himmel, hvi maa dine saligste Glæder
Forstumme i Menneskets Bryst?

Lad tie, lad tie, den Fryd, som opfylder
Den glødende Barm!
Lad tie den Lyst, som Guds Billed fortryller,
Mens Dyret sin Glæde udstønner i Larm!
Om Evigheds Fryd kun de Evige sjunge;
Men Menneskets Søn
Velsigner den Gud, som gav Hjertet ei Tunge,
Men Rum til at fatte en Himmel i Løn.

Saa fly da, Camene! saa fly kun min Himmel!
Og ti ved min Lyst!
Mens, Elskede! i min Lyksalighed svimmel,
Jeg tier — og trykker dig tæt til mit Bryst.
— Først hisset hos Gud i de Saliges Klynger,
I Engelens Arm,
Jeg hæver min Røst — og den Salighed synger
Som fyldte den jordiske Barm.

Tilstaaelserne.

Saa var det mig, du tænkte paa,
Naar tidt du i den hvide Sky henstirred,
Imens din Fod ved Stranden sig forvirred,
Til Stjernehimlen over Havet laae?
O! hvorfor maa dog Tanken gaae
Saa stille og umærket i det Fjerne?
Dig søgte og min Sjæl, naar i den tause Stjerne
Jeg over Oceanet saae.

Saa var det mig, til hvem det flyede
Det stille Suk i eensom Stund,
Naar Sommernattens lette Blund
Vortveg fra Øiet til i Øst det gryede?
O! hvorfor vifter Elskovssukket
Saa stille og umærket hen?
Dig nævned tidt din længselfulde Ven
Med lønligt Suk, naar hist dit Lys var slukket,
Og han stod ene i sin Nat igjen.

— Og nu — nu er det Alt forbi:
Hiin lange Savnets Nat den er forsvunden;
Nu er den lyse Dag oprunden
Med Jordens Fryd og Himlens Harmonie!
Og Mulmet, som jeg raved i,
Jeg seer tilbage mod ved Morgenstunden,
Og der, hvor Sukket lød, hvor Savnets Oval er svunden,
Der toner nu en salig Melodie!

See nu — saa hvisker elskovsfulde Stemme —
See nu hiint Fremtids dunkle Flor —

Det svandt — hist glimter nu en Verden stor,
Og vi kan Gud i hvert dens Glimt fornemme.
O store Gud! lad os din Priis ei glemme
I denne Salighed paa Jord!
O gode Gud! hvor er vor Glæde stor!
For stor til sig i Barmen taus at gjemme.

I Hymner skal den tone ud,
I høie Hymner til Gud Faders Ære,
Og Engle skal den til hans Throne bære,
Og juble: Fryd! og Kjærlighed! og Gud!
Og Gud! og Fryd! og Kjærlighed! skal være
Vor Lovsang til Livsfaklen slukkes ud,
Og naar den atter tændes hos vor Gud,
Skal Kjærligheden til hans Favn os bære.

Digte fra 1813-1818.

(Meest af Digtsamlingen „Julegaven".)

Brødrene Carvajal.

I Castilien staaer en Klippe;
Ebro ruller ved dens Fod;
Naar paa Klippen Maanen skinner,
Luer Strømmen rød som Blod.

Hyrdepigen rørt den skuer,
Nævner Navnet Carvajal;
Men hvis en Tyran den siner,
Visselig! han blegne skal.

Fjerde Ferdinand sig glæded:
Der var Fest paa Kongens Slot;
Stolt Constanze af Navarra
Dandsed med Castiliens Drot.

Ridder Carvajal, den Tappre,
Drog paa hellig Valfart ud:
Frillen, som med Kongen dandsed,
Var den tappre Ridders Brud.

Mod Constanze af Navarra
Harmes Dronning, mumler Folk.
Lønlig ved Constanzes Lystslot
Blinker tidt Banditten Dolk.

Og en Nat, hvor Dolken blinker,
Tvende Pilgrimsmænd der gaaer:
Ridder Carvajal, den Tappre,
Med sin Broder stille staaer.

Paa det skjønne Slot han stirrer,
Tænker paa sin faldne Brud;
Tvillingbroderen ham trøster,
Taler om den store Gud.

Taus de gaae ved Ebros Bredder
I den stjerneklare Nat;
Nu et Jammerskrig de høre,
Og til Hjælp de styrte brat.

Men forsildigt Værget blinker
I de tappre Brødres Haand:
Alt Constanze af Navarra
Har opgivet Liv og Aand.

Hingsten over Liget springer,
Og med Dolk i hvide Barm
Død Constanze af Navarra
Hviler i sin Ridders Arm.

Hovslag gjennem Skoven runger;
Brødrene ved Liget stod.
Kongen af Castilien kommer,
Seer den Skjønne i sit Blod.

Brødrene med Sværd i Haanden
Stille staae paa blodig Vei;

Bundne de for Kongen føres;
Lov og Ret dem undes ei.

Rasende han byder: „Før dem
Høit paa høieſt Klippetop!
Styrt dem ned, hvor Dybet fraader,
Førend Sol i Øſt ſtaaer op!“

— „Ei for Dommen, ei for Døden
Skjælver nogen Carvajal;
Men jeg raader dig, o Konge!
Fuldend ei dit Syndetal!

„Dom ei, at du ei ſkal dømmes
Strængere, end du formaaer!
Hvis du her os ei vil høre,
Hiſt du os til Regnſkab ſtaaer.“

Saa den bundne Ridder taler.
„Ti! — Affted!“ — lød Kongens Bud —
Flux til Klippens Aas de føres,
Stirre vidt i Natten ud.

Og paa Pynten de udſtrække
Armene mod Himlens Blaa,
Og til Uſkyldsvidner kræve
Alle Nattens Stjerner ſmaa.

„Frelſeren paa Jord vi ſøgte;
Høit til ham nu gaaer vor Gang —
Ebro ſkal vort Støv henrulle,
Sjungende vor Seiersſang.

„Men for alle Kongers Konge
Vi vor Dommer møde skal,
Naar i treti Dage Dybet
Gjemmer Navnet Carvajal."

Saa de taled og nedstyrted.
Alle blegned, som det saae;
Men om treti Dage Kongen
Blegere paa Leiet laae.

Han til Dommen var indgangen
Fjerde Ferdinand laae Liig —
Uden Bod og sidste Salve
Bortfoer Sjælen med et Skrig.

Den indstævnte Konge nævnes
Ferdinand endnu med Gru;
Naar hans Liv er glemt paa Jorden,
Kommes skal hans Død ihu.

Klippen truende hist stander;
Ebro græder ved dens Fod;
Naar paa Klippen Maanen skinner,
Luer Strømmen rød som Blod.

Hyrdepigen rørt den skuer,
Nævner Navnet Carvajal;
Men hvis en Tyran den viner,
Visselig! han blegne skal.

Til den fædrelandske Clio.

(d. 1ste Januar 1814.)

Hvo stander hist blandt sjunkne Bautastene
Og leder om de tabte Spor
Af Heltene, som vandred over Jord?
Siig, høie Mø! siig, est du Melpomene?

Liig hende, staaer du, tankefuld,
Med hævet Haand, med hævet Øie,
Og kalder frem det Store, Høie,
Som sank i Muld —

Dog nei, hun grunder ei saa rolig,
Saa langsom er ei Sanggudindens Gang:
Hun stormer over Graven hen i Sang
Og vækker Kæmpen i hans stille Bolig.

Hun hæver Dolken mod hans Bryst,
Hun i Begeistring Vennen saarer,
Men læger ham igjen med Balsamtaarer
Og hvisker blidt om Evighedens Trøst.

Men taus udforsker du det store Hjerte,
Og dømmer det med streng Retfærdighed.
Du saarer ikke atter Den, som led —
Men har ei heller Taarer for hans Smerte.

Dog derfor kan dit Øie skue grant
Hver Sjælens Fold, som gjennem Taaren svinder,
Hvorlunde i hver Tid, som svandt,
Sig Aand med Aand og Daad med Daad forbinder.

Og reen den blendende Bedrift
For dig maa maskeløs fremtræde,
Og selv sig knytte til den store Kjæde,
Hvis Led er Ziffre af din Runeskrift.

Med det Forgangne kun fortrolig,
Du kold paa Verdens store Valplads staaer,
Og om den i sit eget Blod forgaaer —
Du tøver ved det Svundne lige rolig.

Som tangklædt Klippe i oprørte Hav
Skal vidne om dets Oprør, naar det falder,
Saa vil du vidne for en ufødt Alder
Om Verdenskampen paa dens Heltegrav.

Dog medens Bølgen fraader, Stormen hviner,
Og dynger Brag paa Brag og Liig paa Liig,
Den rører dig kun ved en Yderflig,
Mens grundende du gaaer blandt Borgruiner.

Der søger du forborgne Guld
I gamle mosbegroede Rifter
Og vækker Oldtids slumrende Bedrifter,
Og drager atter Dannebrog af Muld.

O! kunde saa, med Tiderne fortrolig,
Min Sanggudinde! du fra dit Aarhundred flye
Og til en bedre Oldtid tye,
Og paa en bedre Fremtid vente rolig!

Da skulde ei din Sang forstumme brat
Ved Krampedrønet af en blodig Alder,
Som hylende i tunge Dødskamp raller
Og seer fortvivlet mod en evig Nat.

Da skulde du ei Vidne være
Til dette Sodoma paa Jord,
Hvis største Dyd er — Brødermord,
Hvis største Skjændsel agtes for dets — Ære.

Da skulde du ei see med Qval og Harm
Dit skyldfrie Fødeland med Helvedslanger kæmpe;
Din Smerte skulde Røsten da ei dæmpe,
Din Harm ei sønderrive Streng og Barm.

Men rolig, som din Søster hist, der skuer
Paa de henfarne Tiders Gang,
Ved hendes Haand du skulde høit i Sang
Til gamle Danmarks Priis udaande dine Luer —

At Helten, som til sidste Time slog
For Danas Frihed og for Dannerkongens Ære,
Forklaret i sit Drapa, kunde bære
Til Leding gamle Dannebrog.

Men see! urolig i sin Kummer,
Paa Tidens Blodstrøm svømmer Sangens Mø,
Og Tonerne paa hendes Læber døe,
Og Harpen brister — og forstummer.

Til dig, o Clio! raaber hun:
„O Søster! hæv nu din Stemme!
Og lad mit Fødeland fornemme
En Røst fra Graven i sin Trængselsstund!

„Lad de henfarne Tider tale
Med Sandheds dybe Kæmperøst!
At Aanden, som opflammed Fædres Bryst,
Kan atter over Sønners Sjæl neddale."

O Clio! naar om hundred Aar
For vore Børneborn du Tidens Skrift udfolder,
Og vore Dages Daad i Veieskaalen holder,
Da lad dem see, hvad Trofasthed formaaer! —

At vore Fædre de i os kan kjende —
Og prise Gud, som af et oprørt Hav
Drog liden Baad fra bundløs Grav —
At de kan, frie som vi, for Fødelandet brænde!

Kong Valdemars Jagt.

(Et sjællandsk Folkesagn.)

Paa Sjølunds fagre Sletter,
Ved Østersøens Bred,
Hvor Skoven Krandse fletter
Om Engens Blomsterbed,
Hvor Solverkilden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Der stolt, i gamle Tider,
En Kongebolig stod.

I Borgens gyldne Sale
Sig rørte muntert Liv,
Der hørtes skjemtsom Tale
Og lystig Tidsfordriv:
Kong Valdemar der bygged
Saa fast sit Kongehuus,
Som det hans Liv betrygged
Til Verden sank i Gruus.

Der Glædens Kilder fløde
Saa tidt med Druens Blod
Fra Vinteraftenrøde
Til Sol i Østen stod;
Men i de lyse Dage,
I Sommer og i Høst,
Lød under Bøgetage
Den frie Kongelyst.

Da rørtes Horn og Bue:
Med Kongen Hingsten sprang
Og fnøs i Solens Lue
Og sig mod Skoven svang;
Med lystig Jægerskare
Paa hviden Ganger fløi
Den Konge tidt med Fare
Henover Stub og Høi.

Som stærke Nordenvinde
De Jægere henfoer —
Da flyede Raaer og Hinde,
Som Løv i Stormens Spor;
Men i den raske Glæde,
Ved Jægerhornets Klang,
De glemte tidt at bede,
Og høre Messesang.

Tidt, naar den arme Bonde
Gik over Kirkesti,
De Jægere og Hunde
Foer lysteligt forbi;
De lagde Hegnet øde,
For bange Hind at naae,
Og Agrens gyldne Grøde
Nedtraadt i Støvet laae.

Da sukked arme Bonde
Og sine Hænder vred;
Men Jægere og Hunde
Ei standsedes derved;

Tidt klynked saaret Hare,
Mens Kirkeklokken klang,
Da styrted i den Skare
De Hingste mangengang.

En hellig Paaskemorgen,
Da Ottesangen lød,
Og af Langfredagssorgen
Den store Fryd frembrød,
Vildt Jægerhornet blanded
Sin Lyd med Klerkers Sang,
Og frygtsom Hare standed
Midt i den Kirkegang.

Da treen mod vilde Skare
Den Biskop, god og from,
Bød i Guds Navn dem fare
Langt fra hans Helligdom,
Med Kirkens Band dem trued,
Med Gud og Evighed;
Men Kongens Harm oplued —
Han svared stolt og vred:

„Fra mine Fædre raktes
Mig gyldne Krone hen;
Fra Paven Troen bragtes —
Den kan han faae igjen.
Hvis her jeg evig kunde
Ved Jagten fryde mig,
Jeg vilde ei misunde
Vor Herre Himmerig."

„Det Ord du vil fortryde!"
Lød fromme Biskops Røst.
Brat Jægerne bortflyede,
Lig Trækfuglsværm i Høst;
Og, stolt af Kongebyrden,
Den hvide Ganger sprang —
Og fnøs ad Sjælehyrden
Og fjerne Ottesang.

— I Muld forlænge siden
Kong Valdemar er lagt;
Men sælsomt gjennem Tiden
Gaar Sagnet om hans Jagt.
Tidt korser arme Bonde
Sig end paa natlig Sti,
Hvor Jægere og Hunde
Ham suse vildt forbi.

Længst Solverkilden glider
Nu ved Ruinens Fod,
Hvor stolt, i gamle Tider,
Den Kongebolig stod;
Men i de Nætter klare,
I Sommer og i Høst,
Som af en Trækfuglskare,
Fornemmes sælsom Røst.

Paa Gangeren, den hvide,
Med luftig Jægerhær,
Man seer da Kongen ride
Saa bleg i Natten der;

Saalunde, mon man sige,
Han bøde maa med Nag
Og vente paa Guds Rige
Og Dommens store Dag.

Vennemødet.

(Til min Ven P. Dons.)
(1813.)

Der gaaer en venlig Aand
Og knytter Haand til Haand,
Og Tanke fast til Tanke gjennem Livet;
Den aanded i min Sang
Dit Hjertes stille Klang,
Og derfor har du Broderhaand mig givet.

Et Evangelium
Gaaer gjennem Tid og Rum;
Det har jeg hørt; det skal jeg aldrig glemme:
Det klang til Barnets Sjæl,
Og mangen Juleqvel
Det sang om evig Vaar med Englestemme.

Men gjennem Verden gaaer
En Fjende om og saaer
I Hvedeagren Klint og Tidsler golde;
Og i det unge Sind
Han kaster Tvivlen ind,
At Troen ei skal Klogtens Hænder folde.

Og Klinten frodig groer,
Og Tidslen vorder stor,
Mens Tvivlens Orm paa Hjerteroden nager;
Og Diet seer kun Strid
Igjennem Rum og Tid,
Og Støvet vælter sig i Støv og klager.

Da synes Falskt os Sandt,
De dybe Længsler Tant,
Og Daarlighed hvad Daaren ei kan fatte.
Vi maale Stjernens Vei,
Vor egen see vi ei,
Men troe, for os er ingen Grændser satte.

Vi vil de Stjerner smaa
Paa Tankevinger naae;
Men Vingen synker — brudt er Tankens Kjæde —
Vansmægte maa vor Sjæl:
Udtørret er det Væld,
Som vied alt til evigt Liv de Spæde.

Naar Noden da er størst,
Hvo lædsker Sjælens Tørst?
Hvo lader atter Livets Kilde springe?
Det gjør den gode Aand,
Som knytter Haand til Haand,
Og breder over Hjerterne sin Vinge.

— — Jeg var i Fare stedt;
Men Vingen var udbredt —
Den vifted blidt min Barndomstro tilbage:

Jeg fandt min Gud igjen,
Jeg priste Frelseren,
Og Glædestaarer dulmede min Klage.

Da var det, Ven! du kom,
Saa venlig og saa from,
Et Billed af den Ven, som jeg tilbeder;
Og samlet i hans Navn,
Velsignet i hans Favn,
Vi ei adskilles skal i Evigheder.

Kom, ræk mig trofast Haand!
Og med den gode Aand
Hjælp du mig trolig Fjenden at betvinge!
At vi til Frelseren
I Børnehimmelen
Kan os engang som Broderengle svinge!

Oldingen fra det 18de Aarhundrede. *)

(1815.)

Hvor er I nu, min Ungdoms store Drømme!
Og hvor er I, som drømte fro med mig?
Paa de forgangne Tiders Bølger svømme,
Som Skygger, Drømmene blandt Brødres Liig.

*) Tilligemed det følgende Digt tilsendt Knud Lyne Rahbek og aftrykt med hans Bemærkninger i „Tilskueren" Nr. 23 for 1815.

Alene staaer nu Oldingen tilbage,
Og i en Verden, han ei kjender meer:
Han viner intet Glimt fra hine Dage,
Og Ingen, som forstod ham, meer han seer.

En yngre Slægt ham stoiende omgiver;
Den træder ned hver Blomst, han havde kjær;
Og nye Viisdom haanende opriver
Hvert Kundskabstræ, som gamle Frugter bær.

Hvad jeg foragted, Hoben nu tilbeder;
Hvad jeg tilbad, foragter Mængden nu;
Og Ingen nu, hvad mig fortrylled — glæder;
Hvad jeg har frygtet, seer kun jeg med Gru.

Hvor er du, mit Aarhundreds største Tanke!
Hvor er du, Glimt af bedre Væsners Fryd!
Gigantisk staaer igjen hiin Aandens Skranke,
Som eengang skjalv for Frihedslurens Lyd.

Af Klippen ruller Stenen nu tilbage;
Den trætte Sisyphus ved Foden staaer
Og vil forgjeves atter den opdrage —
I Evighed han aldrig Maalet naaer.

Saalænge Verden staaer, skal Vinter, Sommer
Og Dag og Nat jo verle stadig fort;
Hvi vil jeg haabe da, naar Lyset kommer?
Hvi vil jeg frygte, naar det flygter bort?

Far hen, o Jord! flyv snart mod Solens Flamme!
Og styrt tilbage snart i dybest Nat!
Hæv dig, Guds store Billed! — sprænd din Ramme!
Indslut dig atter, Aand! i Fængslet brat!

Ei meer jeg vil din største Flugt beundre,
Ei mere jamre ved dit dybe Fald.
Om knuste Verdners Drøn end trindt mig dundre —
Jeg tryg i deres Gruus begraves skal.

Hvad Stort paa Jorden nævntes, har jeg skuet,
Og tidt jeg rødmet har, naar jeg det saae:
Hvad Høit og Skjønt jeg saae, har mig opluet,
Og jeg har seet det Herligste forgaae.

Farvel! Aarhundred! — nævn dig kun det vise!
Jeg af din Viisdom dog saameget saae,
At jeg kan fare hen — og Herren prise,
At jeg har seet, og at jeg kan — bortgaae.

Yndlingen fra det 19de Aarhundrede.

(1815.)

Hvi klager du, Olding, fordi du er ene,
Fordi dine Drømme med Tiderne svandt?
Langt meer nu, end Drøm, skal dig Morgnen forlene,
Som af dit Aarhundredes Dæmring oprandt!

See! Skyggerne svinde, de sørgende, dunkle —
Som Gjenfærd, de flygte for Morgenens Glands!
See! Midnattens Taarer som Dugperler funkle
Paa Rosernes friske sødtduftende Krands!

See! Livet gjenvaagner og dristig sig hæver
Heit over sit Gravsteds nedstyrtede Muur!
See! munter, en sjungende Genius svæver
Henover den evige unge Natur!

Med Palmen i Haanden, han smiler, han vinker —
Han aabner os Jordens og Himmelens Skat:
En Verden han skuer, hvor Dagstjernen blinker,
En Verden i Dybets den funklende Nat.

See! hvad der sig skjuler for Grandskerens Øie,
Fremdrager han mægtig med underfuld Stav,
Og sjunger om Aandernes Fryd i det Høie,
Om Evighedsblomsten paa Oldtidens Grav!

See! Harpen han rører, og Tonerne trænge
Sig gjennem Naturens fortryllede Land:
De Fængslerne aabne, de Lænkerne sprænge,
Gjenlyde fra Bjerg og fra Dal og fra Strand!

See! Korsets det hellige Banner han svinger:
En Cherub, han stiger mod Himmelen glad,
Nedvifter os Himmelluft med sine Vinger,
Og istemmer salig de Saliges Qvad!

O! hører du ikke, hvor Tonerne klinge?
O! føler du ei dig lykfalig og fri?
— See! Englen oplofter os høit paa sin Vinge,
Og Verdnerne funkle og fare forbi!

Kirkelammet.

(Efter et sjællandsk Folkesagn.)

Der ganger et Sagn i Tømmerup By,
Saa underligt er det at høre;
Ved Qvellen her i fortroligt Ly
Til Sagnet jeg Harpen vil røre.

Da Tømmerup Kirke sig hæved i Nord,
De Trolde sig harmed og fnyste;
Paa Stormens Vinger mod Spiret de foer,
De mægted dets Grundvold at ryste.

Tre Gange opreistes det hellige Huus:
Med Vievand Grunden besprængtes;
Tre Gange sank det atter i Gruus:
Af Troldene Korset fortrængtes.

I Sneverriis boede en hellig Mand,
De Skoveremitten ham kaldte;
Om ham de over det hele Land
Saa mange Jertegn fortalte.

Han Værkbrudne læged med Blomsternes Saft;
Han Døve og Blinde helbreded;
Forvildede Sjæle ved Ordets Kraft
Til Frelserens Himmel han leded.

Han kommen var hid fra den hellige Grav,
Saa ydmyg og from i Aanden,
Med Muslingekappe og Pilgrimsstav,
Med en liden Pige ved Haanden.

Det Pigebarn fulgte ham, hvor han gik;
I Skoven hun hos hannem boede;
Hver Morgen hun øste af Kilden hans Drik;
Hver Aften hans Fødder hun toede.

Hun gik ved hans Side; hun sov ved hans Fod;
Af Oldingens Hænder hun spiste;
Og naar han bad, som en Engel hun stod
Og sjungende Frelseren priste.

Med Blomster i guldgule flagrende Haar,
Med Korset i foldede Hænder,
I hvide Klæder, gik Barnet i Vaar
Til Engen, hvor Sneverriis ender.

Der vogted hun daglig et svanehvidt Lam;
Med det hun smaasnakked og leged;
Den lille Yndling, saa kjælen, saa tam,
I Engen sig tumled og qvæged.

Det Barnets fortrolige Stemme adlød
Paa Eng, som i Oldingens Hytte;
Tidt hviled det Hovedet i hendes Skjød,
For til hendes Sange at lytte.

Tre Vintre Gubben i Hytten sad
Og trøstede Unge og Gamle;
Tre Somre gik Barnet med Lammet, saa glad,
Paa Engen, Smaablomstre at samle.

Nu hørtes det Sagn fra Tømmerup By
Om Kirken, som ei kunde bygges;
Til Skoveremitten om Raad de mon tye,
At det hellige Værk maatte lykkes.

Da blegner den Olding om magre Kind;
Han sukker, og tøver at svare.
En Løndom han gjemmer i tankefuldt Sind;
Den maa han nu lydt aabenbare:

„Ei Orm maa nage paa Træets Rod,
Hvis Træet Frugter skal bære:
Ustyldig og reen, som Frelserens Blod,
Hans Kirkes Grundvold maa være.

„Skal Livets Paulun paa Jorden bestaae,
Paa en levende Grund det maa bygges:
Det Døde maa ved sig selv forgaae —
For Frelsen et Offer maa smykkes.

„Et Offerlam har jeg, uskyldigt og hvidt;
Det smykker med festlige Krandse!
En Barnehaand lede til Graven det blidt!
Og fro det paa Veien skal dandse.

„Lad Ingen det røre med Staal eller Haand!
Frivillig i Graven det springe!
See! da skal en hellig, en levende Aand
Paa Offeret Templet fuldbringe."

Saa taled den Gamle. — Med taarefuldt Blik
Den Pigelil Lammet fremledte,
Og krandset, med Barnet det dandsende gik
Didhen, hvor dets Grav de beredte.

Selv sprang det i Hulen; det Pigebarn græd;
Men dog gjennem Taarer hun smiled,
Og kasted Smaablomster i Hvælvingen ned;
Fro Lammet paa Blomsterne hviled.

Tilmuret blev Graven, mens Psalmerne lød,
Og Vievand Grundvolden væded;
Snart Kirken sig reiste, hvor Taarerne flød,
Og Offeret Værket nu freded.

Men sorgfuld i Hytten den Pigelil sad
Hos Gubben i Skoven, og sukked;
Endnu sang hun Psalmer, naar Oldingen bad;
Men aldrig et Øie hun lukked.

Hver Nat stod hun op og paa Stjernerne saae,
Som fjernt over Kirken nedsunkled;
Og saae hun et Lam mellem Buskene gaae,
Blev Diet af Taarer fordunklet.

Saa sad hun ved Vindvet i Skovhytten der
En høihellig Juleaat ene,
Og saae baade Maane og Stjerneskjær
Gjennem Bøgenes riimfrosne Grene.

Og see! — da dandsed for Hyttens Dør
Et Lam, som med Krandse omvundet;
Saa glad ret aldrig hun følte sig før —
Men see! nu var Synet forsvundet.

Dog var det som Barnet det Vink forstod:
Et Juleqvad fro det istemte,
Saa slumred det ind ved den Gamles Fod
Og al sin Kummer forglemte.

Af varslende Drøm den Gamle opfoer —
Død laae ved hans Fødder den Spæde;
I Sneen ved Døren han kjendte de Spor,
Som Kirkelammet mon trædte.

Snart Pilgrimmen døde og lagdes i Jord;
Ved Sneverriis hvile hans Bene.
Gudfrygtige Bonde qvæget sig troer,
Naar han beder paa Gravhøiens Stene.

End ganger det Sagn over Land, over By:
— Heelt sælsomt det er at fornemme —
Hver Gang der en Kirke skal bygges af ny,
Et Liv den i Grunden maa gjemme.

End ganger et Sagn over viden Ø:
— Saa underligt er det at høre —
Hvergang der et lidet Barn skal døe,
Det Kirkelam dandser for Døre.

Edelbert og Augustinus.

(En Legende.)

Mægtigt frem af Troen drevet,
— Korset i den fromme Haand,
Diet glad mod Himlen hævet,
Og af Kraftens gode Aand
Lønligt underfuldt omsvævet —
Augustinus vandred om
Og forkyndte Christendom.

Over Bjerg og salten Bove
Han blandt Hedninger omdrog,
Lærte dem Guds Søn at love,
Tyded dem hans Viisdoms Bog;
Og han kom til Bretlands Skove;
Der i Mørkheds Ly han saae,
Skumle Afgudstempler staae.

Gudebilleder han ſkued,
Hugne ud af ſorte Steen;
Blodbeſtænkte Altre lued
Mellem hvide Dodningbeen;
Og han korſed ſig og grued,
Gik for Edelbert at ſtaae,
Og til Kongen taled ſaa:

„Konge! vil du ſalig være,
Dyrk den Gud, paa hvem jeg troer!
Lad mig kynde Jeſu Lære!
Tag hans Kors, og hør hans Ord!
Bedre Jorden kan undvære
Maanens Straale, Solens Ild,
End det Lys, jeg tænde vil.

„Falſke Guder I tilbede,
Som ei Sjælen frelſe kan;
Jeg til ham vil Eder lede,
Som alene er i Stand
Til at ſtyrke og helbrede,
Til at kalde Verdner frem
Og igjen — at knuſe dem.“

„Hvordan ſkal din Chriſt jeg kjende?
Aldrig jeg hans Aaſyn ſaae;
Hvorhen jeg vil Øiet vende,
Seer jeg Menneſker kun ſtaae;
Og maa dig din Gud nu ſende,
At jeg ham tilbede ſkal —
Hvad bekræfter mig dit Kald?

„Kan du mig et Jertegn vise,
Mægtig styrkende din Tro,
Nu, saa skal din Gud jeg prise,
Troe som du og vorde fro;
Men kan ei din Magt bevise,
At en Gud dig hid har sendt —
Saa er her din Tale endt."

„Konge!" — svared ham den Fromme —
„Salig Hver, som seer og troer!
Mere salig, Hvo kan komme
Til Forvisning ved et Ord!
Er dig Herrens Taler tomme,
Er hans Røst ei sand og stærk —
Troer du intet Underværk."

„Christen, ti!" — den Konge svarer —
„Menneskelig Klogt formaaer
At udspænde Sjælen Snarer,
Helst naar selv den tvivlsom staaer;
Hvor en Gud sig aabenbarer,
Vil jeg see hans Guddoms Spor —
Troer ei Menneskenes Ord.

„Dine Fædre dig oplærte
Til at troe den døde Christ;
Du det greb med barnligt Hjerte,
Og nu tykkes det dig vist;
Mine Guders Flamme nærte
Mine Fædre førend jeg —
Og jeg dem forlader ei.

„Deres Billeder jeg ſkuer
I den dunkle Offerlund,
Tænder deres Alterluer,
I den tauſe Midnatsſtund;
Naar for deres Harm jeg gruer,
Knæler jeg ved Altrets Fod
Og forſoner dem med Blod.

„Du, ſom mine Guder hader!
Du, ſom dem omſtyrte vil!
Fly, før deres Harm ſig bader
I dit Blod til Cymbelſpil!
Vid, naar atter du oplader
Læben i min Kongehal,
— Guderne du offres ſkal!“

Saa Kong Edelbert ham ſvared;
Auguſtinus taus bortgik.
Ei han Hedningen opklared,
Gik med taarevædet Blik;
Men i Natten aabenbared
Sig for ham en Engel ſtjøn,
Hviſked til hans Sjæl i Løn:

„Auguſtinus! mistvivl ikke!
Underfuldt er Herrens Raad;
See! han maa ſin Engel ſtikke,
At berede dig din Daad:
For de vilde Hedningblikke
Skal din Frelſer træde frem,
Og til Andagt ſmelte dem.

„See! jeg har hans Aaſyn malet,
Som i Himlen jeg det ſaae:
Andengang paa Jord neddalet,
Skal i Farveglands han ſtaae,
Som han aanded, ſom han taled
Hisſet i Gethſemane —
Auguſtinus! vaagn, og ſee!"

Englen taug, og var forſvunden,
See! og det var Morgenrød.
Auguſtinus, vakt af Blunden,
Saae — en Glædestaare flød
Ned paa Leiet — den var runden,
Og det klare Die ſaae
Jeſu Billed for ſig ſtaae —

Himmelſk, ſalig, ſom han lever,
Med det høie Guddomsblik,
Som til Faderen ſig hæved,
Mens han Martyrgangen gik. —
Auguſtinus ſaae — og bæved —
„Du min Frelſer!" — brød han ud —
Knæled — bad — og priſte Gud.

„Jeg dig ſeer i Glands nedſtige,
Ei af menneſkelig Haand
Stillet frem for Dødelige —
Det kan kun en ſalig Aand,
Englen kun, ſom i Guds Rige
Aaſyn imod Aaſyn ſaae
Dig, vi blindt tilbede maae." —

Med det underfulde Billed
Augustinus vandred fro,
For Kong Edelbert det stilled,
Knæled, raabte: „See! og tro!“
Kongen saae — en Taare trilled —
Andagtsfuld han sank til Jord:
„Herre!“ — sagde han — „jeg troer.

„Jeg har seet ham — jeg ham kjender:
I min Drøm han for mig stod;
End hans Glands mit Øie blender —
Med det Blik han mig forlod —
Saadan foldet var hans Hænder —
Det er ham — jeg veed det vist!
Vær mig naadig, Jesus Christ!

„Du, som mig hans Billed viser!
Store, underfulde Mand!
Salig jeg din Gud nu priser;
Tolk ham i mit ganske Land!
Viis os Himlens Paradiser!
For os i din Frelsers Favn!
For os did i Jesu Navn!“ *)

*) At den hellige Augustinus, da han blev sendt til England for at omvende Hedningerne, lod sig see for Kong Edelbert med et Solvkors og et malet Billede af Frelseren, er historisk vist (see Beda's Historia eclesiastica gentis Anglorum L. I. C. 25), og at der i Christenheden har været Billeder, som man ikke ansaae for Værker af menneskelig Haand, og som derfor kaldtes *Αχειροποιήτα*, da de sagdes at være malede af Engle eller salige Aander, fortæller blandt Andre Fiorillo i sin Geschichte der Künste und Wissenschaften, 1ster Band, Pag. 46.

Cort Adeler.

Cort Adeler var sig en Helt, saa stærk;
Hans Ry foer saa vide om Lande;
Han øved saamangent Manddomsværk
Alt ved de fremmede Strande.

I Myklegaard hørtes hans Navn med Skræk;
De Tyrker kun lidet ham hued:
Han slog saamange med Sværdet kjæk;
Fem Tusind med Lænker han kued.

Ved Tenedos toned hans Seiersfang,
Mens eenlige Snekke han bøded;
Da kom Hr. Ibrahim, stærk og lang,
Af Harme den Muselman gloded.

Med tusind Mand han mod Helten foer —
Ham tyktes Seiren alt vunden;
Paa søndrede Snekke de sprang ombord
Og raabte paa „Christenhunden."

Paa Dækket der øves saa haard en Færd;
Saamangen Christenhelt bløder:
Cort Adeler slynger sit gode Sværd —
Han flux den Muselman møder.

Hr. Ibrahim efter hans Hoved slog;
Men det vilde Helten ei slippe:
Med høire Arm han det Hug modtog;
Men nu vilde Styrken ham glippe.

Med venstre Haand tog han Sværdet fat,
Og nu foer han ikke med Lempe:
Paa Dækket der faldt et Hoved saa brat —
Det tabte den tyrkiske Kæmpe.

Nu faldt hver Muselmans Sværd og Mod:
Som Dyr de lode sig binde;
Fra Tenedos seiled den Kæmpe god
Med Seir, for flyvende Vinde.

Cort Adeler frem for sin Konge stod —
Ei Heltens Hæder var ringe:
Et Banner han lagde for Kongens Fod
Og Ibrahims vældige Klinge.

Nu ligger Helten i sorten Muld;
Han kløver ei flere Pander;
Men Danmark gjemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

Raphael og hans Madonna.

For fuldendt Værk i Templets Buer
Han staaer med Penslen i sin Haand;
Han taus paa Altertavlen skuer,
Hvor, skjult i jordisk Klædebon,
Fra omme Moderblikke luer
En elskelig, en salig Aand.
— „O! saae du, Raphael! det Billed
I Himlen, som du her fremstilled?"

„Nei!" — svarer han — „Naturen viste
Paa Jorden mig, hvad skjønt jeg saae;
Jeg ei mit Ideal forliste
Blandt Stjerner hist i Æthrens Blaa;
I Herrens Værk jeg Herren priste,
Og kan min Konst Naturen naae,
Saa vil jeg knæle og tilbede
Det skjønne Himmelske — hernede.

„See! da jeg om Guds Moder ledte
I mine Længslers Stjernenat,
Jeg skued aldrig den Tilbedte:
Tidt Haanden tabte Penslen mat;
Forgjeves jeg min Arm udbredte —
De Syner kom og svandt for brat;
Men til Naturens Barm jeg iled;
See! der den Hulde til mig smiled.

„Jeg saae en skjøn livsalig Qvinde
I Hyttens Dør ved Morgenrød,

Saae Moderglædens Taare rinde
Paa Barnet i den Frommes Skjød:
O! — brød jeg ud — ja det er hende!
Paany hun er til Verden fød;
Forherliget i Konstens Rige,
Hun fra Naturens Barm skal stige!

„See! der hun staaer nu med den Spæde,
Som fordum hun ved Krybben stod,
Med stille, salig Moderglæde,
Velsignet, skjøn og from og god;
Jeg elsker hende — men tilbede
Og smelte hen ved hendes Fod
I salig Andagts Øieblikke —
Ak nei! det kan en Christen ikke.

„O! sig mig, har mig Konsten sveget?
Og har jeg ei Naturen naaet?
Jeg er dog ei fra Mønstret veget,
Har Skjønheds Lov ei overtraadt —
Og dog her mangler mig saa Meget:
Vel smiler Øiet himmelblaat,
Lyksaligt, som paa Jord hun leved,
Men ei som hun til Himlen svæved.

„Det er en skjøn, men jordisk Qvinde,
Som, med en Guddom paa sin Arm,
Alt føler Guddomsfryd oprinde
I den udfyldte Moderbarm;
Men ei jeg knæle kan for hende —
Natur, Natur! hvor er du arm!

Vanhellig Haand! du Penslen taber,
Du ingen hellig Jomfru skaber."

Urolig høie Konstner vanker
Fra Værk til Værk med fredløst Sind.
En Aften stille Hjertet banker,
Mildt blusser Flammen paa hans Kind,
Og med guddommelige Tanker
I himmelsk Fred han slumrer ind —
Da staaer i Drømme for hans Øie
En Lysets Seraph fra det Høie.

„See!" — hvisker Englen — „hist hun svæver;
Men ei paa Jorden meer hun gaaer.
Hvis didhen ei du Øiet hæver,
Det Himmelske du aldrig naaer:
Hun jordisk i Naturen lever;
Men hellig kun for Gud hun staaer —
See, Konstner! — see! før Synet svinder! —
See — hvad du ei paa Jorden finder!"

Han saae og — vaagned; men et Billed
Af hvad han saae — blev i hans Sjæl,
Og andagtsfuld han det fremstilled
Med Farver, som fra Lysets Væld
Udstrømmed og besjælet spilled
Kun for en Aand, som Raphael —
Og skjøn, som hist i Himlens Rige,
Saae Jorden den Udødelige.

Alverdens evige Forsoner
Oplefter hun som Barn igjen,

Mens over alle Verdners Throner
Paa lette Sky hun svæver hen;
Det er som hele Himlen toner —
Cheruber trindt omjuble den;
Men nedenfor to Engle hulde
Fra Jorden skue længselfulde.

Dybsindig Viisdomsenglen skuer
I ydmyg Frastand op mod Gud
Og søger over Himlens Buer
Det Lysets Væld, som hist randt ud;
Og did, hvor Skjønhedsstjernen luer,
Hvor Aandens hellig rene Brud
Staaer evig salig og ophøiet —
Did hæver Konstens Engel Øiet.

Nu henrykt selv den Konstner knæler,
Tilbedende, i Støvet ned —
Paa Guddomsblikket Øiet dvæler:
„Ja, jeg har seet din Herlighed!
Din Aand min Aand først gudbesjæler,
Hensmeltet i din Kjærlighed —
Hvad skjønnest mig Alverden giver
Kun Oververdnens Bliv opliver!“

Alfonsus de Gusman.

Paa Tariffas høie Mure
Stod Alfonsus, klædt i Jern.
I hans Haand det christne Banner
Vaied stolt, et helligt Værn.

Maurerne trindt Muren larmed;
Spaniens Helte modig stred,
Af Alfonsus Røst opflammet,
Medens Børn og Qvinder græd.

Dog Alfonsus var en Gubbe:
Heltens Lok var hvid som Snee;
Derfor Banret kun han hæved,
Kunde kun paa Kampen see.

Men hans Stemme, som en Helgens,
Styrked Heltene i Dyst.
Fremmerst stred hans Søn i Hæren;
Faderen det saae med Lyst.

For den unge Ridders Landse
Veg de Maurers vilde Hær;
Men den brast i Vaabenbraget,
Just som Seirens Stund var nær.

Fremad atter Fjenden styrted,
Slagne Spaniens Helte veg,
Og Alfonsus Søn stod ene
I den grumme Vaabenleg.

Overvældet og afvæbnet,
Lænkebunden, Helten stod;

Faderen det saae og blegned,
Stytted Banret ved sin Fod.

Tæt mod Muren Fangen førtes —
Høit Heroldens Stemme lød:
„Oplad os Tariffas Porte!
Eller see din Afkoms Død!

„Overgiv det christne Banner!
— Hør, Alfonsus! og adlyd! —
Eller see din Søn nu bløde,
Gjennemboret af vort Spyd!“

Gubben stift paa Sønnen stirred,
Saae ham i den ædle Sjæl,
Saae ham i det lyse Øie —
Og forstod ham saare vel.

Høiere han Banret hæved,
Taug og kasted ud en Dolk
Over Muren — og bortvendte
Blege Aasyn mod sit Folk.

Folket høit et Skrig udstødte —
Gubben som af Drøm opfoer:
„Hvad er skeet?“ — „Din Søn er myrdet —
Det er skeet, det grumme Mord.“

„Nu, saa være Herren lovet!
Fiendens Seiersskrig ei lød;
Følger mig nu! Seir er vundet!“
— Hed paa Jord en Taare flød. —

Brat han over Muren styrted —
Banret flagred i hans Haand,
Og forfærdet Fienden flyede,
Som bortjaget af en Aand.

Korsets Helte Gubben fulgte;
Maurerne i Græsset bed;
Men Alfonsus, som en Helgen,
Over Valen taus fremskred.

Seierkront, han kom tilbage --
— Banret i den matte Haand —
Paa Tariffas Muur det planted,
Og opgav den høie Aand.

Elskovsbladet.

Hører du, Elskte! hvad hviskende bæver
Gjennem den tause, fortrolige Luft?
Hører du Stemmen, som sjungende svæver
Over dit Leie i Lilieduft?

Det er min Kjærlighedsengel, som bringer
Lønligt i Natten et Kjærlighedsqvad,
Vifter Velsignelser med sine Vinger,
Strøer paa dit Leie et Lilieblad.

Kan du det venlige Budskab fornemme?
Seer du min Elskovs uskyldige Brev?
Hør hvad den hvisker, den lønlige Stemme!
Hør, hvad paa Lilien min Genius skrev:

Her er saa tyst i det eensomme Kammer;
Nattens Smaastjerner de glimte herind;
Kjærlighedsfaklen paa Himmelen flammer;
Elskeren nynner, saa stille i Sind.

Mon hun nu slumrer, min elskede Pige?
Eller hun vaager og tænker paa mig?
Mon hun nu drømmer om Himmelens Rige?
Taler med Gud — eller beder for mig?

Venlige Stjerner! o! skuffer mig ikke!
Siger mig, om I min Elskede saae!
Tyder jeg ret eders tindrende Blikke?
— Ja, I har seet hvor den Yndige laae.

Hellige Maane! saa livligt du flammer,
Smiler saa venligt til Sangeren ind:
Du var vist og i min Elskedes Kammer,
Kysfede fromt den uskyldige Kind?

Himmel! o! skal jeg dig ikke misunde,
Send mig din Kjærlighedsgenius hid!
Og lad den Elskede sødelig blunde,
Medens den nynner, saa venlig, saa blid!

— Hører du, Elskte! Det hvisker, det bæver
Gjennem den tause, fortrolige Luft!
Det er min Engel, som sjungende svæver
Over dit Leie i Lilieduft.

Thomas Bugge*)

(afsjunget ved hans Jordefærd).

Du, som udgrandskede Stjernens Vei,
Og speided fjern Kometens Komme!
Hvor er du nu? — Vi see dig ei:
Dit Lys er slukt; din Tid er omme.

Planeten ruller fort sin Gang;
I Støvet synker dens Opdager.
I Vinternatten, mørk og lang,
Den høie Viisdomsengel klager.

Han seer ei meer sin Yndling hist
I Midnatsstunden eensom stande
Og stirre paa Guds Himmel vist
Og paa dens høie Tryllelande.

I lyse Stjerneglands de gik
Saa stille over Gubbens Isse;
Han fulgte dem med Grandskerblik
Og maatte deres Vei afridse.

O! mangengang vist Griflen gled
Af Haanden ham, mens fra det Høie
Et Glimt af evig Salighed
Gjenstraaled i det vaade Øie.

O! mangengang vist Sukket steg
Fra Gubbens Barm med hellig Længsel,

*) Den bekjendte danske Astronom, født den 12te October 1740, død den 15de Januar 1815.

Mens Stjernen i det Fjerne veg,
Og Aanden rørtes i sit Fængsel.

Nu er det sprængt — nu seer han klart
Hvad gjennem dunkle Glar han skimted:
Nu er det Lys ham aabenbart,
Som her i brudte Straaler glimted.

Lykkalig Hvo paa Jorden saae
De fjerne Glimt med aabent Øie!
Dog — Verdens Kundskab skal forgaae,
Men Længslen ei, den evighøie.

Den stiger over Grav og Muld:
Den stræber evig mod det Fjerne,
Og, som en Cherub, andagtsfuld,
Den flyer fra Stjerne og til Stjerne.

— O! saligst du, som Fængslet brød,
Og agted bedste Daad selv ringe!
Dig hæver over Larvens Død
Den store Kjærlighedens Vinge.

Dig følger Haabet paa din Vei;
Og Troen med sin Lilliestængel;
Paa Jord dit Minde glemmes ei —
See! hist dig hilser Lysets Engel.

„Velkommen! Aand fra Taagers Land!
Velkommen i min Stjernebolig!
Mit Lys du nu beskue kan;
Længst var du med dets Glands fortrolig.“

Espen.

Hvad hvisker saa lønligt i Midnattens Stund
Fra Espens de bævende Blade?
Hvad sjunger den sorgfuld i eensomme Lund,
Naar Fuldmaanens Straaler den bade?

Det toner som Vindpust i Guldharpens Streng;
Det toner som Dødningesukke;
Smaablomsten det hører i duftende Eng
Og maa sig med Taarer tillukke.

O! sig mig, du Arme! hvi bæver du saa?
Hvad maa du saa ængstelig nynne;
Kan Anger og Sorg til dit Hjerte og naae?
Kan Skovens Indvaaner og synde?

„Ja visselig!“ — sukker den bævende Røst —
„Din Slægt ei alene er faldet;
Du trænger ei ene til Naade og Trøst,
Er ene til Frelsen ei kaldet.

„Jeg ogsaa den salige Stemme har hørt,
Som Jorden med Himlen forsoned;
Men Stormen har mig fra min Salighed ført —
Forgjeves mig Freden omtoned.

„Ved Kedron jeg standed hovmodig og saae
Forbarmerens straalende Øie;
Hvert Træ sig nedbøied, hvorhen han mon gaae;
Jeg vilde mit Hoved ei boie.

„Jeg kneised mod Sky, mens selv Lillien nedhang
Og Rosen sig neied i Støvet;
Jeg strøede ei Blad paa den Helliges Gang;
Jeg rørte ei Grenen, ei Løvet.

„Da toned et Suk fra den Saliges Bryst;
Jeg skjalv — og hiint Suk blev min Dommer:
„„Hver Vaar skal du grønnes!““ — lod Frelserens Røst —
„„Men bæve du maa til jeg kommer.““

„Og nu maa jeg bæve ved Nat og ved Dag,
Har aldrig et Øieblik Hvile,
Maa ængstelig sukke med Anger og Nag,
Mens alle Smaablomster kan smile.

„Og bæve jeg skal til den yderste Dag,
Til atter jeg Frelseren skuer —
Først da kan jeg glemme min Dom og mit Nag,
Naar Verden i Flammer opluer.“

— Saa hvisker den Dømte i Midnattens Stund;
Det toner som Dødningesukke;
Smaablomsten det hører i eensomme Lund
Og maa sig med Taarer tillukke.

Den manede Brudgom.

Skjøn Anna gaaer for sin Moder at staae:
„Kjær Moder! I lære mig Kort opslaae!“
— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

„Mig lyster saa gjerne at vide for sand,
Hvem jeg skal have til Fæstemand."
— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

De Konger og Knegte paa Bordet laae;
De beilede baade de store og smaa.

Til Jomfruen gange de ud og ind;
Men som Veir og Vind er de Herrers Sind.

Og Moder taler til Datter saa:
„De Knegte du ikke skal lide paa!

Men bi til næste St. Hanse-Nat!
Saa skal vi nok faae paa den Rette fat."

Og det var næste St. Hanse-Nat,
To Bægere blev der paa Bordet sat —

Det ene med Viin, det andet med Vand;
Imellem dem stod der en Kniv i Sand.

Og Moder taler til Datter saa:
„Nu læs, min Datter! og agt vel paa!

„Naar Beileren triner af Muren ind,
Saa drikker han enten Vand eller Viin.

„Hvo Vandet drikker er svigefuld;
Hvo Vinen drikker, er tro som Guld."

Den Moder skynder af Stuen sig;
Skjøn Jomfruen bæver saa underlig.

Tre Ord hun siger i tausen Nat,
Da aabnes Muren saa vid og brat.

Hr. Haagen indstyrter, bleg som et Liig;
Til Bordet hastig han nærmer sig.

Han griber og tømmer det Bæger med Viin;
Saa lønligt gløder den Jomfru fiin.

Den Foldekniv vrister han ud af Bord —
En Gysen der gjennem skjøn Jomfruen foer.

Af Muren styrter han ud igjen —
Skjøn Anna flyer til sin Moder hen:

„Ak! Moder, hvi har J dog raadt mig det!
Hr. Haagens Gjenfærd har jeg nu seet.

„Og blier han mig end saa tro som Guld,
For Dette han bliver mig aldrig huld.“

De Beilere kom; de Beilere gik —
Hr. Haagen Jomfruens Hjerte fik.

Skjøn Anna var han saa tro som Guld;
Hun blev ham en Hustru saa vennehuld.

I Aar og Dage de sammen boer;
I Vuggen smiler det lille Noer.

Det lille Barn om i Stuen mon gaae
Og leger alt med de Killinger smaa.

Og det var atter St. Hanse-Nat;
Hr. Haagen sig havde paa Bænken sat —

Det lille Barn leger med skarpe Kniv,
Og falder og mister sit unge Liv.

Skjøn Anna græder paa lille Barns Liig:
„Ak! visselig, det har jeg voldet dig —

„Den Troldkniv aldrig jeg glemme kan:
Med den har jeg manet min Fæstemand."

Hr. Haagen hører sin Hustrues Ord —
Med stive Øine han bleg opfoer:

„Har du mig voldet den Helvedqval,
Ret aldrig meer jeg dig elske skal.

„Har du mig voldet saa stor en Nød,
Saa haver du kogled dig selv din Død."

— End dampede Kniven af Barnets Blod,
Da dybt den i Moderens Hjerte stod.

Skjøn Annas Blod end paa Staalet flød,
Da voldte det ogsaa Hr. Haagens Død.

Skjøn Annas Moder den Jammer saae:
Tre Liig i Hr. Haagens Gaard der laae.

Skjøn Annas Moder lod grave en Grav;
Hun selv blev lagt der ved Siden af.
— Men Ingen sin Skjæbne skal raade.

Den danske Skuespiller

Hans Christian Knudsen.

(paa hans Jordefærdsdag den 11te Marts 1816).

Hvad vil den Skare, fort og lang?
Hvi lyder Suk til Sorgesang?
Er her en Kæmpe faldet?
Ja visselig! en Kæmpe god:
I Kamp mod Jordens Sorg han stod;
Nu har ham Gud hjemkaldet.

Med venligt Smiil i lyse Blik,
Med Sang han gjennem Verden gik;
Hver Kummer for ham flyede.
I Borg, i Hytte lød hans Røst,
Selv over Grave sang han Trøst;
Forladte til ham tyede.

Til Kamp for Drot og Fædreland
Opflammed han den danske Mand
Med Ovad i Vaabenbraget;
Og segned Heltene i Blod,
Med Krandsen han ved Graven stod,
Liig Dannebrog paa Vraget.

Tidt Fjeld og Dal har hørt din Sang
Fuldendt er nu din djærve Gang,
Du Sorgens brave Fiende!
Dit varme Hjertes Glød er slukt,
Din Læbe taus, dit Øie lukt;
For dig nu Taarer rinde.

O! gjerne steg du af din Grav,
Og tørred selv hver Taare af,
Som ved din Bortgang rinder;
Dog nei, i Graven boer du ei:
Høit over Jorden gaaer din Vei,
Du Sorgens Overvinder!

Fred med dig paa din lyse Gang!
Sjung høit nu de Fuldendtes Sang
Om Himlens høie Glæder!
Forglem nu Verdens Sorger smaa!
Lad ei dens Suk dig mere naae!
Forglem selv Verdens Hæder!

Vi har ei glemt din Hædersgang!
Høit tonende vor Afskedssang
Dig vort Farvel nu bringer!
Du længe mindes skal i Nord,
Naar du har glemt, hvad ei paa Jord
Til evig Flugt fik Vinger.

Epigrammer.

I.

Over Betlers Nød den rige Claus dybt rammer:
„Bort!“ — raaber han — „jeg kan ei see den Jammer!“

II.

Iiskold udspreder han Lys; dog sjældent er ei Phænomenet:
Lys uden Varme jeg fandt tidt hos — forraadnede Træ.

III.

Den vise Thom, af Tiden led,
Sig hang:
Maaskee — han tænkte — vil i Evighed
Ei Tiden falde slet saa lang.

IV.

Hans Excellents
Har aldrig Tid at give Audiens:
Fuldtop af Arbeid vrimler i hans Stuer —
Han fanger Fluer.

V.

Beskyldt med Uret Dr. Snap er blevet:
Han har ei plyndret ud Hr. Mortens Bog;
Han har den Autor kun afskrevet,
Hvoraf Hr. Morten Bogen tog.

Til den elskede Pige.

(Frit efter Sapphos: φαινεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν.)

Lykkalig, som en Gud, den Mand,
Som for dit Aasyn dvæle kan,
Som ved din Fod tør hvile!
Som, flammende af Elskovslyst,
Kan lytte til din søde Røst
Og, nær ved Himlen i dit Bryst,
See dig i Elskov smile!

Lyksalig, som en Gud, den Mand,
Som blussende sig bade kan
I dine Skjønhedsstraaler!
Hvem dine Silkelokkers Strøm
Ombølger i olympisk Drøm,
Naar du ham rækker, elskovsøm,
Din Læbes Nektarskaaler!

O! salig, som en Gud, den Mand,
Som alle Verdner glemme kan
Og selv sig tabe svimmel,
Hendragen af din Silkearm
Til Lillien, hvid og tryllevarm,
Som i din rene Svanebarm
Omblomstrer Hjertets Himmel!

Mig standsed Blodet i mit Bryst —
Paa Læben døde Suk og Røst,
Da jeg dit Aasyn skued:
For Sjælen blev min Barm for trang;
Af Panden Dødens Perle sprang;
Gravtoner mig for Øret klang —
Jeg saae ei meer — men lued.

Nu Sjælens Sommerfugl udslaaer
Mod Flammen Vingen og forgaaer
Fjernt, hvor du den forviste:
Forbrændt, den flagrer mod sin Død —
Nei — til Olymp i evig Glød
Den fløi med Lyst, naar ved dit Skjød
Mit Øie maatte briste.

Brødrene ved Kong Abels Grav.

(Efter et holsteensk Folkesagn.)

En Nat to Brødre paa Brinken staae
Ved Kjæret i Gottorpskoven;
Den Ene ei paa den Anden saae,
Mørkt stirre de ned i Voven.

I Gottorp boer der en Mø saa skjøn;
Nys dandsed de vildt med hende.
Nu er det som isner Hjertet ilon
Og som deres Tanker brænde.

Det er som suser det sorte Kjær
Og hvisker med Afgrundsstemme:
Den Blege, jeg venter paa, er nær —
Til Dommedag skal jeg ham gjemme!

„Hvem er det, Afgrunden venter paa?"
— De Aasyn mod Aasyn vendte —
Dødbleg var Kinden, og Læben blaa,
Det var som Øinene brændte.

Da jamrer det gjennem den gamle Skov,
Som Skrig af tusinde Munde;
Der larmer Jagthorn og Hestehov
Og Glam af hylende Hunde.

Ei Brødrene røre Haand eller Fod;
Med Rædsel staae de og lytte —
Paa Brinken hos dem en Olding stod
Ved Skovens Enebohytte.

„Gak ei af Stedet! nedknæl og bed!“
— Saa varsler Oldingens Stemme —
„Bed for Kong Abel om evig Fred!
I Himlen har han ei hjemme.

„I Jorden har han ei heller Fred:
I Kirken han ei kunde ligge;
Her er han pælet i Sumpen ned;
Men Pælen holder ham ikke.

Til Dommedag farer vildt hans Sjæl:
Hver Nat fra Sumpen han iler;
— Kong Abel har slaget sin Broder ihjel,
Derfor han ret aldrig hviler.“

De Brødre knæled — og see! da foer
En Jæger forbi dem og trued;
Hans Dødningaasyn var sort som Jord —
Hans Hest og hans Hunde lued.

„Gaaer bort og kives paa Veien ei!“
— Lød atter Oldingens Stemme —
„Gaaer ei paa Brødermorderens Vei!
I Himlen har han ei hjemme.“

Og Brødrene sank til hinandens Bryst —
De græd, hvor hiin Pæl end stander.
Fra Gottorp drog de til fremmed Kyst —
De faldt under Korsets Banner.

Nicolai Edinger Balle*).

(Ved hans Jordefærd).

Gubben med den milde Stemme,
Med den rene Barndomstro,
Med den Sjæl, som kun har hjemme,
Hvor de fromme Fædre boe —
Gamle Balle er hjemgangen,
Brudt er Overhyrdens Stav;
Venligt toner Afskedssangen
Over en Retfærdigs Grav.

For Guds Aasyn from han vandred;
Tro forkyndte han Guds Ord;
Ei en Toddel han forandred,
Veg ei fra sin Frelsers Spor.
Som et sjeldent Syn i Tiden,
Stod han ene med sin Gud,
Kaldte tro paa ham i Striden,
Gik med Seir fra Valen ud.

Verden Herrens Ord lemlæsted;
Jorden glemte Himlens Gud,
Andengang Guds Søn korsfæsted,
Vilde slukke Aanden ud;
Helligt Pedersværdet blinked
I den fromme Kæmpes Haand;
Men hans høie Mester vinked,
Sendte ham sin milde Aand.

*) født 1744, død 1816.

„Herrens Ord sig selv forsvarer!“
— Vidned Gubben uforsagt —
„Hvor sig Jesus aabenbarer,
Der har Mørket ingen Magt;
Peder kan sit Glavind gjemme:
Frelseren kan ei forgaae,
Har paa Golgatha ei hjemme —
Skal, korsfæstet selv, opstaae.“

— O! som han skal du opstande,
Du, som kjærlig for ham stred!
Du Forjættelsen skal sande,
See ham i hans Herlighed;
Du har aldrig ham fornegtet —
Han skal ei fornegte dig;
Efter ham din Aand har smægtet:
Glæd dig i hans Himmerig!

Savn der ingen af de Sjæle,
Gud dig her at vogte gav!
For Guds Throne Hjorden knæle!
Vink dem med din Hyrdestav!
Sank engang dem om dig Alle,
Hvor de saa i Verden gaae!
Bed, at Herren dem vil kalde,
Ved sin høire Haand at staae!

Salig, Hvo som du kan hvile
Hovedet i Jesu Skjød,
Og som hans Johannes smile
Mild og kjærlig i sin Død!

Salig, Hvo som du kan lægge
Sig til Blund i Herrens Fred!
Ham skal Englestemmer vække
Herlig til Guds Herlighed.

Bessus og Svalerne.

Bessus sidder i Vinhuuslag;
Saa sælsomt flamme hans Blikke;
Han gloder og svælger i fulde Drag,
Og Bægeret slipper han ikke.

Men fladt han det klemmer i stærke Haand;
Han leer og drikker og sjunger:
„Mig binder i Verden nu intet Baand! —"
Vildt Glæden og Tummelen runger.

De Vinhuusgjester paa Ynglingen see:
„Hvor kan han dog svælge og glode?
Hvor kan han sjunge? hvor kan han lee?
Igaar hans Fader jo døde."

— „Kom! — lystig! Karle! — hvad mumle I der?
Hvi stirre I paa mine Hænder?
Der lever Ingen i Verden her,
Som haver to bedre Venner.

„De tjene mig troe og taus til min Grav —
De har ei Øine og Øren;

Men mumled den Ene, jeg hugged den af
Og kasted den Slyngel paa Døren.

— „Men hvad er det for en Fuglesang?
Hvad qviddre de Svaler derude?
Hvis saa I pibe endnu engang,
Med Eder og mig det er ude.“

De Svaler qviddred igjen under Tag;
— „I Helvede skal I nu qvæde!“ —
Med Spyd han støder den Rede i Dvag
Med Svalerne, Gamle og Spæde.

De Vinhuusgjester forbausede staae
Og see paa den blodige Rede:
„Hvad har de forbrudt de uskyldige Smaa?
Hvorfor maa de Svaler ei qvæde?

— „Gud være naadig min arme Sjæl!
Har I ei hørt hvad de sjunge?
Bessus har slaget sin Fader ihjel! —
Nu river jeg ud deres Tunge.“

„Ha, Bessus! slog du din Fader ihjel,
Du visselig for det skal bøde.“
— Gud naade den Fadermorders Sjæl!
For Bøddelens Haand han døde.

Den forladte Havfrue.

Undinen vandrer paa grønne Strand,
Og venter forgjeves sin Fæstemand.

Hendes Silkelokker glindse som Rav;
Hendes Øine er blaae som det store Hav.

Hendes Klædebon er en Blomstereng lig;
Men vaad er altid den hvide Flig.

Som Markens Lillier er Havmøens Kind;
Hendes Smiil hufvaler som Maaneskin.

En Riddersmand har hun givet sin Tro;
Med ham hun paa Jorden vil bygge og boe.

Ved ham er hun vorden hans Søstre lig
Og har kun af Havet den vaade Flig.

En evig Aand har hun vundet forvist
Og Deel i Forsoningen her og hist.

Dog græder den Havmø paa grønne Strand;
Thi ak! hun har mistet sin Fæstemand.

Af Siv hun sig fletter en Dødningekrands;
Paa Havet begynder en sælsom Dands.

Den Havmø dandser, med Graad paa Kind,
Og sjunger paa Bølgen i Maaneskin:

„Min Brudgom! hvi har du forladt din Mø?
I denne Stund maa du visselig døe.

„Til Kirke du gaaer med en anden Brud;
Fra Kirken skal du indgaae til Gud.

„Vor Pagt er evig: vi sees igjen;
Men nu maa jeg fare paa Bølgen hen.

„Og nu maa jeg svømme fra Kyst til Kyst
Og græde og sjunge med sorgfuldt Bryst.

„Min Taare skal falde paa hver en Strand.
— Ak! Gud dig tilgive, min Fæstemand!“

Til Dannebroge.

Vift stolt paa Codans Bølge!
Blodrøde Dannebrog!
Din Glands ei Nat skal dølge;
Ei Lynet dig nedslog.
Du over Helte svæved,
Som sang i Dødens Favn;
Dit lyse Kors har hævet
Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Dit har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.

Saalænge Rygtet svinger
Sig over Land og Sø,
Mens Nordens Harpe klinger,
Din Roes skal ei uddøe.

Suus høit i Kampens Bulder
Om Juul, din Kæmpe bold!
Naar Tordnen om dig ruller,
Du sjunge: Tordenskjold!
Og flyver du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjernevrimlen
Din høie Hvidtfelds Navn!

Hvergang en Stjerne funkler,
En Helt du nævne kan,
Men Ingen, som fordunkler
Din store Christian;
Paa Lysets Kyst han stander
I Seiersklædebon,
Hvergang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Christian vinker
Naar, Dannebrog! han seer
Dit høide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær —
Vift høit for alle Vinde!
Kald dine Sønner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
Din Glands omstraale dem!

Vai stolt ved Danmarks Strande!
Vai stolt ved indisk Kyst!
Og ved Barbarens Lande
Lyt stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Hæder
Og dine Kæmpers Priis,
Og Heltene det glæder
I deres Paradiis.

See dem, du har tilbage!
De blusse ved dit Navn,
Vil for din Hæder droge
Med Lyst i Dødens Favn.
Uplettet skal du svinge
Dig over Verdens Sø
Til Nordens Brynier springe —
Og Danmarks Hjerter dø.

Pokalen.

(Et Bysagn.)

Tæt ved St. Peders Kirkegaard
Staaer Præstens Bolig øde.
De Gamles Grav ved Gavlen staaer:
For Barnet med det favre Haar
De sørged sig tildøde.
Skjøn Minna med det favre Haar
Nu raader i den øde Gaard.

I Graven blev de Gamle lagt,
Tæt udenfor det Kammer,
Hvor tidt — mens Lampen brændte svagt —
De lange Nætter var tilbragt
I søvnløs Sorg og Jammer;
Nu sad skjøn Minna, glad og rød,
Paa Sengen, hvor de nys var død.

Til Graven vender Vinduet ud
Alt med sin lave Rude.
Der sidder hun som Slegfredbrud:
Hun tænker ikke paa sin Gud
Og ei paa dem derude;
Hun svimler i letfærdig Lyst,
Tæt klynget til en Gjøglers Bryst.

Den hede Viin paa Bordet stod —
Den damper dem imøde;
Til Hjertet strømmer Druens Blod —
Ilon vanhelligt Bryllup stod —
Vildt deres Kinder gløde;
Da droner hult til Frillens Sang
Fra Taarnet Midnatsklokkens Klang.

Skjøn Minna fra sin Bolers Bryst
Seer hen til Vinduets Rude.
Pokalen griber hun med Lyst
Og synger med bacchantisk Røst:
„Nu Eders Skaal derude!"
Men brat hun farer op med Skrig —
Igjennem Ruden seer et Liig.

Det klinger — og en Benradhaand
Fra Ruden Lyset slukker.
Da briſter alle Livets Baand —
Med Skræk hun ſtønner ud ſin Aand;
Men Ingen Diet lukker:
Forſærdet fremmed Gjøgler flyer
Og gruer for ſit Eventyr.

Hiſt paa St. Peders Kirkegaard,
Ved gamle Præſtebolig,
Skjøn Minna med det favre Haar
I Graven laae halvhundred Aar;
Men Sjælen blev ei rolig:
Hver Nat — med Nædſel Sagnet gaaer —
Hun bleg der med Pokalen ſtaaer.

Hver Nat en Taare, rød ſom Blod,
Skal i Pokalen falde;
Og ei fuldendes ſvare Bod
Før, fyldt til Randen, ſom den ſtod,
Med ſine Draaber alle,
Pokalen, tung af blodig Graad,
Udſletter Synderindens Daad.

Peter Forsom*).

(Ved hans Bortgang.)

Farvel, vor Hamlet! — du har stødt fra Land —
Ei meer paa denne Verdens Ø du strander —
Ei meer du paa den store Kirkegaard
Din Fod i Mulm paa Vennens Pande støder;
Du hører ikke Graverkarlens Sang,
Seer ei den gamle Kæmpeaand dig vinke
I Natten ud paa blodbestænkte Jord:
Fra taaget Kyst paa Frelsens Ark du stævner,
Og Evighedens Luftning Seilet fylder.
Men fra forladte Kyst en Tonestrøm
Henruller efter dig, med vældig Klang,
Fra gamle Williams, Sangerkongens, Harpe;
Den bar du, som hans tro udvalgte Svend,
Til Danmarks Strand, og Nordenvinden suste
Med mægtig Samklang i de gyldne Strænge.

Farvel! vor Axel! vor Correggio!
Din Konstnergang er endt, og ei forgjeves
Du efter Palmen nu din Haand udstrækker:
Ei mere mestrer Dværgekløgt din Id;
Ei meer dig hule Tomheds Seier harmer;
Du svæver frit paa store Himmelhav
Og seer hvor Evighedens Sole flamme;
Paa dem du stirrer høit, med saligt Blik,
Og lader Krandsene paa Kysten flagre;
Mens Stormen dem henlufter gjennem Natten,
Du Lyset naaer — du i dets Rige lander —
Og Livets Krone funkler om din Isse.

*) født 1778, død 1817.

Farvel! for sidstegang, du ædle Aand!
Skjøndt dine Heltebilleder maae svinde
I Luften hen, foruden synligt Spor,
De skal os længe dog i Flugten glæde.
Men fast din store Bardes Harpe staaer
Paa Danmarks Kyst, og den skal ei forstumme,
Men tone over din og Bardekongens Grav
Saalænge Harper over Jorden klinge.

Korset ved Nilen.

Ved Nilstrømmen kneised Klosterets Tind;
Der Nonner sjunge og bade;
Der stormer en hellig Julenat ind
Alhemor, den Ommiahde*).

„Den favreste Nonne min Hu staaer til;
Jeg vil hendes Fængsel bryde —
Som Dronning jeg hende smykke vil:
Hun først mit Harem skal pryde."

Skjøn Agnes peger Kalifen paa:
— Hvert Nonneslør er bortrevet —
Paa Frelserens Billed hun stille saae;
Slig deilig Mø har ei levet.

„Kalif! jeg alt er en Konges Brud —
Og han har mægtige Hære:

*) Den sidste Kalif af Ommiahs Stamme.

Min Brudgom er min Frelser og Gud —
Hans Kors skal værne min Ære!"

„Min Slægt for visne!" — Alhemor svor —
Han Korset bortrev i sin Harme.
Fra Nonnens Øie et Lysblink foer;
Det lammer Despotens Arme.

„See! Muselman! og bortdrag paastand!
Jeg kostelig Skjenk dig giver:
Jeg kjender en Salve fra Livets Land —
Det Døde selv den opliver.

„Jeg kjender Salven, der værner mod Saar,
Som Menneskehaand kan tilføie;
Ved den indviet, i Pantser jeg staaer,
Tør see hver Morder i Øie.

„Du ei mig skader med skarpeste Staal:
Mit Liv kan ei Mennesker røve" —
— Her væder hun Haanden i sølverne Skaal —
„Giv Agt! du det selv skal prøve!"

Det hellige Kors hun med Vievand slog
Alt over sin hvælvede Pande:
„Hug til! — og see om mit Ord bedrog!
Jeg tør mod dit Sværd nu stande.

„Hug til — jeg ei blinker — du skader mig ei;
Men naar jeg har Prøven dig givet,
Omvend dig, Kalif, fra vildsomme Vei
Til ham, som raader for Livet!"

Kalifen knuger sit Sværd i Haand;
Vildt ruller den Rasendes Øie:
„Ha! taler der af dig en kjølende Aand —
Nu maa jeg din Villie føie.“

Mod Korset paa Panden han slynger sit Sværd —
I Blod sank den Skjønne til Jorden:
„Mit Liv du ei røved — min Frelser er nær —
Nu evig hans Brud jeg er vorden.“

„Ha! rædsomme Gaade! blev saa du løst!“
Alhemor blegned og isned.
Den Himmelbrud hilstes af Englenes Røst;
— Men Ommiahs Stamme henvisned.

Hvor Klostret har standet ved Nilens Bred,
Et Kors der hver Julenat luer,
Og seer det en Muselman, flygter han ræd,
Tilhyller sit Aasyn — og gruer.

Hr. Ebbe.*)

Hr. Ebbe red ud af Danmarks Land,
Foer Verden omkring saa vide:
Hr. Ebbe var vorden en fredløs Mand:
Paa Ingen han meer kunde lide.

*) Fortsættelse af Visen CXX. om Ebbe Skammelsøn i Nyerups og Rahbeks Udgave af udvalgte danske Viser fra Middelalderen.

Han havde dandset i Brudehuus,
Det kunde han aldrig glemme:
Han havde baaret de Brudeblus
Den sidste Nat han var hjemme.

Men Bruden hun var hans Fæstemø,
Og Brudgommen var hans Broder;
For Ebbes Glavind maatte de døe —
Det saae baade Fader og Moder.

Paa Gangeren foer han af Land saa brat;
Vildt Nordvinden efter ham sused;
Af Ven og Frænde han var forladt,
Og Ingen i Verden ham hused.

Hver Nat paa vildene Mark han laae
Og lædsked i Dug sin Tunge;
Ved Siden standed hans Ganger graa
Og hørte Stormene runge.

Og hvergang den paa sin Herre saae,
Den syntes et Suk at drage.
Tregange lod Herr Ebbe den gaae;
Tregange kom den tilbage.

Hr. Ebbe havde ei Fred paa Jord —
Paa Havbunden vilde han hvile;
Alene han med sin Ganger udfoer,
Lod Stormene Seilet udspile.

Paa Snekken han stod, mellem Himmel og Hav,
Og stirred i Skyen, den vilde;

Det Axelskjærf, ham skjøn Adeluds gav,
Dermed lod han Vindene spille.

Den gyldne Ring, han paa Fingren bar,
Den lod han i Bølgen falde;
Med Ringen nedfaldt en Taare, saa klar —
Det saae de Smaastjerner alle.

Og Roret kasted han ud over Bord,
Dertil sit Skjold, det røde,
Med Sværdet, som voldte hans Broders Mord,
Og hvorfor skjøn Adeluds døde.

For fulde Seil lod han Snekken gaae —
Og styrted i dyben Bølge.
Fra Snekken udsprang hans Ganger graa —
Den vilde sin Herre følge.

Dannevang.

(Fædrelandssang. 1816.)

Dannevang, med grønne Bred,
Ved den blanke Vove!
I dit Skiød er Kjærlighed,
Fred i dine Skove.
Fuglen synger høit i Sky
Over Kæmpehøie;
Men i Dalen smiler bly
Vaarfiolens Øie.

Dannevang! din Blomsterarm
Fædrene omslynged;
Kjærligt gløder Sønnens Barm,
Hvor hans Vugge gynged.
I de danske Fædres Spor,
Under Egeskygger,
Der, hvor Troskabsfulgen boer,
Enigheden bygger.

Een er Fader for os her!
Vi har fælles Moder:
Danmark er vor Moder kjær,
Danmarks Søn vor Broder!
Som eet Hjerte, Favn i Favn,
Broderfolket flamme!
Juble høit dit Fadernavn,
Gamle Skjoldungstamme!

Hil dig, Drot! og hil dig, Land
Ved den blanke Vove!
Blomsterøer! grønne Strand!
Lyse Bøgeskove!
Her er Troskabsfuglen graa,
Fædres Høie grønne,
Vennen trofast, Himlen blaa,
Slettens Møer skjønne!

Her er Sang og Harpeklang!
Her er Fryd og Gammen!
Her vi slumre skal engang
Broderligt tilsammen!

Her vi leve skal og døe
Som de Fædre gjæve!
Leve Konge, Ven og Mø!
Gamle Danmark leve!

Mine Henfarne.

(1816.)

Forlad mig ikke, trøstende Camene!
Du, som saa tidt i søde Drøm mig trylled,
Og Frugterne paa Livets Træ forgyldet,
Naar Blomstret falmed paa dets nøgne Grene!
See! mellem Grave vandrer jeg saa ene;
I Sorgens Flor min Harpe blev indhyllet:
Saamangen Livsblomst Tidens Elv bortskylled,
Og trindt mig smuldre mine Elskтes Bene.
Adspredt er Fader- Moder- Broderstøvet;
Om deres Urner vifte fjerne Vinde,
Og Vennerne har deres Øine lukket.
Dog Kjærlighedens Lys er ei udslukket;
Lad mig ved det de fjerne Grave finde!
Og Blomster til dem under Egeløvet!

Hist ruster Ringen end paa Kirkegangen,
Og Ingen hæver den, for at nedstige
Til dig, o Fader! i de Dødes Rige —
Til Livets Land du leded før saa Mangen*).

*) I Thorkildstrup Kirke paa Falster er min Fader Søren Ingemann begraven i den aabne Begravelse under Kirkegulvet. Han var Sognepræst til Stedet og Provst, døde d. 31 Decbr. 1799.

Huult dønner i din Hvælving Klokkeklangen;
Fra Dødninggittret Menneskene vige;
Men Svalen bygger tryg der med sin Lige
Og qviddrer veemodsfuld til Andagtssangen.
Endnu engang jeg see din tause Bolig
Og Kisten med den rustne Sølverplade!
Fred med dig, Fader! i din dunkle Celle!
„Fly bort, hver Nidding! langt fra disse Fjælle!"
— Saa staaer der end. . . Kom! friske Rosenblade!
Duft sødt! — han vaagner salig — slumrer rolig.

O, Moder! ogsaa her du skulde hvile,
Her i min Faders stille, dunkle Bolig,
Og ved hans Side slumre her fortrolig —
Hvi maatte du med mig fra ham bortile?
O! fromme Sjæl! ei tænkte du paa Hvile:
Du vilde her din Gjerning ende trolig,
Min Vandring først du vilde skue rolig,
Før kunde du ei til din Gravhøi smile.
Nu staaer den fjernt og ukjendt mangen Sommer;*)
Forbi hver Søndag Kirkeskarer drage;
Kun sjelden der en Blomst i Græsset falder.
Men tidt hos Gud paa Sønnerne du kalder;
De trende kom — den yngste blev tilbage —
O! bed for ham hos Herren, til han kommer!

. . Og Brødre! hvor er eders Støv hensprædet?
— Du, hvem jeg elsked høiest af dem Alle!
Du, hvem jeg Fader kan, som Broder, kalde!
Din stille Grav jeg fjernest har opledet;

*) Paa St. Peders Kirkegaard i Slagelse (jvfr. Digtet til Birgittes Blomster" (Denne Samling 1ste Bind Side 33).

Der har jeg kjærlig dog min Sorg udqvædet*);
For dig maa tidt i Løn end Taaren falde.
Dig bringer end jeg mine Blomster alle;
— Men Hvo har om de Andres Gravhøi fredet?
Tilgiv mig, Brødre! kunde jeg Jer glemme!
J glemte dog ei mig, imens J leved;
Tidt eders Hjerter gjorde mit til Skamme —
O! kjærlig skal og mit for Eder flamme;
Høit over mig har Gud nu Eder hævet —
Hos ham vi eet: Halleluja! istemme!

. . J stille Gravlund hist**) en Høi jeg skuer,
Med friske Blomster prydet og med Tegnet,
Som har de Frelstes Paradiis omhegnet —
Mildt under Korset Christusviet luer.
Kom hid, du, som for Dødens Mørke gruer!
Her aander Fred — her er en Blomst nedsegnet,
Som smiled, reen og from, og salig blegned;
Her daler Solen under Farvebuer.
Her gaaer min elskte Mø i Aftenrøden,
Forstyrrer ei den Salige i Freden:
Til Moderaandens Himmel Tanken iler.
O! ogsaa her for mig en Moder***) hviler —
Her drømmer Hjertet rort om Evigheden,
Om Salighed og evigt Liv i Døden.

---

*) see Digtet: „Aarbye Kirkegaard" (dette Bind Side 23).
**) Assistentskirkegaarden ved Kjøbenhavn.
***) Elisabeth Margrethe Mandix, født Hvistendahl.

Men du, min Barndomsven!*) hvor har du hvilet
Dit blege Hoved! — i den stille Have,
Hvor Droslen sjunger over Lundens Grave,
Der har ei Aftenstjernen til dig smilet;
Nei, i den snevre By, hvorfra du iled
Med aandig Flugt fra Smaalighedens Slave,
Der har du givet Jorden hen sin Gave,
Midt i den Larm, hvorad saa tidt du smiled.
Dog ogsaa der, o Ven! du hviler rolig;
Fra Verden dog dig Kirkegittret fjerner,
Og helligt Orglet over Graven suser;
Det toner dybt, mens Verdensstrømmen bruser —
Paa Kirkespiret funkle Himlens Stjerner,
Og Herrens Aande vifter i hans Bolig.

Fred med Jer Alle! mine elskte Døde!
Du, paa hvis fjerne Høi ei Taarer rinde!
Og du, hvis Sted paa Jord jeg ei kan finde!
Og du, hvis Grav en bedre Haand bestrøede!
O! naar mig stundom Verden tykkes øde,
Jeg mine Blomster strøer for alle Vinde,
Og lader dem bortvifte og forsvinde;
De kan jo her dog aldrig Eder møde.
Dog tom skal Jord og Himmel ei mig være:
Jeg veed, hvor I drog hen, skal jeg og vandre;
Her ved min Haand en kjærlig Engel svæver.
Til eders Paradiis mig Englen hæver;
Der skal vi saligt juble med hverandre
Og til Guds Throne al vor Sorg henbære.

---

*) Hans Grüner (jvf. Digtet: „Kjærminder" dette Bind Side 203) døde som Auditeur i Soetaten og er begraven paa Holmens Kirkegaard i Kjøbenhavn.

Fru Marthes Kilde.

(Et sjællandsk Folkesagn.)

Fru Marthe sad paa Karisegaard;
Hun var saa god og saa from:
Var Vinteren streng og den rige Mand haard,
Til hende de Fattige kom.

Den Hungrige mætted hun af sin Haand;
Den Syge husvaled hun fro;
Den Fangne løste hun af sit Baand,
Og bad for Synderens Ro.

Men stor var Nøden i Danmarks Land:
Trindt Svensken brændte og slog.
Fru Marthes Borg de tændte i Brand;
Til Kirken den Fromme hendrog.

I Taarnet boede hun Nat og Dag;
Der Ingen til hende kom;
Kun Uglen sad under Kirketag,
Og saae paa den Frue, saa from.

Og tryg hun boede i Herrens Huus,
Til Fjenden maatte bortflye;
Da gik hun tilbage til Borgens Gruns
Og lod den opreise paany.

Da fandt den Husvilde atter Ly,
Da fandt den Hungrige Brød;
Men hver Mand græd i Karise By,
Dengang Fru Marthe var død.

Og der den Frue i Kisten laae
Og smiled med blegen Kind,
Da var der fast ingen Børn saa smaa,
De bares jo til hende ind.

Da Klokken klang paa den Jordefærdsdag,
Og Unge og Gamle de græd,
Da var der ingen Gubbe saa svag,
Han løfted jo Baaren med.

Og der de satte den Liigbør ned
Og hviled paa Kirkesti,
Da sprang der en Kilde paa samme Sted;
Den ganger man end forbi.

. . Gud glæde evig den fromme Sjæl!
Saamange glædede hun:
Tidt Den, som drak af Fru Marthes Væld,
Blev karsk i den samme Stund,

End Taarnet staaer med den dunkle Vraa,
Hvor fordum Fru Marthe sad;
Tidt kommer en Fremmed og seer derpaa
Og hører det Sagn saa glad.

Djævelsklokken.

(Et Folkesagn.)

"Nu lystig, I Svende! læg Haand paa Værk!
Lad Malmet, det sydende, strømme!
Snart skal det styrknes og tone saa stærk,
Og Værket sin Mester berømme."

Saa larmer i Værkstedet Mesterens Bud;
— En Bønklokke skulde det være —
Saa lystigt styrte de Malmet ud,
Men glemme, det er til Guds Ære.

Og Klokken er sprukken; den haver ei Klang;
Dem Lykken heelt fjendtlig tykkes.
Ud styrte de Malmet endnu engang;
Men Værket vil aldrig lykkes.

Da harmes den Mester i vilde Sind,
Og raaber han til sine Svende:
"Idag er min Lykke som Veir og Vind —
I Satans Navn! lad os ende!"

Ud styrte de Malmet for trediegang —
Nu lykkes Værket saa fage;
De hilse den Klokke med Drik og med Sang:
Den haver i Verden ei Mage.

I Taarnet de hænge den Klokke, saa stor;
Men der den førstegang klinger,
Da styrter af Rædsel hver Synder til Jord:
Det som til Helvede ringer.

En Stormklokke er den nu bleven forsand;
Den toner ei til Guds Ære;
Dens Drøn bebuder kun Mord og Brand
Og Fjendens stormende Hære.

Og saa skal den hænge til Dommedag,
En Ædsel, hvergang den gjalder;
Men naar den tordner sit sidste Slag,
Til Dommen sin Mester den kalder.

Reise gjennem Barndomshjemmet.

(Juli 1814.)

Muntert Solens Straaler spilled,
Blomster Mark og Eng bekrandsed,
Skov og Byer forbi os dandsed,
Lærken slog og Hjulet trilled;
Solen brændte, steg — og daled;
Maanen vore Flammer svaled.

Gjennem Skovens Krands du smiled,
Du de Elskendes Veninde!
Bar dig lette Sommervinde?
Ei du standsed, ei du hviled —
Fløi du med os i det Høie?
Eller gjækked du mit Die?

Nei, du fulgte os saa trolig,
Saae min Elskov, saae min Glæde,
Vifted med dit Solvmorsklæde,

Da min glade Barndoms Bolig
Mødte Vennen fra det Fjerne
Under den bekjendte Stjerne.

O! den tindred end den samme,
Lige venlig, lige yndig,
Som da, barnlig og ukyndig,
Jeg var bange, at dens Flamme
Som et Nordlys skulde svinde,
Slukket ud af Skyer og Vinde.

Himmellampen rolig brænder
Over Hytten, hvor jeg leged.
— Her er dog forandret Meget;
Neppe Hytten jeg gjenkjender:
Andre Mennesker her vandre;
Jeg er fremmed blandt de Andre.

Men er jeg da selv den samme?
Andre Følelser og Tanker
Med den Fremmede omvanker;
Her er kun den gamle Ramme
Af et Maleri tilbage,
Som jeg saae i fordums Dage.

Af en Usktyldsengel malet,
Stod det sorgfrie Liv fremstillet
Som et venligt Barnebilled;
Barnet fro med Englen taled,
Leged fromt og leged stille,
Vidste ikke hvad det vilde.

Stærke Skygger har sig spredet
Over Billedet med Tiden;
Dog staaer Englen end ved Siden,
Med en evig Længe kjædet
Til den Stjerne, til den Himmel,
Som paa Jord jeg søger svimmel.

Synets Kreds har sig udvidet:
Morgentaagen er forsvundet;
Viet har en Udsigt fundet,
Hvor det Største synes Lidet,
Hvor den mindste Stjerne funkler,
Og den hele Jord fordunkler.

Dog er Væsenet det samme,
Kan med Fryd tilbagevanke,
Gribe hver bortflygtet Tanke,
Slutte i den gamle Ramme
Billedet af det Forsvundne:
Alle Fodtrin er gjenfundne.

. . Her jeg leged tidt og spøgte,
Tumled fro mig mellem — Grave;
See! det var de Dødes Have,
Hvor jeg mine Blomster søgte;
Graven smiled som Naturen,
Bolden fløi mod Kirkemuren.

Tilgiv, tause Alvorssteder!
Tilgiv Barnet, at det søgte
Glæden her og barnlig spøgte,

Hvor jeg stille nu fremtræder
Og blandt sjunkne Grave finder
Spor af glade Barndomsminder.

. . Her jeg seer dig, Musahytte!
Gamle Tempel! hvor jeg lærte
Først at hæve Aand og Hjerte,
Og til Oldtids Qvad at lytte;
Linden over Taget suser,
Hvisker blidt om Templets Muser.

O! men see! — det er jo lukket!
Luften skinner gjennem Taget:
Pieriden er bortdraget,
Hendes Altarflamme slukket;
Sørgeligt de store Linde
Klage høit for alle Vinde.

Staae I nu forladt og ene?
Siig, hvor er nu Musens Bolig?
Her hun boede før saa rolig
Under eders store Grene,
Hørte ikke Verdensvrimlen,
Nær ved Graven kun og Himlen.

Midt i Staden nu hun throner
I en bedre, større Hytte.
Men kan der saa tryg hun lytte
Til de fjerne Himmeltoner?
Boer hun i den skjønne Bolig
Lige glad og lige rolig?

Tier I? forladte Linde!
Eller fatted jeg Jer ikke?
. . Bort mig kalde Stjernens Blikke,
Om en Engel de mig minde:
Moder! Moder! du mig vinker —
Paa din Grav nu Stjernen blinker.

. . Elskte! giv mig Roser tvende!
Til vor Moder jeg dem bringer:
Lillievingen hist hun svinger,
Hvor de tusind Sole brænde;
Men hvor hendes Jorddragt hviler,
Ingen Blomst i Natten smiler.

Stille, stille! lad mig ene
Vandre til den Frommes Minde!
Rører sagte, Nattens Vinde!
Mosset paa de Dødes Stene!
Huldе Stjerner, blege Maane!
I jert stille Lys mig laane!

. . Her er Stedet . . . Alt udslettet!
Hvor er nu din Gravhøi vorden?
Moder! er dit Sted paa Jorden
Alt umærket og forgjettet?
Groer, hvor Lillien stod en Sommer,
Tidslen alt naar Høsten kommer?

Nei, skjøndt Ukrud frodigt dølger
Stedet, hvor min Lillie fegned,
Og skjøndt Blomsten hastigt blegned,

Hvor det høie Græs nu bølger —
Helligt, underfuldt dog lufter
Her det, og min Rose dufter.

Lad mig den i Græsset gjemme
Her, hvor mig din Aand omsvæver
Og fra Jord og Grav mig hæver! —
Moder! ja, jeg kan fornemme,
Det er dig, som mig besjæler,
Mens jeg paa dit Gravsted knæler.

End en Blomst jeg her vil lægge:
Den har dig din Datter givet;
Hende saae du ei i Livet;
See nu hisset til os Begge!
Moder! Sjælen, som dig ligner,
Med din Søn du nu velsigner.

Moder, tak! — Frisk Livet kalder,
Glad jeg kan fra Graven vandre:
Vist vi møde jo hverandre,
Hvorhen ogsaa Veien falder.
Nu, Farvel, Farvel, du Fromme!
Bed for os, indtil vi komme!

. . Livligt Maanens Straaler spilled;
Stjernehimlen tindred rolig
Over Barnets gamle Bolig;
Hjulet gjennem Staden trilled.
Var den lille Stad mig fremmed —
Livets Verden var mig Hjemmet.

Grev Ugynskis Dands.

Grev Ugynski Døren aabner
For sin Fyrste og hans Brud:
„Op! til Dands i Brudesalen!“
Lyder høie Brudgoms Bud.

Grev Ugynski seer paa Bruden:
Bleg hun gaaer i Salen ind;
Grevens Blik en Taare møder,
Skjult i Smiil paa hviden Kind.

„Grev Ugynski!“ — Fyrsten taler —
„Ei jeg har mit Løfte glemt:
I skal først med Bruden dandse —
Bøn og Løfte var ei Skjemt.“

„Nei tilvisse!“ — Greven svarer —
„Ei jeg skjemter dennegang:
Dandsen skjemter heller ikke —
Fra min Hjerterod den klang.

„Lader Fløiterne nu klinge!
Ræk mig Haand! du Fyrstebrud!
Langsomt! langsomt! lad os dvæle!
Tidsnok faae vi dandset ud.

„Først vi mødes — saa adskilles!
Mødes her for sidstegang!“
— Blegere blev Brudens Kinder;
Brat om Midjen Bæltet sprang. —

„Lad endnu engang os svæve
Asyn her mod Asyn hen!
Snart i Hvirvlen vi bortfare —
Sees aldrig her igjen.

„Lad endnu engang mig skue
I dit Die, Fyrstebrud!
Nu jeg med dit Billed tumler
Dandsende af Verden ud."

Bruden standser. — Greven iler
Sjungende af Salen ud.
Udenfor lød Dodens Torden;
Brat forstummer blege Brud.

Udenfor laae Grev Ugynski,
Svømmed i sit Hjerteblod.
Fløiten klang; men stum var Bruden;
Ingen hendes Smiil forstod.

Men paa Bordet staaer et Bæger —
Der er ingen Draabe i:
Bruden har det alt udtommet —
End er Dandsen ei forbi.

Taus, hun med sin Brudgom svæver —
Munter Stræng og Fløite lød;
Da den glade Dands var ude,
Segned Bruden — og var død.

Fødselsfesten.

De svæve forbi mig i brogede Klæder,
De snelle Horaer i evige Dands,
Omslynget af Blomster i duftende Kjæder,
De flette for Livet den favreste Krands.

De vinke med Krandse, de venlige Piger,
De drage mig med sig — hvor fare de hen?
Det Svundne fremstaaer, det Nærværende viger,
Og nedgangne Sole opstige igjen.

Vær hilset! I gamle, henvandrede Dage!
Jeg kjender jert Aasyn, jeg kjender jer Gang;
Saa gjerne jeg iler til Eder tilbage —
Men hvilken af Eder tilhører min Sang?

Tilbage, tilbage! I Skygger, som sukke!
Ei Eder tilhører Horaernes Krands.
Hist sidder en Engel ved gyngende Vugge,
Til den de mig drage i jublende Dands.

See! Engelen smiler, imedens de dandser
Om Vuggen saa glade, de venlige Møer;
Den Skjønneste blandt dem den Spæde bekrandser
Og Myrther og duftende Roser henstrøer.

En liden Smaadreng, jeg til Vuggen hentræder,
Og spørger: Hvo slumrer saa sødelig her?
Og Engelen hæver sin Stemme og qvæder:
„Den, Gud dig bestemte, din Skytsaand det er.

„Din Barndom du snart skal hendrømme om hende;
Du hende skal søge i Ungdommens Stund;
Naar Tiden er kommen, du fro skal gjenkjende
Den Ukyld, jeg vogter i Fødselens Blund.

„Kom hid! du skal skue den hvælvede Pande!
Kom hid! du det sjælfulde Øie skal see —
At hvor du henvandrer, det Billed skal stande
For Vandrerens Sjæl, som en smilende Fee.

„Hun høit sit fortryllede Slot skal opbygge
Af Kjærlighedsdrømme i Ætherens Blaa;
Du fjernt det skal skimte i Vaarnattens Skygge,
Til klart du har seet hvad jeg pegede paa."

— — Nu Tiden er kommen, nu har jeg dig fundet
Dig, som jeg har drømt om i Vaarnattens Blund,
Dig, som jeg har søgt, medens Livet laae bundet
Og ventet i Sjælen Befrielsens Stund.

Der staaer du, min Kjærligheds unge Camene!
Der staaer du paa Slottet, min smilende Fee!
Jeg famler ei meer i min Sommernat ene:
Hos dig staaer jeg høit og kan Stjernerne see.

Og høit mod de Stjerner min Harpe skal lyde:
Jeg Aasyn mod Aasyn min Skytsaand har mødt!
Med mig skal den himmelske Engel sig fryde,
Som sang mig: idag er din Elskede født!

Kjærminder

(til min henfarne Ven Hans Grüners Grav).

Seer hist I Gittret? Kjærminder smaa!
Bag det jeg bringer Jer hen;
Der skal I ved Sovekammeret staae,
Som skjuler min Barndomsven.

Der skal I smile saa blidelig
Hoit op til Guds Stjerner smaa,
Og hviske til dem hvad han var for mig —
Hør efter! Kjærminder blaae!

De Skolebørn ginge ud og ind;
Paa Bænken sad jeg saa glad:
En Legebroder med muntert Sind
Mig stedse ved Siden sad.

Tilsammen vi læste hver Dag i Bog;
Tilsammen vi leged saa fro:
Vi Bolden mod Kirkemuren slog;
Vi dandsed blandt Grave og loe.

— Nu dandser jeg aldrig paa Grave meer:
Saa tidt jeg dem aabne saae.
Hiin Legebroder ei meer jeg seer —
. . Hvor er han? Kjærminder smaa!

Som Børn engang paa en Høi*) vi sad
Og skued i Verden ud,
Og taug og føled — jeg veed ei hvad —
Jeg troer, vi tænkte paa Gud.

*) Ætherbjerg (maaskee rettere: Ættebjerg) ved Slagelse, hvor vi gik i Skole.

Og fra den sælsomme tause Stund
Hinanden vi grant forstod:
Tilsammen vi syntes at spøge kun,
Men sjælden hinanden forlod.

Paa Kirkegulvet vi sammen stod
Og svoer at vandre for Gud;
En større Verden sig vidt oplod —
Vi tumled i Vrimlen ud.

Men tidt vi mødtes paa adskilt Sti
Og loe over mangent Tant,
Som foer os med vigtig Pomp forbi
Og brat i sit Intet forsvandt.

Dog dig, o Ven! var det givet meer,
At skue med muntert Blik
Hvad omvendt Viet i Speilet seer,
Hvor Synet fraaven udgik.

Men blidt godmodigt dog Smilet var,
Dig indre Alvor aftvang:
Du Kjærlighedslyren i Hjertet bar,
Og trindt den i Verden gjenklang.

Den Gjenlyd fandt i Naturens Hal,
I Stjernen paa Himlens Blaa,
Og Meer du skued, end mangen Skjald,
Skjøndt ei du sang hvad du saae.

Din Elskov saae jeg og fryded mig:
Saa elsked paa Jorden som du.

Nu sidder din Elskte saa sørgelig
Og kommer sin Ven ihu.

Saa sidder den eensomme Fugl paa Qvist
Og klager og savner sin Ven,
Og hæver Vingen mod fjerne Hist:
„Hvi kan jeg ei flagre didhen!"

. . „Ti stille, Elskte! — din Ven er nær —
Snart evig du hos ham boer!"
Saa hvisker Aanden i Stjerneskjær,
Og Hjertet tier — og troer.

Ja visselig, Ven! du hende er nær,
Som heelt dit Væsen forstod;
Til hende du smiler i Stjerneskjær:
Hun her dig Himlen oplod.

Hun Flammen næred, som dybt din Sjæl
Bevared for Gud og for Christ;
Hun øste med dig af Livets Væld;
Hun favne dig evig hist!

Saa hvil da her de mødige Been!
Selv Aasyn mod Aasyn du seer:
Oploftet er Gravens den store Steen;
Men Vennen seer dig ei meer.

Jeg hører ei meer din venlige Røst;
Jeg skuer ei meer det Blik,
Som sjælfuldt smiled mod Livets Kyst,
Mens Taagen forbi det gik.

Den har adspredt sig: — hvor nu du staaer,
Og Lysets Herlighed seer,
Ei Legebroderens Suk dig naaer;
Du mindes ham vel ei meer?

. . Dog jo, som Legen jeg mindes kan
Fra Barndomstiden, der svandt,
Du mindes vist og hvad i dunkle Land
Fra Livets Kilder udrandt.

Far hen — far hen da! salige Ven!
Til Lyset du forudgaaer —
Tilbage stander din Følgesvend;
Men vist han engang dig naaer.

Da skal vi mindes den store Leg
Og Drømmen paa taagede Strand —
Og smile til Graven, hvorfra vi opsteg
Til Frihedens evige Land.

Frue Annas Drøm.

Paa Sotteseng Fru Anna laae
Og vaandedes saa saare;
Kun Maanen og de Stjerner smaa
Saae hendes stille Taare:
„Brist" — sukked hun — „o Hjerte! brist!
Tag Sjælen til dig, Jesus Christ!
Her Ingen kan helbrede —
— O! gik du end hernede!

„Ak! nei, de Tider er forbi:
Her skee ei Under flere;
Nei, over Jordens dunkle Sti
Gaaer ingen Guddom mere;
Hvor er, o Christ! din Frelserhaand?
Hvor er dit lyse Klædebon?
O! kunde jeg det røre
Og til min Læbe føre!"

Saa sukked hun og slumred ind,
Og see! i Drømme søde
Omsmiled venligt blege Kind
En himmelsk Morgenrøde:
Hun saae — og følte salig Fred —
Hun saae i al sin Herlighed
Den evige Forsoner,
Som hos Gud Fader throner.

En Himmel var hans Klædebon,
Hans Øine Stjerner klare;
Omstraalet af den hellig Aand,
Guds Engle smaa ham bare.
I Støv Fru Anna kasted sig,
Og kyssed Klædebonnets Flig;
Da flygted Drøm og Slummer —
Da flygted Qval og Kummer.

Paa Leiet laae hun, hvid og rød,
Skjøn som en Rosensblomme;
Paa Kinden Glædestaaren flød:
Al Sorg og Nød var omme.

Karsk stod hun op og priste Gud
Og stammed rort sin Lovsang ud
Til ham, hvis Haand helbreder
End gjennem Evigheder.

Til min Fødselsstjerne.

Stjerne! med den milde Flamme,
Med det blege Sølverskjær!
Maa fra dig min Aand nedstamme?
Jeg har dig saa fælsomt kjær:
Tidt du paa min Vei mig følger,
Seer i Diet mig saa vist,
Som du saae hvad Sjælen dølger
Og hvad Gud kun skuer hist.

Mon du veed hvad Hjertet siger,
Naar jeg selv det ei forstaaer,
Naar den stille Taare stiger
Taus i Diet og forgaaer?
Ingen det paa Jord udtaled,
Du, o! du det vist forstod:
Mildt din Straale mig husvaled,
Naar al Verden mig forlod.

Lys, som fra min Frelsers Die,
Trænger Straalen til min Sjæl —
Stille Vandrer i det Høie!
Saae du min Emanuel?

Er det i hans Glands du blinker,
Naar du seer saa fromt herned?
Er det til hans Favn du vinker?
Er det til hans Salighed?

O! jeg fulgte dig saa gjerne!
Kunde hist jeg med dig gaae!
Er du end den mindste Stjerne,
Dog din Vei er himmelblaa:
Om din Sol du vandrer stille,
Gloder i dens Straalers Glands,
Blues ei, for du er lille,
Smiler fro i Stjernedands.

For den Evige du luer
Evigt paa din fjerne Vei:
Om dig andre Verdner skuer,
Det bekymrer dig vist ei;
Naar de større Stjerner funkle,
Seer du kjærlig til dem hen,
Og vil Skyen dig fordunkle,
Fromt du smiler gjennem den.

O! lad aldrig af at smile,
Himmelstraale, paa min Vei!
Tusind Vandrere bortile,
See din blege Flamme ei;
Dog eet Hjerte du huspaler
Med dit stille Sølverskjær —
Fødselsstjerne! naar du daler,
Er engang min Time nær.

Lær mig fromt som du at gløde
I de Straaler, som mig naae
Fra den Sol, hvis Morgenrøde
Først bag Graven skal opstaae!
Lad, som du, mig kjærlig lue!
Lyse stille paa min Sti!
Kan end Verden ei det skue,
Gaaer dens Sværm end koldt forbi!

Dog forgjeves ei du daler,
Fødselsstjerne! ved min Grav:
Jeg, som du, een Sjæl husvaler,
Gud mig her eet Hjerte gav:
Een paa Jord og Een i Himlen
Veed jeg dog min Sjæl har kjær —
. . Hæv dig, Aand! fra Verdensvrimlen!
Flyv! — hensmelt i Stjernestjær!

Rettelser.

Første Bind.

Side 253 Linie 10: tryksik læs: tyrkisk

Andet Bind.

Side 77 Linie 2 franeden: men læs: og
— 77 sidste Linie: dunkelst l.: dunkelt
— 109 Linie 2: kke l.: ikke
— 114 — 9: maa l.: maae
— 127 — 5: flette l.: fletter
— 204 — 13: funde l.: fundet

1997
Det kgl. Bibl. Bogh.

